

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 536

ΤΕΤΑΡΤΗ

5

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
536

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σαρρή-Ρήγα
Παλαμήδη 9.
Τηλέφωνον 28-517

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατιρικοί στίχοι

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

ΣΟΛΙΑ

Μεταπρωτοχρονιάτικα

Ἐγκρινιάσαμε. ἔμεψιμοιρήσαμε, κλαυτήκαμε ὅλο τὸ χρόνον, μὲ λάιτ-μοτίβ τὸ γνωστὸ τροπάρι τῆς οικονομικῆς κρίσεως γιὰ νὰ καταλήξωμε στὴν φετεινὴ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς.

Ὅπως δηλ. καταλήξαμε καὶ στὴν περυσινὴ καὶ στὴν προπερσυνή... Τὰ μαγαζιά ὅλα ἐδούλεψαν ἀγρίως φέτος. Καὶ ὄχι μόνον τὰ μαγαζιά, ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ παραγοῦλες τῆς ὁδοῦ καρποτάκια καὶ τὰ μαγαζιά Αἰόλου καὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Μάρκου, κι' ἀκόμη, ὅλα τὰ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς.

Γνωστότατο ἐμπορικὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπραγματοποίησε φέτος μέσα σὲ μιὰ μέρα εἰσπραξὴ ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου! Πράγμα πού ἀποτελεῖ ἤδη ἐνα ρεκόρ. Οἱ λόγοι, ἴσως ἡ οικονομικὴ κρίσις πού μᾶς ἐδερνε ὅλο τὸ χρόνο!

Πάντως, καὶ χωρὶς ἀστεία, φέτος ἡ Πρωτοχρονιά ὑπῆρξε ἀπὸ τίς πιὸ πανηγυρικὲς καὶ τὰ μόνον κέντρα πού γνώρισαν φέτος κρίση ὑπῆρξαν οἱ χαρτοπαικτικὲς λέσχες. Κατάκλειστες τελείως ἔμειναν, κατόπιν τοῦ γνωστοῦ Νόμου, ἀντιθέτως στὰ σπίτια τὸ χαρτὶ δούλεψε καλὰ· ἀναφέρεται δὲ ἡ περὶ πτώσις Ἀθηναίου πού ἔφυγε ἀπὸ φιλικὸ μπακαρᾶ πανὶ μὲ πανὶ ἐνῶ εἶχε μὴν μὲ πενήντα χιλιάδικα...

Τὰ ἄλλα Κάλλαντα

Ἐπῆρξαν ὅμως καὶ πολλοὶ—πάραι πολλοὶ μάλιστα—Ἀθηναῖοι, πού ἔκαναν Πρωτοχρονιά στὸ κρεβάτι. Ἡ ἐπιδημία τῆς γρίπης—ἐλαφρᾶς φορῆς εὐτυχῶς—πού μᾶς ἔφεραν γιὰ Πρωτοχρονιάτικο μπουναμᾶ οἱ τελευταῖες ὑγρασίες, εἶχε ἀπειρα τὰ θύματά της, τὸ «γκούχου—γκούχου» σεγόνταρε τὴν παραμονὴ τῶν μικρῶν πού ἔλεγαν τὰ κάλλαντα, καὶ φανταζόμεθα, πῶς κι' ὁ Ἅγιος Βασίλης, μᾶς ἤλθε φέτος συνάχων.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἤλθε. Μόνον πού τὰ θύματα τῆς γρίπης ὑποχρεώθηκαν φέτος ἀντὶ γιὰ πῆττες καὶ φρούτα, νὰ φάνε ἀφθονο κινίνο.

Περάσανε πιά οἱ γιορτὲς κι' οἱ πανηγυρισμοὶ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ κανεὶς γι' αὐτὸ καθόλου τὰ καρποτάκια ἔφυγαν ἀπ' τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ ἄρχισαν, ὡς σύνηθες, οἱ... ἀπολογισμοί:—Πόσα ἐδόσαμε ἐκεῖ καὶ πόσα ἐδῶ πέρα;—Ἦταν ἀνάγκη μπουναμᾶ νὰ κάνης τοῦ πατέρα;—Θησεῦ, μαζί μὲ τὸν τυρὸν πρόσθεσε καὶ τὸν ἄλ-
λαντα!

—Ἀκοῦς ἐκεῖ ὀχτῶ δραχμὲς γιὰ νὰ μᾶς ποῦν τὰ Κάλλαντα!

—Καλὴ ἡ γαλοπούλα μας μὰ ἦταν ἀκριβή...
—Ἐξῆντα τρεῖς τὸ βούτυρο; Μᾶς ἤκαψαν! Ἰβοί!
—Τριακόσιες εἴκοσι δραχμὲς ἐδόσαμε στοῦ Τσίτα.
—Ὀγδόντα πέντε καὶ μισὴ μᾶς στοίχισε ἡ πῆττα!
—Καλὲ ἡξέχασες, Φωφώ, πού πείραμε κι' ἀπίδια!
—Ὀχτῶ δραχμὲς, ἡλίθιε, ἔδωσες γιὰ κρεμμύδια;
—Ἐπῆγαμε στὸ σινεμὰ καὶ εἶδαμε τοὺς «Πίδακας»...
—Θησεῦ, συνυπολόγισον καὶ τρεῖς ἀκόμη θρύδα-
κας!

...Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται ὁ ἀπολογισμὸς καὶ ὅλοι εἶναι κατηφείς καὶ χύνουν μαῦρον δάκρυ γιὰτὶ ἐξώδεψαν πολλὰ. Μὰ ὁ λογαριασμὸς ποτὲ δὲν βρίσκει ἀκρὴ, κι' ἔτσι ἐγκαταλείπεται. Καὶ ἡ οἰκονομία ἀρχίζει μιὰ—μιὰ.

—Δὲν θὰ ἴδοῦμε γιὰ καιρὸ τοῦ σινεμᾶ ὥραιας.
—Τοῦ χρόνου πλέον, Περικλῆ, θὰ ξαναφάμε κρέας!
—Ὀλίγα μόνον μπρόκολλα γιὰ σήμερα θὰ πάρω.
—Γιὰ ἓνα μῆνα. Παῦλο μου, νὰ κόψης τὸ τσιγάρο...

Αὐτὴ ἡ ἀναστάσις μὲ τὰς οἰκονομίας πού ἔχει ὄψιν ἀληθῶς μεγάλης τρικυμίας, κοπάζει πάντα, γρήγορα, συνάπτεται... εἰρήνη καὶ μέσα εἰς τὰ σπιτικὰ ξανάρχετ' ἡ γαλήνη.
Ἐν συνεχείᾳ δ' ἔρχονται κατὰ τὰ εἰωθότα καὶ τὰ Φῶτα.

Ρίπτεται εἰς τὰ ὕδατα κάτω τοῦ Πειραιῶς ὁ Τίμιος Σταυρὸς, κι' ἀπ' τὸν θυθὸν τὸν πιάνουνε... μυστακοφόροι δῦται,

ἄρρενες... Ἀφροδίται!
Ἡ ἑορτὴ ὅμως αὐτὴ καὶ δὴ σ' αὐτὸν τὸν μῆνα, οὐδόλως θὰ ἐορτασθῇ ἐν τῇ κιτρίνῃ Κίνα. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ οἱ φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ Ἰάπωνες μὲ τίς καρδιὲς τίς ἀπὸνες, ἀφοῦ ἡσφάλισαν καλῶς τὰ... κίτρινα τὰ νῶτα τοὺς μὲ τοὺς Κινέζους τάβαλαν καί... ἀλλὰ ξαντὰ φῶτα τοὺς!...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Ὁ Καζαμίας

Ἀπαραίτητος ἀκόλουθος τοῦ ἐκ Καισαρείας δωροφόρου Ἀγίου εἶναι ὁ πατροπαράδοτος Καζαμίας, εἰς τὴν ἐντρυφήν τῶν πληροφοριῶν τοῦ ὁποίου, ἐρρίθησαν τελευταίως πλεῖστοι ἐκ τῶν συμπολιτῶν καὶ συμπολιτίδων.

Ὁ Καζαμίας, λοιπὸν μᾶς πληροφορεῖ ἐφέτος—ὅπως ἄλλωστε καὶ κάθε χρόνο—ὅτι θὰ συμβοῦν εἰς τὸν κόσμον διάφορα ἀξιοπεριέργα πράγματα—εἰς τοὺς σχετικὸς ἀφηρημένους ὁρισμοὺς τῶν ἀφηρημένων ἐπίσης γεγονότων συναντᾷ κανεὶς τὸ ὕφος τοῦ δελτίου τοῦ... Ἀστεροσκοπεῖου — καὶ ὅλα αὐτὰ συνοδεύονται, ὅπως πάντοτε, ἀπὸ μερικὰ ἐνδιαφέροντα τυπογραφικὰ λάθη, πού μοι ραίως ἐνθυμίζουν ἓνα παλαιὸν ἀνέκδοτον τοῦ Καζαμιά λίαν ἐνδιαφέρον.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: Σὲ κάποια ἔκδοσί του, ὁ Καζαμίας, ἀνέφερε ὅτι «οἱ γεννηθσόμενοι κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον θὰ ἔχουν δύο μεγάλας... κεφαλὰς, τιμιότητα καὶ εὐφράδειαν». Μιὰ ἀπλοϊκὴ γυναίκα εὐρισκομένη εἰς κατάστασιν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσιν, εἶδε τὸ πρᾶγμα καὶ πιστεύσασα εἰς τὴν προφητείαν ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ σχετικὰς ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν σύνταξιν τοῦ περιέργου συγγράμματος.

Τότε δὲ ἔλαβε τὴν ἐξηγήσιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τυπογραφικοῦ λάθους, διότι ἡ κανονικὴ φράσις ἦτο: «Οἱ γεννηθσόμενοι κλπ. θὰ ἔχουν δύο μεγάλας ἀρετάς, τιμιότητα καὶ εὐφράδειαν».

Τὸ παλαιὸν αὐτὸ λάθος τοῦ Καζαμιά, ὅς τὸ ἔχουν ὅλοι ὑπ' ὄψει των. Καὶ ἂν συμβῇ νὰ προμαντεύῃ τὸ βιβλίον κάτι κακὸ γι' αὐτοὺς, ὅς τὸ ἀποδώσουν εἰς τοὺς τυπογράφους καὶ ὅς ἡσυχάσουν...

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

μετεφέρθησαν εἰς τὰς νέας ἐγκαταστάσεις της:
ΣΑΡΡΗ - ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 9
(Πάροδος Εὐριπίδου - Ἀριστοφάνους).

Τηλέφωνον 28-517

Μία έρωτική περιπέτεια

Διήγημα της Νανίν Σάιντ-Ούμπερτ

Ο ρθιος ο Ζωρζ μπροστά στον καθρέφτη της καμπίνας του, έδενε με προσοχή τον κόμβο της γραβάτας του. Η χωρίστρα του ήταν άψογη, τα νύχια του άστραφταν και η γαρβένια της μπουτονιέρας του σκορπούσε μεθυστική ευωδία. Τέλος, ικανοποιημένος από την όλη του εμφάνισι χαϊδεύει το μεταξωτό πέτο του φράκου του, άναψε ένα τσιγάρο και άπομακρύνθηκε από τον καθρέφτη, γεμάτος κέφι και διάθεσι για την πρώτη σουαρέ ντε γκαλά που θα δινότανε στο σαλόνι της πρώτης θέσεως του «Νορμανδία».

Το ταξίδι της 'Αμερικής δεν τ'ό επιχειρούσε για πρώτη φορά. Συνεργαζόμενος με κάτι μεγάλους έμπορικούς οίκους του Σικάγου, είχε κάνει έπαυλειμμένως τον διάπλου του 'Ατλαντικού, διατηρών από κάθε του ταξίδι και την ευχάριστη άνημνησι μιάς πικάντικης έρωτικής περιπέτειας.

Τί άραγε θα του έφεύλασσε και ή άποφινή θραυδία; Αυό μέρες άώρα που ταξίδευε δεν είχε άπευθύνει άκόμα τó λόγω σέ γυναίκα και τά μόνα πρόσωπα, με τά όποία έκανε συντροφία, ήταν μερικοί άξιωματικοί του πλοίου και δυό-τρείς γνώριμοι συνεπιβάται. Τίς άλλες ώρες άνέβαινε στή γέφυρα και κύτταζε τή θάλασσα, θυθίζοντας τó βλέμμα του στό γαλάζιο άπειρον τού όρίζοντος. 'Αλλ' ή μόνωσις ατή άρχισε νά τού πιέζη τó στήθος. Καί άπεφάσισε, με τήν ευκαιρία της έσπερίδος, νά ξεσκάσει.

Έκύτταζε τó ρολόι του, είδε ότι ήταν ώρα νά πηγαίνη, παραμέρισε με τόν πόδι του τίς άνοιχτές θαλίτσες που τόν έμπόδιζαν και βγήκε από τήν πολυτελή του καμπίνα. Στό άσανσέρ όρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με μίαν 'Αμερικανίδα, τήν όποιαν έσκούνησε, χωρίς νά τó θέλγ. Τής έζήτησε συγγνώμην και κείνη, χωρίς καν νά τόν κυττάξη, τού άπήντησε μ' ένα χαμόγελο. Οι όμοι της κάτω από τήν ύπερκομψη κάπ ήσαν γυμνοί, γύρω δέ από τόν κάτασπρον λαϊμό της ήταν δυό σείρες μαργαριτάρια. Τό άρωμά της έφαινε ζάλη. Καί τó ρόδινο πρόσωπό της είχε μίαν έκφρασι παιδική, γεμάτη χάρη και άφέλεια.

Όταν σταμάτησε τó άσαντέρ, ό Ζωρζ, όποκλινόμενος, τής έκανε τόπο νά περάσει. Έκείνη βγήκε και μόλις έκανε δυό βήματα, γύρισε και τόν κύτταξε, γελώντας τόσο προκλητικά, ώστε ό ήρωας μας πήγε νά τά χάσει.

Σέ λίγο μέσα στήν τραπεζαρία, τήν ξαναείδε νά γευματίζει εύθυμα μαζί με δυό νεαρούς 'Αμερικανούς, που τήν έκαναν νά ξεκαρδίζεται με τά λόγια τους. 'Η κάπ είχε γλυστρήσει από τούς πλαστικούς της ώμους, δείχνοντας μαζί με τά κόλλη της και μίαν ύπεροχη κόκκινη τουαλέτα. Δεν ύπήρχε άμφιβολία. 'Η σαγηνευτική ατή γυναίκα ήταν μιά «όάμη», για τήν όποιαν ό Ζωρζ ήταν κιόλας έτοιμος νά κάνη χίλιες δυό τρέλλες.

Καθ' όλη τή διάρκεια τού γεύματος, δεν έπαψε ούτε στιγμή νά τήν κυττάξη. Καί όταν ήρθε ή ώρα τού χορού και ή τζάζ άρχισε κάτω από τά κόκκινα φώτα νά παίξη ένα ταγκό, σηκώθηκε άποφασιστικά, πλησίασε στό τρα

πέζι της και τήν προσεκάλεσε νά χορέψουν. Έκείνη δέχτηκε, πέρασε τó χυτό της μπράτσο γύρω από τó λαιμό του κι' έγκατελείφθη στή διάθεσή του χωρίς νά τή ούτε μιά λέξη.

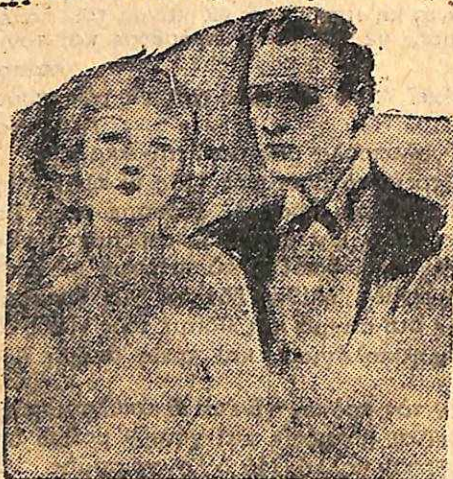
— Μείνατε πολύ στή Γαλλία; τή ρώτησε ό Ζωρζ ύστερ' από λίγο, σάν νά συνέχιζε προηγούμενη συνομιλία.

— Ναι. Γύρσια όλη τήν Εύρώπη, αλλά έμεινα πολλούς μήνας και στό Παρίσι.

— Πού πάτε τώρα;

— Δεν ξέρω άκόμη.

Προσπάθησε νά τής κάνη μερικές διακριτικές έρωτήσεις, για νά μάθη πάνω-κάτω ποιά ήταν και σέ ποιά κοινωνική τάξη άνήκε. 'Αλλ' εκείνη άπαντούσε με άόριστες ύπεφυγές και άλλαζε θέμα συνομιλίας. Ό Ζωρζ δεν έπέμενε συλλογιστική ότι τó παρελθόν της δεν τόν ένδιέφερε, άρκέσθηκε στό

— Αλήθεια, ψιθύρισε ή άγνωστη με σθυσμένη φωνή.

παρόν και άρχισε νά έγκωμιάζει τήν όμορφιά και τήν κομψότητα της.

— Τί ώραία που τά λέτε! τού άπήντησε. Σεις οι Γάλλοι ξέρετε νά λέτε τόσα όμορφα λόγια. Οι συμπατριώται μου δεν ξέρουν νά μιλούν στίς γυναίκες...

Τήν έσφιξε πιό δυνατά, έρριξε στό ντεκολτέ της ένα φλογερό βλέμμα πόθου και όταν ή μουσική σταμάτησε, τής είπε:

— Θέλετε νά πάρουμε κάτι στό μπάρ; Έκτός αν διάξεσθε νά έπιστρέψετε στούς καθαλλιέρους σας.

— Ό ένας είναι άδελφός μου κι' ό άλλος φίλος του, άπήντησε ή άγνωστη.

— Άς περιμένουν!

— Άδειασε άπανωτά δυό ποτήρια κοκταίηλ και ύστερα ζήτησε ούίσκυ. Κατέβασε άπνευστι άλλα δυό ποτήρια, άναψε ένα τσιγάρο και τέλος είπε:

— Πάμε έξω!

Τήν ώδήγησε στή γέφυρα. 'Η νύχτα ήταν ύπεροχη και τ' ανάλαφρα κύματα της θάλασσας άσημένια κάτω από τó φώς τού φεγγαριού. Καθώς έβριχνε στήν πλατή της τó παλτό του, έσκυψε και τήν φίλησε στόν τράχηλο, πράγμα που τήν έκανε νά γελάσει σκανδαλικά.

— Τί όμορφα που είναι! Ποτέ μου δεν έχω δει τόσο μαγευτική νύχτα! είπε ό Ζωρζ.

— Έσείς οι Γάλλοι είσθε πολύ ρωμαντικοί.

Πέρασε τó μπράτσο της κάτω από τó δικό του, άκούμπησε τó ξανθό της κεφάλι στόν ώμο του και τού ψιθύρισε στο αυτί:

— Απόψε είναι ή εύτυχέστερη στιγμή της ζωής μου!

Κατασυγκινημένος ό Ζωρζ εθύθισε τó βλέμμα του μέσα στό δικό της και με κάποια δόσι άμφιβολίας τήν ρώτησε:

— Λέτε αλήθεια;

— Αλήθεια, ψιθύρισε ή άγνωστη με σθυσμένη φωνή.

Και σφίχθηκε κοντά του, άναζητώντας τά χείλη του. Έκείνος τής τά προσέφερε και τó φεγγάρι, λές από διάκρισι, κρύφθηκε πίσω από ένα μαύρο σύννεφο.

Πέρασαν έτσι αρκετά λεπτά της ώρας, κατά τή διάρκεια τών όποιών τó σφιχταγκαλιασμένο ζευγάρι έπανελάμβανε με κομμένη άναπνοή λόγια τρελλής και παράφορης αγάπης.

— 'Αλλ' ή ώρα ήταν περασμένη και ή άγνωστη έπρεπε νά έπιστρέψη κοντά στόν άδελφό της και τó φίλο του που τήν περίμεναν από ώρα στό καπνιστήριο. Οι δυό έρασταί άντήλλαξαν ένα τελευταίο φιλή, έσφίχθηκαν σέ μιά τρυφερή περίπτωση και τέλος άπεχωρίσθηκαν με λύπη.

Τρικλίζοντας από τó γλυκό μεθύσι του, ό Ζωρζ επέστρεψε στήν καμπίνα του, όπου άποκοιμήθηκε τριγυρισμένος από τρυφερές όπτασίες. Όταν τήν έπαύριον έξύπνησε, πλησίαζε ήδη μεσημέρι. Έκανε διαστικά τήν τουαλέττα του, γυαλίσθηκε με ίκανοποίησι στόν καθρέφτη και τράβηξε για τήν τραπεζαρία. Είθε τήν άγνωστη καθισμένη στό ίδιο τραπέζι που καθότανε και τήν περασμένη θραυδία, με τούς ίδιους καθαλλιέρους. Φορούσε ένα κομψό κοστούμι σπόρ και τó πρόσωπό της ήταν φρέσκο και ξεκούραστο. Φαινότανε τελείως άδιάφορη για ό,τι συνέβαινε γύρω της και ούτε καν έκείταζε τόν Ζωρζ. Μετά τó γεύμα, σηκώθηκε, πήγε στό καπνιστήριο με τούς συνοδούς της και τó μαρτύριο τού έρωτευμένου Γάλλου διήρκεσε μέχρι τας πέντε τó άπόγευμα, όποτε ή άγνωστη άφησε τή συντροφία της και βγήκε από τó καπνιστήριο.

Ό Ζωρζ τήν άκολούθησε. Καί μόλις εκείνη έτοιμαζότανε νά μπη στό κουρείο τού πλοίου, τήν έπλησίασε, τήν έπιασε από τó μπράτσο και τής είπε:

— Αγάπη μου, σέ ξαναβρίσκω επί τέλους!

Ψυχρολουσία. 'Η 'Αμερικανίς τραδήχθηκε άπισθοχώρησε δυό βήματα και ύψώνοντας τή φωνή της για νά τήν άκούση ένα γκροϋπ έπιβατών που στεκότανε λίγο πιό πέρα, τού είπε:

— Κύριε, σάς άπαγορεύω νά μ' έγγιζετε! Δεν σάς γνωρίζω και δεν έχου-με ποτέ συστηθή!

Και με ύφος άγέρωχο μπήκε στήν αίθουσα τού κουρείου, άφίνοντας τόν Ζωρζ έμβρόντητο.

Αμερικανικά ήθη... Έρωτικές περιπέτειες στιγμιαίες, χωρίς έπαύριον, που ξεχνιούνται άμέσως... Όπως ένα τσιγάρο που τó πετάει κανείς άφρόντ καπνίσει, χωρίς νά τó θυμάται πιά...

NANIN SAINT-OMER

Τά δράματα τού ωκεανού

Ψυχές στή θάλασσα!

Ένα τραγικό ναυάγιο

Οι παραγωγοί τών κινηματογραφικών ταινιών έχουν στραφή τελευταία πρós τήν άστείρευτη πηγή της ιστορίας, από τήν όποία και άντλούν τά θέματα τών έργων τών. Ένα παρόμοιο φίλμ είναι και τó υπό τόν τίτλο «Ψυχές στή θάλασσα» με τόν άσσυκρίτον Γκάρι Κούπερ, τó όποιο άναφέρεται σ' ένα ναυάγιο τού παρελθόντος αιώνας, που συνειλόνισε τήν παγκόσμιον γνώμην.

ατά τας άρχάς τού 'Απριλίου τού 1841 τó γοργοτάξιδι ίστιοφόρου «Ουίλλιαμ Μπράουν», καμάρι και στολίδι τού άμερικανικού έμπορικού στόλου, σήκωσε τήν άγκυρα και βγήκε από τó λιμάνι τού Λίβερπουλ, κατευθυνόμενο πρós τήν Βοστώνη. Μαζί με τούς άνδρες τού πληρώματος, ό άριθμός τών έπιβατών έφθανε στούς όγδόντα έναν. Τό υπερατλαντικό ταξίδι άρχισε υπό τούς καλλιτέρους οίω-νους και τίποτε δεν προέλεγε τó δραματικόν του τέλος, όταν έξαφνα μια μαύρη φουρτουνιασμένη νύχτα, τó καράβι προσέκρουσε πάνω σ' ένα γιγαντιαίο παγόβουνο, άρκετά μίλλια μακριά από τίς άκτές της Νέας Γής.

Η σύγκρουσις έγινε τήν ώρα που δλος ό κόσμος ήταν παραδομένος σέ βαθύ ύπνο. Έπηκολούθησε τρομερός πανικός και οι έπιβάτες, περίτρομοι έσπευδαν σάν τοελλό! για νά σωθούν. Πώς όμως; Ό πυρετός τού πανικού είχε παραλύσει κάθε λογική σκέψη, ό δέ πλοίαρχος που είχε καθήκον νά λάβη τά έπιβαλλόμενα μέτρα, δεν πιλ-λογιζόταν παρά πώς θα έσωζε τή δική του ζωή. Τέλος, έπάνω στό ζενίθ της άλλοφροσύνης, μια έπιβάτης έπρότεινε κάτι που κανείς άκόμα δεν τó είχε σκεφθή: Νά καταβάσουν στή θάλασσα τίς δυό βάρκες τού πλοίου και νά έγκαταλείψουν τó καράβι, που έκινδύνευε από στιγμή σέ στιγμή νά καταβυθισθή. Όκτώ άνδρες τού πληρώματος, με τόν καπετάνιο Χάρρις επί κεφαλής, ώρμησαν τότε πρós τή μικρότερη από τίς δυό βάρκες, με σκοπό ν' άπομακρυν-θούν όσον τó δυνατόν γρηγορώ-τερα από τόν κίνδυνο που άπει-λούσε τó θρυμματισμένο καράβι.

Γενική άγανάκτησις έσημειώθηκε μεταξύ τών ναυαγών. 'Αλλά και-ρός για σχόλια δεν ύπήρχε. Καί οι έναπομείναντες, μη έχοντας άλλη έλπίδα σωτηρίας, έσπευσαν πρós τή δεύτερα βάρκα, πατώντας ό ένας έπάνω στόν άλλον και βλαστημώντας τόν έλεεινό πλοίαρχο.

Τήν κυβέρνησι της δευτέρας ατής βάρκας, που ήταν μεγαλύτερη από τήν άλλη, τήν ανέλαβε ό δεύτερος πλοίαρχος Φράνσις Ρόντα, ό όποιος βλέπων ότι τó βάρος τών έπιβατών ήταν δυσβάστακτο για τó σκάφος, είπε:

—Είμεθα πάρα πολλοί και κιν-

δυνεύουμε νά βουλιάξουμε. Δεύτερη σκέψις δεν χωρεί. Πρέπει νά βγούμε οι μισοί και νά θυσιαστούνε για τούς ύπολοιπούς. Έπικαλούμαι τά αισθή-ματα όλων σας. Ό Θεός θα με κρίνη γι' ατή μου τήν άπόφασι.

Έπηκολούθησαν δραματικές στιγ-μές. Πολλοί σύζυγοι, για νά σώσουν τίς γυναίκες των και τά παιδιά τους, μητέρες που προτιμούσαν νά πεθάνουν για νά ζήσουν τά τέκνα τους, γυιοί που ήθελαν νά θυσιαστούν για τούς γονείς των, τούς άποχαίρετσαν και βγήκαν από τή βάρκα, παραμείναντες στό πλοίο, που σέ λίγο θα τó κατέπνευε ή θάλασσα. Καί ένω, υπό τούς κοπε-τούς και τούς θρήνους, οι δυό βάρκες άπεμακρύνοντο από τόν τόπον τού ναυαγίου, οι άλλοι που άπέμειναν έ-πάνω στό καράβι, τριάντα ένας τόν άριθμόν, έκαναν τήν προσευχή τους, άποχαίρετώντας τή ζωή που σέ λίγο θα τήν έχαναν.

Μέσα στήν πίσσα της μαύρης νύχτας, οι δυό βάρκες άρχισαν τήν περιπλά-νησή τους έπάνω στά άγριεμένα κύμα-τα τού ωκεανού. Τρέμοντες από τó κρύο ό άτυχείς ναυαγοί, σταμάτησαν τούς θρήνους και σφράγισαν τά χείλη τους σέ μια καταθλιπτική σιγή. Τέλος, άρχισε νά γαράζει. 'Αλλά πριν άκόμα ό ήλιος πηδήσει έπάνω από τά κύμα-τα, τó σχοινί που συνέδεε τίς δυό βάρ-κες έσπασε και τά δυό καρυδότσου-φλα παρεσύρθησαν από τά ρεύματα πρós δυό αντίθετους κατευθύνσεις.

Η άποηιάκουσις της λέμβου τού

Τό «Ουίλλιαμ Μπράουν» τó ταχύτερο ίστιοφόρο της εποχής του.

Ό Γάρι Κούπερ που ένεσάρκω-σε τόσο περίφημα τόν Ουίλλιαμ 'Αλεξάντερ Χόλμς.

πλοίαρχου, έδωκε τήν ευκαιρία στόν «δεύτερο» Φράνσις Ρόντ, νά λάβη μιά σκληρή άπόφασι, που τή μελετούσε ό-λη τή νύχτα. Καί χωρίς νά χάσει και-ρό, σηκώθηκε όρθιος άνάμεσα σιους ναυαγούς και είπε με φωνή που έτρε-με από συγκίνηση.

—Σύντροφοι, είμαστε σαράντα ένας μέσα σ' ατή τή βάρκα, ή όποία κανο-νικά δεν σηκώνει περισσότερους από είκοσι έως είκοσι πέντε τó πολύ. Βλέ-πετε ότι άρχισε νά κάνη νερά. Είμα-στε όλοι βουτηγμένοι μέχρι τó γόνα-το. Σέ λίγο θα είναι πολύ άργά για κάθε σωτηρία. 'Αν θέλετε νά σωθούν οι μισοί από μας, πρέπει νά λείψουν οι άλλοι μισοί. Θα ρίξουμε κλήρο.

Ζωήρες κραυγές διαμαρτυρίας και κλάματα ύπεδέχθησαν τή δήλωση ατή τού Φράνσις Ρόντ. Σέ λίγο, όμως, ξεχώρισε μιά άλλη ζωηρότερη φωνή, που έπεβλήθη άμέσως στούς άλλους, και τούς έκανε νά πάψουν. 'Η-ταν ή φωνή ένός νεαρού έπιβά-του, τού Ουίλλιαμ Χόλμς, ό όποι-ος, άποτεινόμενος πρós τόν Ρόντ, είπτε:

—Αυτό που λές, έπιβάλλεται βέβαια νά γίνει, αλλ' όχι με κλή-ρο. Αυτοί που θα μείνουν θα δια-λεχθούν από μιά έπιτροπή. 'Υ-πάρχουν άνάμεσά μας καλοί και κακοί, 'χρήσιμοι και άχρηστοι στήν κοινωνία. Θα θυσιάσουμε τούς χρήσιμους και θα σώσουμε τούς άχρηστους; 'Οχι. Θα πνί-ξουμε δέκα έξι, αλλά θα τούς διαλέξουμε προηγούμενως. 'Οχι κλήρο!

—Σιωπή! άπήντησε ό Ρόντ. 'Ε-γώ κυβερνώ εδώ μέσα ατή τή στιγμή. 'Εδωσα μιά διαταγή και έννοά νά έκτελεσθή.

—Πολύ καλά, λέει ό Χόλμς. 'Α-φοϋ είναι έτσι, τότε θ' αναλάβω εγώ τήν κυβέρνηση της λέμβου.

Και στρεφόμενος πρós τούς ναυαγούς έρωτά:

—Με θέλετε για καπετάνιο σας; Όσοι με θέλετε, νά σηκώσετε τó χέρι.

Οι ναυαγοί είπαν, κατά τήν διάρκεια τού ταξιδιού, γνωρίσει καλά τόν Χόλμς, θαυμάσαντες έ-π'ι πλέον κατά τίς τραγικές στιγ-μές τού ναυαγίου τήν αὐτοθυσία

(Τό τέλος στή σελίδα 44)

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΕΛΒΙΡΑΣ

Αριστουργηματικό διήγημα της Λουσί Ντελαρύ-Μαρντρύς

Η δεσποινίς ντέ Τρεβάν έφθασε, όπως κάθε χρόνο, στο μέγαρο της υπερήφανης γιαγιάς της, στο Παρίσι. Όπως και άλλοτε, σύμφωνα με την ναπολετική παράδοση: Να περάσει τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά μόνη της, μαζί της τη γιαγιά της.

Η παράδοση αυτή δεν την ένθουσιαζε καθόλου. Κι αυτό για πολλούς λόγους. Ρωτόσο, άνεγνώριζε ότι χρωστούσε ένα είδος ευγνωμοσύνης προς τη γηραιά άριστοκράτιδα.

Τό γεγονός ότι η γυναίκα αυτή την περνούσε από τα παιδικά της χρόνια και έπείσθη άνεκούρισε την τραγική όρφανία με τις άνέσεις του πλούτου, τις ξεχωριστές σπουδές και τις διαλεκτές σχέσεις, αποτελούσε για τη δεσποινίδα ντέ Τρεβάν, κάτι που δεν μπορούσε να παραγνωρισθί.

...Καιμιά λέξι άντιλογίας προς τη γιαγιά της. 'Αλλ' η καρδιά της ήταν παγωμένη και τάνυσαντούσε να αίσθανθί για την ήλιωμένη αυτή γυναίκα τό παρामीρό είδος στοργής.

Στά είκοσι πέντε της χρόνια, φύτρωσε μέσα της ό πάθος της άνταρσίας. Ν' αφήσει την ευμάρεια και τη χλιδή, να γυρίσει τις πλάτες προς τη μεγάλη ζωή, να φύγει μακριά, να εργασθί. Να γίνη δακτυλογράφος, υπάλληλος, πωλήτρια, να γίνη ότιδήποτε, αλλά να φύγη, να ζήσι έλεύθερη, μόνη... ούτε λέξι άντιλογίας προς τη γιαγιά της. 'Αλλ' η γιαγιά της ήταν η μητέρα του πατέρα της...

Για την 'Ελβίρα ντέ Τρεβάν, η άνάνησις του πατέρα της αποτελούσε φρικιαστικό έφιαλτη. Τόν είχε δι' να δέρνη θάνατον η μητέρα της, να τη σέρνη από τα μαλλιά, να τη βρίζη σαν άχθοφόρος. Θυμότανε την άμνηση που τόν λένετο να γίνη δακτυλογράφος, να θασανίξη και στ' αυτιά της άντηχούσαν άνόμοι όι πρόστυχες φράσεις του γεννητόρος της, που έδιναν στο παιδί να καταλάβη ότι η μητέρα της δεν ήταν παρ' η πολύφερον κόρη ένός όψηλοπούτου έμπορού άποιμασιών, η όποία παντρεύτηκε τόν κόμητα Πέτρον ντέ Ντεβάν, παρ' όλη την άυστηρά άντίδραση της μητέρας του.

Σάν πέθανε η καυμένη η μαμά, πέθανε στα τριάντα έφτά της χρόνια, αφήνοντας την 'Ελβίρα μόνη με τόν άνθρωπο αυτόν. Ό άνθρωπος αυτός, γεννηθείς ώραιος, έξυπνος, τελευταίος γόνος μιας από τις άρχοντικώτερες οικογένειες της Γαλλίας, εις την όποιαν η μόρφωση, η ευγένεια και η τιμή αποτελούσαν άρχες άπαράβατες, είχε καταντήσει κτήνος από τό κρασί.

Η 'Ελβίρα, στα δέκα της χρόνια, τά ήξερε όλα. Ό πατέρας της είχε βαρεθί τη μητέρα της, μνησικακών έναντίον της γιατί μετά τη γέννησι της 'Ελβίρας, λόγω μιας σοβαρής έγγειώσεως, του άπέλειψε κάθε έλπίδα ότι θα τούδιε άρρενα κληρονόμο. Καί ό Πέτρος ντέ Τρεβάν τό έρριξε στο πιστό. 'Υστερα άρχισε να χαρτοπαίξει και τέλος έπεσε στις έρωτοδουλειές προς μεγάλο σκάνδαλο του χωριού, που συνέχιζε τις παραδόσεις της παλίας κομητείας τών Τρεβάν.

Η μητέρα της 'Ελβίρας, βλέποντας την υολοοσιμιά προίκα της να διασπαθίζεται

στα δργια, υπέφερε τρομερά. Ένα δράδυ, ύστερ' από ένα θηριώδες ξυλοκόπημα (που τό άπεσιώπησε τό χωριό σεβόμενο τό όνομα του πυργοδεσπότου), η άτυχής έξέπνευσε, αφήνοντας την 'Ελβίρα στην πιο μαύρη όρφανία. Η πρώτη σκέψις του κοριτσιού ήταν ν' αυτοκτονήσι, για να γλυτώση από την μανία του άλκοολικού πατέρα της. 'Αλλ' η σκέψις της δεν έπραγματοποιήθηκε, γιατί την έπρόλαβε ό πατέρας της μ' ένα άπονευμένο του διάθημα. Ένα καινούργιο χρέος παιγνιδιού, που δεν μπορούσε να τό πληρώση του έδωσε τό θλιβερό κουράγιο να φυτέψη μια σφαίρα στο κεφάλι του.

Τό μόνο συγγενικό πρόσωπο της μικρής 'Ελβίρας ήτανε τώρα η εκ πατρός μάμη της. Η ύπεροπτική κόρησση, λημονούσα την άντιπάθεια που έδοκιμάζε κατά της άνεπιθύμητης νύφης της, ήλθε μόνη της στον εκτελιστηριασθέντα προγονικό πύργο, για να περισυλλέξη την όρφανή έγγονή της.

□ □

Πληροφορηθείσα από τό ύπηρετικό προσωπικό του πύργου τά της έκφυλης ζωής του μοναδικού της γιου, η κυρία ντέ Τρεβάν έθαψε μέσα της τη ντροπή και τη φρίκη και δάλθηκε να έπανορθώση κατά τό δυνατόν τά έγκαίματα του τελευταίου κατόχου του όνόματος τών Τρεβάν.

Όλα τά είχε τώρα η 'Ελβίρα. Της έλειπε, όμως, κάτι του όπολου η έλλειψις της έσφιγγε την καρδιά: Η στοργή και η τρυφερότης. 'Επ' πλέον, η γιαγιά της απέφυγε να κάνει λόγο για τό παρελθόν, πράγμα που έκανε την 'Ελβίρα να δοκιμάξη άνόμοι μεγαλύτερη ψυχρότητα άπέναντί της. Αυτή ήταν η τακτική της άγέρωχης άριστοκράτιδος. Καί όταν η έγγονή της συνεπλήρωσε τά δέκα όκτώ της χρόνια, άρχισε να της όμιλ' για γάμο.

Μέχρι τά είκοσι πέντε της χρόνια, η 'Ελβίρα εκράτησε με σθένος τη θέσι της. Στο τέλος βλέποντας ότι η γιαγιά της επέμενε, όπλίσθηκε με θάρρος και της είπε:

— Προτιμώ να σάς τό πιο καθαρά, γιαγιά. Δεν θα παντρευτώ ποτέ. Ξέρω πολύ καλά τί είναι οι άνδρες.

Λόγια μαγικά! Η γρηά έπαψε όριστικώς να της κάνει προτάσεις για γάμο. 'Αλλ' έν τώ μεταξύ, μέσα στην ψυχ' της 'Ελβίρας γεννήθηκε η έπιθυμία να έλευθερωθί από την κηδεμονία της γιαγιάς.

Κανονικώς έχόντων τών πραγμάτων, θα έπρεπε να περιμένη τουλάχιστον τριάντα χρόνια, τό θάνατο της γιαγιάς της. Η Πρόνοια, όμως, έκρινεν άλλως και ό λυτωμός ήλθε για την 'Ελβίρα από εκεί που δεν τόν έπείριμενε. Κάποιος γέρος θεός της μαζιάς της πέθανε και χωρίς σίς πολύπλοκες περιπτώσεις του νόμου της κληρονομικής διαδοχής, η δεσποινίς ντέ Τρεβάν έξύπνησε ένα πρωί κληρονόμος πολλών εκατομμυρίων.

Διά μιας, όλοι οι δεσμοί που την συνέ-

δεαν με τη γιαγιά της έσπασαν. Καί χωρίς να αίσθανθί την παρामीρή λύπη για τό χωρισμό, έπέστρεψε στη χώρα τών παιδικών της άναμνήσεων, για να έγκατασταθί κοντά στον τάφο της μητέρας της...

Πέρασαν είκοσι χρόνια μονήρους ζωής, κατά τό διάστημα τών όποιων, η 'Ελβίρα γεροντοκόρη πλέον, ζούσε με τις άναμνήσεις της, άποφύγονσα κάθε σχέσεις και φροντίζουσα για τά βιβλία και τά κτήματά της. Με τόν έξω κόσμο δεν έχοταν σε καμιά άν αιώλως έπαφή. Μονάχα μια φορά τό χρόνο, σίς μεγάλες γιορτές τών Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, άφηνε την έρημική της ζωή και πήγαινε στο Παρίσι, κοντά στη γιαγιά της.

Ηλθε, όμως, μια μέρα που κατάλαβε ότι της ήταν άδύνατο να συνεχίση αυτή τη ζωή. Έπρεπε να βρή κάποιαν άπασχόλησι, να προσκολληθί σε κάποιο πρόσωπο, να δώση σε κάποιον τη στοργή που ύπηρεχε μέσα της. Καί έσφινικά της γεννήθηκε μια ιδέα. Ό σύζυγος που δεν τόν θέλησε δεν της ήταν άπαραίτητος. Ένα υιοθετημένο παιδί, μπορεί να γίνη προσφιλές σε μια μητέρα, έστω και άν δεν άποτελεί καρπόν τών σπλάχνων της.

Τό να ξαναδώση σ' ένα δυστυχισμένο πλάσμα την εύτυχία, τί όμορφο παρामीθι! Κάπου έπρεπε να βρισκεται ό μτέμης αυτός!

Ένα άγόρι έχει περισσότερες πιθανότητες εύτυχίας από ένα κορίτσι. Θα διάλεγε ένα άγόρι. Θα ήταν γι' αυτή μια ίκανοποίησι να διαπλάση έναν άληθινόν άνδρα, Στο παιδί αυτό θα ένέπνευσε όλες τις ήθικες άρχές που άγνοούσε ό πατέρας της.

Η σκέψις αυτή την έλκινισε πολλές χειμωνιατικές νύχτες. Καί τέλος έτόλμησε να ζήτηση και τη συμβουλή της γιαγιάς της. Καί όταν, κάποια Χριστούγεννα, την έπεσέσθη η γιαγιά της διεκινδύνευσε μια δειλή έρώτηση.

— Η γρηά τινάχθηκε από τό καθισμά της.

— Να υιοθετήσης ένα παιδί; Μα είσαι τρελλή, κόρη μου! Μου φθάνει η λύπη ότι δεν άπέκτησα έναν έγγονο που θα συνεχίση τό όνομά μας. Βρίσκομαι στο κατώφλι του θανάτου. Δεν θέλω, όμως, να παρεισφύρη έστω και μετά τό θάνατό μου, ένας παρείσκατος μέσα στην οικογένειά μου. 'Απαγορεύω αυτές τις έπικίνδυνες περιπλοκές. 'Αν έπιμένης σ' αυτή την παράλογη άπόφασί σου, σε προειδοποιώ ότι θα σε άποκλήρωσω.

Και να σκέπτεται κανείς ότι η δεσποινίς ντέ Τρεβάν ύπολόγιζε στη συνδρομή της γιαγιάς της για την πραγματοποίηση του όνειρου της!

Έπιστρέψασα στο έρημητήριό της μετά τις γιορτές, η 'Ελβίρα κατελήφθη από μητρικόν ύστερισμό. Έννοούσε να βρή όποσδήποτε ένα παιδί. Καί έτοιμη να δεχθί ό,τιδήποτε, λυπότανε που δεν πετούσαν τά νεογέννητα στους κήπους, όπως κάνουν για τά άνεπιθύμητα γατιά.

Έσφινικά, ένα πρωί του Φεβρουαρίου, έλαβε ένα άπροσδόκητο γράμμα της γιαγιάς της, που την έκανε να τρελλαθί από τη χαρά της.

«'Αγαπητή μου, 'Ελβίρα, της έγραψε η κυρία ντέ Τρεβάν, Κατά την τελευταία μας

συνάντηση έπέσθη ότι τίποτε δεν θα σ' έκανε ν' αλλάξης ιδέα. 'Εστω, λοιπόν! Για να σε κάνω ν' άποφύγης τό χειρότερο και έπειδή στο κάτω-κάτω μου ένεπιστεύθης τό σχέδιό σου, άπεφάσισα να σου βρώ έγώ αυτό τό παιδί. 'Απειάνθην σ' όλα τά άρμόδια πρόσωπα που γνωρίζω— του κύλου μας, φυσικά—και ίδου τό αποτέλεσμα τών ενεργειών μου.

» 'Υπάρχει στο περίχωρα του Παρισιού, κοντά σ' ένα ζεύγος χωρικών, ένα παιδάκι που άποτελεί τόν τρυφερό καρπό ένός κρυφού έρωτος (δεν έχω άνόμη τό δικαίωμα να σου πώ περισσότερα).

» Είναι τριάμισι έτών, φρονιμότατο και προερχεται από γονείς πολλή καλών οικογενειών. Οι πρόγονοί του, τόνον εκ πατρός είναι καί εκ μητρός, γνωστοί μέχρι του 16ου αιώνος, ύπηρεξαν όλοι πρότυπα ήθικης. Φυσικά, άν άποφασίσης να τό υιοθετήσης θα σου γνωρίσω τό λόγο της σκληράς του έγκαταλείψεως. Οι χωρικοί που τό άνατρέφουν, δεν ξέρουν τίποτε από τό μυστικό της γεννήσεώς του. Προτού άρχίσω τά σχετικά διαθήματα, θα ήθελα να ξέρω άν δεν είσαι άσμευμένη με κανένα άλλο παιδάκι και άν αυτό που σου προτείνω, τό δέχεται κατ' άρχήν.

» 'Αν δέχεται, γράψε μου να σου στείλω τη φωτογραφία του. Σπεύδε να μου άπαντήσεις, εί δυνατόν τηλεγραφικώς.

Χίλια φιλά κ.τ.λ.»

Χωρίς να χάση καιρό η 'Ελβίρα συνέταξε άμέσως τό κατωτέρω τηλεγράφημα:

«'Αποστείλατε άμέσως φωτογραφία. Μυριάς εύχαριστίας. 'Ελβίρα.»

Και τό έρριξε μόνη της στο τηλεγραφείο. Τη νύχτα που έπηκολούθησε δεν έλεισε μάτι. Φλεγόμενη από άνυπομονήσά ύποχρεώθηκε να περιμένη τόν ταχυδρομικό διανομέα. Καί όταν τέλος ήλθε κατά τάς τέσσαρις του άπογεύματος της έσπύριον, άρπαξε από τά χέρια του τόν μεγάλο φάκελλο, που περιείχε τη φωτογραφία του παιδιού της.

Δεν τόν άνοιξε, όμως, άμέσως. Κάποιος δισταγμός την κατέβαλε κείνη τη στιγμή. Η γιαγιά της δεν της είχε γράψει τίποτε για τη σωματική διάπλασι του παιδιού. Μήπως τυχόν ήταν άσχημο η σκατάκι;

Η φωτογραφία, άρκετά μεγάλου σχήματος ήταν τυλιγμένη σε πλήθος από χαρτιά και προστατευτικά χαρτόνια.

— 'Αι...

Η δεσποινίς ντέ Τρεβάν έβγαλε τη μοναδική στη ζωή της κρυφή χαράς. Τό κεφαλάκι του μπεμπέ που έβλεπε ήταν ίδιο κι' άπαράλλαχτο σαν αυτό που όνειρευόταν τόσους μήνες τώρα. 'Ωραίος χρυσός μπούκλες, πλατύ μέτωπο, μάτια γλυκά, μορφή άγγέλου.

— 'Ω! Τό λατρεύω! Τό λατρεύω αυτό τό παιδάκι.

Και άμέσως έπιασε κι' έγραψε στη γιαγιά της:

«'Αγαπημένη μου γιαγιά,

» Είθε ένας άγγελος. Τό ξέρω, άλλωστε, αυτό από πολλή καιρό, αφού σάς χρωστώ τόση ευγνωμοσύνη για την προστασία σας. Δεν θα παραβενυθίτε άν σας πώ ότι είμαι κιόλας τρελλή για τόν θαυμασμόν αυτόν μπέμης, που θα τόν διαπλάσω μόνη μου, ώστε να τόν καταστήσω έναν ιδανικόν άνδρα, χρήσιμον στην κοινωνία.

» 'Αλλά τό μέλλον θα είναι πιο εύωστο από μένα.

» Καί τώρα, σάς παρακαλώ, άγαπημένη μου γιαγιά να έπισπεύσετε την ενεργεία τών απαιτούμένων διατυπώσεων, να μου τηλεγραφήσετε να έλθω κι' η ίδια στο Παρίσι έν άνάγκη για να πάρω στην άγκαλιά μου τό γιού μου.

» 'Αγαπητή μου γιαγιά, θέλω να μάθετε

ότι είμαι τρισευτυχισμένη που άπέκτησα, χωρίς σε σάς, τόν άνεκτίμητο αυτόν όησαυρό.

» Σας άσπάζομαι ολοψύχως.

'Ελβίρα»

□ □

'Αλλ' η άπάντησις της γιαγιάς καθυστέρωσε αυτή τη φορά. Χωρίς να έχη όρεξι ούτε για φαγητό, ούτε για ύπνο, ούτε για τίποτε, η 'Ελβίρα πηγαινοερχότανε σαν λεία μέσα στον κήπο, παρामीνούσα την άφιξι του ταχυδρομίου που θα της έφερνε την ποθητή άπάντησι.

Μια όλόκληρη μέρα πέρασε μ' αυτή την άγωνία. Τη νύχτα δεν κοιμήθηκε, Καθισμένη μπροστά στη φωτογραφία, καμάρωνε τό λατρευμένο της παιδί κι' έτρεμε.

Μόλις έχάραιζε, έπρεπε σαν άνυπόμονο παιδί στον κήπο κι' έσπρεσε πάλι τό καρτέρι. 'Εννέα. Τό κουδούνι της πόρτας. Ό ταχυδρομός. Ένα γράμμα από τη γιαγιά.

» 'Αγαπημένη μου 'Ελβίρα.

» Τό παιδί που σου πήρε τά λογικά σου, τό κατέχεις πράγματι από μένα.

» Τό ξανθόμαλλο αυτό κεφαλάκι που σου έστειλα, άποτελεί πρόσφατο άντίτυπο μιας παλίας κτρινισμένης φωτογραφίας του πατέρα σου, όταν ήταν μπεμπές.

» 'Ασφαλώς θα με μισήσης για αυτή μου την άπάτη. Ό' άναγνωρίσης, όμως, ότι ήταν άναγκαία.

» Ποτέ δεν μιλήσαμε μαζί για τόν πατέρα σου. Αυτή ήταν η θέλησίς μου. Ό,τι θα λέγαμε γι' αυτόν, δεν θα συντελούσε παρ' όλην άυστηρότερη καταδίκη του για την άχαρκτηρήσι ζωή που έζησε.

» 'Ισως, τώρα που δραματίσθηκες τόν έαυτό σου πραγματική μητέρα, ίσως μισώρης ν' άντιληφθής πόσο μεγάλος ήταν και θα είναι μέχρι του θανάτου μου (που δεν πρόκειται να βραδύνη) ό άβάσταχτος πόνος μου.

» Μην υιοθετήσ παιδί, 'Ελβίρα μου. Μπορείς να κρίνης από αυτό που έκανα για σένα, ποιά ύπήρξε η άνατροφή που έδωκα στον πατέρα σου. Πρόσθεσε σ' αυτή μου τη προσπάθεια και τό άσυγκράτητο μητρικό μου φίλτρο. Πάν ό,τι μπορεί να κάνει μια μητέρα για να καταστήση τό γιού της τέλειο, τό έπραξα από τη μέρα που γεννήθηκε ό Πέτρος μέχρι της ημέρας του γάμου του. 'Εξ άλλου, τις ύποσχέσεις που έδωδες στο προσώπκι του άνεκτιμήτου αυτού όησαυρού ό Πέτρος τις είχε πράγματι εκφύσει. 'Ηταν γλυκός, εύγενής, έξυπνος, δραστήριος. 'Εμοίαζε μ' όλους τούς άρρενας προγόνους του.

» 'Αφωσιωμένη ολοψύχως σ' αυτόν από τη μέρα της χρείας μου, έσθριξα όλες μου τις έλπίδες, όλα μου τά όνειρα. Είχε βγί από την ψυχ' μου, όπως και από τό σώμα μου.

» Όταν έρωτοκτυπήθηκε για τη μητέρα σου (και ίδιος για την προίκα της), κατ'άληκτη που άνεκάλυπτα μέσα του τόν ταπεινό πόθο του χείματος, ένόμισα ότι, με

'Ελαβε ένα άπροσδόκητο γράμμα της γιαγιάς της, που την έκανε να τρελλαθί από τη χαρά της.

την παρामीρή μου άρνησι, θα έγκατέλειπε τόν γάμον αυτόν, τόν όποιον δεν ήθελα με πολλούς λόγους. 'Ηθελα μιαν άλλη γυναίκα γι' αυτόν, την κόρη μιας παιδικής μου φίλης, μια κοπέλα της τάξεώς μας με την όποιαν τόν είχα νοερώς άρραβωνιάσει από την έποχή που ήταν άνόμη στην κοίνα.

» Η μητέρα σου ήταν πολύ πλούσια. Τό χείμα, όταν υπερβαίνει ένα ώρισμένο μέτρο, όδηγεί προς όλες τις τρέλλες. Καί ό πατέρας σου, θα ήταν, όπως φαίνεται, άσθενούς χαρακτήρος. 'Εξ άλλου, η μητέρα σου τόν άπογοήτευσε που δεν μπόρεσε να του δώση άρρενικό παιδί... 'Αλλ' άς αφήσουμε τούς νεκρούς στον ύπνο τους. Ό γάμος αυτός ύπήρξε άντυχής και για τούς δυό.

» 'Εκείνο που θέλω σήμερα, για να έπανορθώω κατά τό δυνατόν εκείνα που έπραξεν ό πατέρας σου, είναι να μην υιοθετήσης ποτέ σου παιδί, έστω κι' άν βρης κανένα όμορφότερο από τη φωτογραφία που σου έστειλα.

» Τό μέλλον του ώραιού αυτού παιδιού, παρ' όλη την καταγωγή του, παρ' όλα του τά φυσικά χαρίσματα, παρ' όλη την άγγελική όμορφιά, τό γνωρίζουμε. 'Εξησε. Καί ξέρεις, καλλίτερα από μένα, κατά ποιόν τρόπον έζησε.

» Δεν σου λέγω περισσότερα, 'Ελβίρα. Πάν ό,τι έσκόπευες να είσαι για τόν θετό σου υιό, τό έκανα κι' έγώ για τό πραγματικό παιδί τό σπλάχνο μου. Τό άποτέλεσμα; Βγήκε ένα τέρας.

» Συνεπώς;

» Σε φίλώ με δάκρυα στα μάτια

'Η γιαγιά σου

□ □

Κατάχλωμη από τη συγκίνηση, η 'Ελβίρα πλησίασε στο γραφείο της και πήρε στα χέρια της τη φωτογραφία του μικρού.

Έκανε μια κίνηση να τη ρίξη στη φωτιά του τζακιού. 'Αλλά δεν τό έκανε. Την πλησίασε στη χείλη της και με την καρδιά σπαράγμένη άποχαίρετση τό ώραιό όνειρο της ζωής της. 'Υστερα πέταξε τό πορτραίτο στη φωτιά και έξέσπασε σε λυγμούς.

» Με τό φίλι της αυτό συνεχώρησε τόν πατέρα της.

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ—ΜΑΡΝΤΡΥΣ

"Εξυπνο καί Κουτά

Σταθερού χαρακτήρος

— Πόσο χρονών είσαι;
— Είκοσι οχτώ.
— Μά... προ δύο ετών έλεγεσ
ότι ήσουν είκοσι οχτώ!
— Δεν είμαι από εκείνους που
σήμερα λένε άλλα κι' αύριο άλ-
λα!

Αυτά είχε

— 4 και 2 πόσα κάνουν, 'Ελε-
νίτσα;
— 'Η 'Ελενίτσα μετρώντας στα
δάκτυλα:
— 6, κυρία.
— Κι' άλλα 4 ακόμα;
— Μετρώντας με τον ίδιο τρόπο:
— Δέκα.
— Κι' άλλα δύο ακόμα;
— Σωθήκαν τα δάκτυλά μου,
κυρία, δεν έχει άλλα.

'Ηταν περιττό.

— Μαρία, λέει η κυρία στην
νέα υπέραιτα, έπλυνες το ψάρι
προτού το τηγανίσης;
— 'Ω! κυρία, φαντάσθηκα πως
θάταν περιττό, ένα ζώο που πε-
νάζει όλη τη ζωή του μέσα στο
νερό...!

'Ηταν σύμφωνοι.

— 'Ω! τον φίλο μου κ. Νε-
στοριάδη!...
— 'Αφήστε τα φίλε μου, ή-
μουν πολύ άρρωστος. Φανταστή-
τε ότι έγινε ανάγκη να φωνάξω
δυο γιατρούς.
— Και όπως συνήθως, δεν
συμφώνησαν...
— Πώς! Συμφώνησαν και στο
σπουδαιότερο μάλιστα: μου πή-
ραν και οι δυο από ένα τρακο-
σάρι!...

Καμμία ανησυχία!

— Πώς; Κατερίνα, πλένες τα
δόντια σου με την βούρτσά μου;
— Μην ανησυχίτε κυρία, την
έπλυνα πρώτα καλά!...

Το αντιφάρμακο.

— Κύριε! Κύριε! 'Η κυρία
λιγοθύμισε! Να πάω να φωνάξω
γιατρό;
— Περιττόν. Πές της απλώς
πως θα της πάρω το φόρεμα που
μου ζήτησε.

Την φώτισε...

— "Ήθελα να μιλήσω του κ.
Χερουβείμ.
— Ποιόν από τους δύο; Είναι
δυο αδελφοί.
— Αυτὸν που έχει μια θεία
που κάθεται στο Κολωνό...

ΒΡΑΔΥ Σ'ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Γαληνεμένη, ζασητερη, γαλάζια πέρα ως πέρα,
Κρουστάλλινη απ' τὸν ὄρθρο της ὡς τὸν ἑσπερινὸ
της,
Κι' εἶχε πλανέψει καὶ τ' ἀχνὸ χρυσὸ φεγγάρι ἡ
μέρα
Κι' ἀργοταξίδευε ἀγρυπνο κι' αὐτὸ στὸν οὐρανὸ
της.

Τώρα ἀποκάτω απ' τὰ βουνὰ τὰ θεϊκὰ πὺ λικιδ-
σαν
Μαζώξαν τὰ κοπάδια τους απ' τὰ λειβάδια οἱ στά-
νες,
Τοῦ κάμπου τὰ μικρόπουλα σωπάσανε· θολῶσαν
Τὰ στενορύμια τοῦ χωριοῦ κι' οἱ αὐλές τους μὲ τὴς
δράνες.

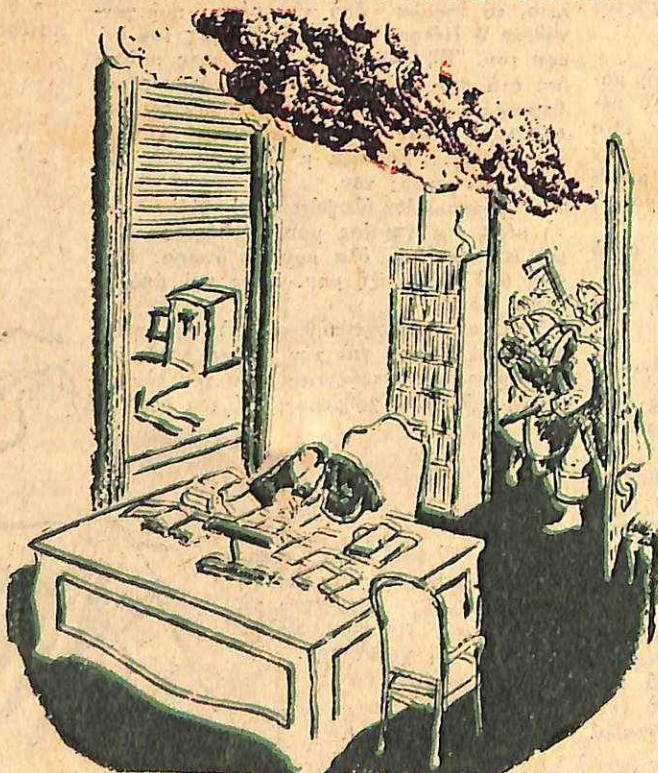
Πλήθος οἱ δόλοχαρες φωνές· κι' ἐσβύσαν λίγο-λίγο·
Κάποια τζιτζίκια μοναχὰ λαλοῦν καὶ πρὸς τ' αὐπέ-
λια
Κάποιες κοπέλλες ξένοιαστες, γυρνώντας απ' τὸν
τρύγο,
Σκορπᾶνε ἀκόμα στὴν ἐρμιὰ τὰ δροσερά τους
γέλια.

"Ω! σὰν ἀρχίσῃ γύρω μου γιὰ πάντα νὰ νυχτώνῃ,
Δὲ θέλω τὰ ξερόφυλλα νὰ τρεμοφτερουγίζουν
Στὸ δρόμο μου, κι' ἀπάνω μου οἱ ἀρφανεμένοι
κλώνοι
Μ' ἕνα βραχνὸ παράπονο νὰ με καλονυχτίζουν.

Θέλω τὸ βράδυ πὺ θάρῃ νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ, νᾶναι
Εἰρηνικὸ σὰν τ' ἀγαθὸ, σὰν τ' ἅγιο ἐτοῦτο βράδυ,
Πῶς πέφτ' ἡ νύχτα τὰ τρελλὰ τζιτζίκια νὰ ξεχνᾶνε
Καὶ νὰ μοῦ λένε γιὰ τὸ φῶς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι.

Θέλω οἱ θαμπές μου οἱ θύμησης στὸ βάθος νὰ περ-
νοῦνε
Σὰν τὴς κοπέλλες τοῦ χωριοῦ κι' ἐκείνες· νάχω
γείρει,
Στὴ γρηὴν ἐλιά μας· νὰ γρικῶ σκυφτὸς ν' ἀγολο-
γοῦνε
Τὰ γέλια τους απ' τῆς ζωῆς μακρυὰ τὸ πανηγύρι...
Λ. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΟΤΗΣ

Καλά, πέστε μου, τέλος πάντων, τί θέλετε!...

Εὐθυμες ιστοριοῦλες

Πολὺ ἀργά...

'Ο κύριος Προληπτικὸς, πη-
γαίνει, κατὰ μιὰ παλιὰ συ-
νήθειά του, τὴν Παραμονὴ τῆς
Πρωτοχρονιάς σὲ μιὰ μάντιδα
γιὰ νὰ τοῦ προφητεΐῃ τί θὰ τοῦ
συμβῇ στὰ 1938 καὶ νὰ τὸν καθο-
δηγήσῃ ἀναλόγως.

Αὐτὴ τοῦ λέγει εὐθὺς ἐξ ἀρ-
χῆς:
— Προσέχετε κύριε μου, τὴς
μελαγχρινές. Μὴ μπλέξετε μ' αὐ-
τές γιὰτί θάναί ἡ καταστροφὴ
σας...

Καὶ ὁ κ. Προληπτικὸς φιλοσο-
φικᾶ:
— Αὐτὸ ἐγὼ νύχλας!... Παν-
τρεῦτριά ἐδῶ καὶ 15 μέρες μιὰ
μελαγχρινή.

Ὅσες ἤδελε.

'Η Φιφίτσα, μιλάει μὲ τὸν ἀρ-
αβωνιαστὴ τῆς γιὰ τὰ σχέδια
τοῦ μέλλοντος.

— Ξέρεις Γιώργο μου, θέλω
νὰ μοῦ ἔχῃς καὶ δυὸ υπέραιτες;
Καὶ ὁ Γιώργος πὺ ξέρεἰ καλά,
τὴν ἀραβωνιαστριά του:
— Μόνο δυὸ, θάχῃς εἰκοσι
τουλάχιστον!

— Πῶς εἰκοσι! κάνει ἡ Φιφί-
τσα, ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μά-
τια της.

— Βέβαια, τὴν μιὰ πίσω ἀπὸ
τὴν ἄλλή!...

«Νομπλὲς ὀμπλιζ»...

Στὸ τσάι τῆς Κας Χ. πὺ φη-
μιζόταν γιὰ πολὺ τοῦ κόσμου ἔ-
νας πολυταξιιδεμένος κύριος διη-
γείται μιὰ περιπέτειά του. 'Η
οἰκοδόσποινα, ὅμως, ἀπασχολη-
μένη ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ τὸ ξε-
βγαλμα μιᾶς καλεσμένης δὲν τὴν
ἀκούει. 'Επιστρέφει λοιπὸν βια-
στικῇ στὸ σαλόνι καὶ λέγει τοῦ
«κωξέρ»:

— Αχ! κύριε Ρ. δὲν τὴν ξα-
ναλέτε καὶ γιὰ μένα τὴν ιστορία
σας; 'Ηταν τόσο ἐνδιαφέρουσα!

Ένας ξεχασιάρης.

'Ο Νίκος εἶναι ἀραβωνιασμέ-
νος μὲ μιὰ χοντρή ἀλλὰ πολὺ
πλουσία δεσποινίδα. Θεωρεῖ λοι-
πὸν καθήκον του, κάθε φορὰ πὺ
τὴν βλέπει νὰ τῆς κἀνὴ τὸν σφο-
δρὰ ἐρωτευμένο:

— Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, ἀγαπημένη
μου, τῆς λέγει ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα, θὰ ἦμουν ἱκανὸς νὰ ἀψηφί-
σω τὴν χειρότερη θύελλα, τὴν
φοβερότερη τρικυμία, κι' αὐτὸν
ἀκόμη τὸν κεραυνό!...

"Υαεο" ἀπὸ δυὸ τρεῖς ὥρες ὁ
Νίκος σηκώνεται νὰ φύγῃ.
— Θάρῃς τὴν Κυριακή, Νίκο
μου; τὸν ρωτᾷ στὴν πόρτα ἡ ἀρ-
αβωνιαστριά του.

Καὶ ὁ Νίκος ἀρηρημένος:
— "Αὐ δὲν ἔρεῖ...

Δύο λιλλιπούττειοι ἄστερες

Τὰ «Φλυσκουνάκια»

Τοῦ κ. Σώτου Πετροῦ (Πιμπρινέτ)

Εἶχα κλείσει τὴν καμπάνια μου
γιὰ τοὺς «Ἀστέρας τῆς νέας ἐ-
σοδείας», γιὰτί εἶχαν τελειώσει
ὅπως καὶ στὸ προπερασμένο
φύλλο σὰς εἶχα πῇ, μὰ ἀξαφνα, χωρὶς
νὰ τὸ περιμένω, βρήκα κι' «ἄλλους»
δυο... δυὸ βυζαντινικοὺς ἀστέρες, δυὸ
λιλλιπούττειους πρωταγωνιστάς.

Καὶ πὺ νομίζετε τοὺς βρήκα; Μὴ
σὰς φανῇ παράξενο. Τοὺς πέτυχα στὸν
Τύρναβο! "Ενα χωριὸ μιὰ ὥρα ἔξω
ἀπὸ τὴ Λάρισα πὺ βγάζει τσίπουρο
καὶ οὔζο ὀνομαστὸ καὶ πὺ δὲν ἔχει
οὔτε θέατρο, οὔτε σινεμά, οὔτε τίποτ'
ἄλλο ἀπὸ κἀνα-δυὸ καφενέδες καὶ
δυὸ τρία ταβερνεῖα! Βρέθηκε μὲ μιὰ
παρέα ἐκδρομίων ἀπὸ τὴ Λάρισα, πὺ
πήγαμε νὰ περάσουμε μιὰ μέρα καὶ
νὰ δοκιμάσουμε τὸ ξακουστὸ οὔζο τοῦ
Τυρνάβου.

Καὶ τὸ οὔζο μας αὐτὸ εἶχε μεζέ
καί... θεατρικὴ παράσταση! Στὸ κα-
φενεῖο «Παράδεισος» τῆς πλατείας τοῦ
σταθμοῦ τὸν αὐτοκινήτων τοῦ Τυρνά-
βου εἶχαν στήσει τὸ τσαντήρι τους —
μιὰ πρόχειρη καραγκιοζίστικη σκη-
νοῦλα — τὰ ἀδελφάκια Φλυσκουνάκη,
οἱ δυὸ σπιθαμιαῖοι ἀστέρες πὺ καὶ
στὴν πρωτεύουσα ἔχουνε κάνει ἀρκε-
τὲς ἐμφάνσεις σὲ νούμερα βαριετὲ καὶ
σὲ πολλὰ κέντρα.

Γι' αὐτὰ τὰ κακόμοιρα κανένας πο-
τὲ δὲν ἔχει μέχρι σήμερα ἀσχοληθῇ.
Δὲν ἔχουνε διαβάσει μὲ τὰ λίγα γραμ-
ματάκια πὺ ξέρουνε, ποτὲ τίποτα γιὰ
τὸν ἑαυτὸ τους, σὲ ἐφημερίδα ἢ καὶ σὲ
περιοδικό. 'Ο κόσμος πὺ τὰ βλέπει,
τὰ θαυμάζει, τὰ χειροκροτεῖ, μὰ κανέ-
νας δὲν ξέρεἰ τίποτα γι' αὐτά... δὲν
ξέρεἰ καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ μι-
κρὴ ζωοῦλα τους... πούχει μέσα καὶ
ἀρκετὴ τραγωδία!...

Λοιπόν... 'Αφοῦ ἔτυχε ἔτσι νὰ τὰ
βρῶ σὲ τουρνὲ καὶ νὰ τὰ χειροκροτήσω
κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς «Τουρνοβίτες» ἄς
τὰ περιλάβω σὲ μιὰ σελίδα μου γιὰτί
ἀξίζει ὁ κόπος.

Εὐγενία καὶ Γιώργος... Φλυσκουνά-
κη. 'Εννέα χρονῶν ἡ Εὐγενία μετονο-
μαθεῖσα εἰς Ντόλυ, καὶ ὀκτὼ ὁ Γιώρ-
γος. Διαβλεπόμενα καὶ τὰ δυὸ τους.
Τετραπέρατα καὶ αὐτοδίδακτα ἀρτι-
στάκια, κάνουνε θαύματα κυριολεκτι-
κῶς.

Στὰ 1934 μείνανε ὀρφανὰ ἀπὸ μητέ-
ρα καὶ ὁ πατέρας τους, ὁ Κωνσταντί-
νος Φλυσκουνάκης, μαραγκὸς, φτωχὸς
ἀνθρωπάκος, ἀνέλαβε νὰ τὰ νταντέ-
ψῃ... Καὶ δὲν ἦταν μονάχα τὰ δυὸ αὐ-
τά. 'Η μητέρα πέθανε κι' ἄφηκε καὶ
τρίτο μωρὸ τὸν Γιαννάκη...

Πῶς νὰ τὰ ζήσῃ, πῶς νὰ τὰ μεγα-
λώσῃ ὁ κακομοῖρης ὁ πατέρας; 'Η ἀ-
νάγκη τὸν ἔκανε νὰ ἀποχωριστῇ ἀπὸ
τὸ τρίτο, πὺ ἦταν καὶ τὸ πιὸ μικρό.
Τὸ χάριζε σ' ἕνα ξυπόλο τὸν κ. 'Ιω-
αννίδη στὴ Θεσσαλονίκη ὁ ὁποῖος καὶ
τὸ υιοθετοῦσε.

'Η Ντόλυ καὶ ὁ Γιώργος ἦτανε, καὶ
εἶναι ἀκόμη ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸν
ζωντανὸ χωρισμὸ τοῦ Γιαννάκη, μὰ ἡ
ἀνάγκη, ἡ σκληρὴ ἀνάγκη ἔτσι διατά-
ζει νὰ γίνῃ... "Ετσι ἔγινε καὶ τώρα
μείνανε μονάχα δυο... δυὸ ἀδελφάκια
πὺ δὲν ἀφήνουν ἐπαργία γιὰ ἐπαρ-
χία, χωριὸ γιὰ χωριὸ νὰ μὴ τὸ γνω-
ρίσουν, νὰ παίξουν, νὰ δείξουν τὸ τα-
λέντο τους γιὰτί στὴν Ἀθήνα τώρα
πρὸ πάντων πὺ εἶναι χειμῶνας βγαί-
νει δύσκολα τὸ ψωμί...

Τώρα θὰ πῇτε... Πῶς ἔτσι ξεπετάχτη-
καν καὶ οἱ δυὸ καὶ γίναν «ἀστέρες»
τῆς σκηνῆς; Αὐτὸ εἶναι μυστήριό! Οὐ-
τε κι' αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ καυμένα δὲν ξέ-
ρε...

Καὶ ὁ Γιώργος μὲ θάρρος καὶ μὲ δ-
λα τὰ θεατρικὰ «τσαλιμάκια» τοῦπε...
ὄλο τό... «ρεπερτορίό» του!
'Ο Κυριακὸς ἐνθουσιᾶσθηκε καὶ τὸν...
ἐβγαλε σ' ἕνα νούμερο στὴν «Κεραμί-
δα», στὸ θέατρο Κοτοπούλη...

Πέντε χρονῶν ἦταν τότε ὁ μικρὸς
Γιωργάκης καὶ δὲν ἄργησε σὲ λίγα
βράδια νὰ μᾶθῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ δλα
τὰ νούμερα τοῦ Κυριακοῦ... νὰ τὸν μι-
μεῖται καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ μιμεῖται καὶ
ἄλλες ἀρίστες πούβλεπε...

Σὲ λίγο καιρὸ κόλλησε καὶ ἡ Εὐγε-
νία, ἡ Ντόλυ δηλαδή, δίπλα του καὶ τὰ
δυὸ «Φλυσκουνάκια» κἀνανε ὕστερα
ἀπὸ δυὸ μῆνες τὸ πρῶτο ντεμποῦτο
στὴν «Ὀάσι» μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία...

'Η Ντόλυ ντιζέξ... «Βέμπο», «Καρ-
αγιόρρη», «Λυκιαρδοπούλου», «Κουρ-
τίδου» καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε, καὶ ὁ Γιώρ-
γος... «Κυριακός», «Μακρῆς», «Μαν-
ρέας», «Αὐλωνίτης», καί... «Γιὼργος
Φλυσκουνάκης»!... Δικὲς του
κρεασιόν! Χορευτῆς, μάγκας, μεθυ-
σμένος, ἀριστοκράτης, ἀπάχης, τρα-
γουδιστῆς, τσολιᾶς, Μενιδιάτης καὶ ἔ-
να σωρὸ ἄλλες... «εἰδικότητες»... "Ὅλα
αὐτὰ μονάχος του!...

Εἶναι ἀληθινὰ καὶ τὰ δυὸ τους ἀν-
ειοθαύμαστα...

Δουλεύουνε μονάχα τους καὶ μαθαί-
νουνε καὶ γράμματα μονάχα τους!
Διαβάζουνε καὶ γράφουνε ὅπως στὸ
σχολεῖο καὶ τὸ ἀπόγευμα λένε τὸ μά-
θημά τους στὸν γέρο πατέρα τους... ὕ-
στερα κάνουνε πρόβα καὶ ὕστερα...
βγαίνουνε τὸ βράδυ καὶ παίζουνε στὴ
σκηνή.

Εἶναι τετραπέρατα. Ξέρουνε τὰ πάν-
τα καὶ συζητοῦνε γιὰ δλα... Δὲν τοὺς
διαφεύγει τίποτα. 'Η Ντόλυ ἰδίως εἶ-
ναι... τετραπερασμένη... "Αν καὶ ἡ πρό-
ωρη ἐξυπνάδα τῆς εἶναι λίγο ἐπικινδύ-
νη γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, ἐν τούτοις ἀπο-
ρεῖ κανεὶς καὶ σταυροκοπιέται πῶς ἔ-
να τόσο μικρὸ κοριτσάκι ξέρεἰ τόσα
πράγματα!

Εἶναι σὰν μιὰ μεγάλη γυναίκα. Κρα-
τᾷ βιβλὰ καὶ κάνει λογαριασμοὺς
μονάχη τῆς, κλείνει συμφωνίες μὲ τοὺς
θεατρῶνες, πληρώνει καὶ εἰσπράττει
αὐτὴ καὶ εἶναι μάννα γιὰ νὰ «ἐνεργῇ»
παραστάσεις...

Διαθέτει εἰσιτήρια μὲ δικὸ τῆς τρό-
πο καὶ πεθεῖ καὶ τὸν πιὸ τσιγκοῦνη
νὰ τὸν... «κόψῃ», ὅπως λέει, νὰ τῆς
πληρώσῃ εἰσιτήριο!...

Εἶναι τρία χρόνια πὺ βγήκαν.
Πρῶτος ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ αὐγὸ ὁ

—Μιὰ βόλτα κάνω, μοῦ λέει, μαζὶ

μὲ τὸν Γιώργο καὶ γεμίζει τὸ θέατρο! Ὅποιος τολμάει ἄς μὴ πάρη εἰσιτήριό!..

— Ἦμουν μπροστά ὅταν ἄρπαξε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο — τὸ καφενεῖο, δηλαδή — ἕναν ὑπολογιστὴ καὶ τοῦδωσέ δυὸ εἰσιτήρια.

— Πάρτε δυὸ εἰσιτήρια κι' ἐσεῖς... Τριάντα δραχμὲς μονάχα καὶ τὰ δύο! — Ἐλα στὴ φθηνεία... Ἦ φτώχεια θέλει καλοπέραση!..

— Μὰ γιατί δυό; τὴν ρώτησε ὁ κύριος ὑπολογιστὴς γελώντας.

— Δυό, βέβαια. Μονάχος εἶσαι; Δὲν ἔχεις γυναῖκα;

— Ὁχι. Εἶμαι μόνος!

— Νὰ φέρῃς τὸ κορίτσι σου... Τὴν ἄρραβωνιαστικιά σου! τοῦ ἀπήντησε μὲ ὕφος σοβαρὸ ἡ Ντόλυ.

— Δὲν ἔχω ἄρραβωνιαστικιά!

— Δὲν ἔχεις; Ἕνας τόσο ὠραίος ἀξιοματικὸς νὰ μὴ ἔχῃ ἄρραβωνιαστικιά!.. Ἀδύνατο... Ἄν ἦμουν πέντε ἔξη χρόνια πρὶν μεγάλη θὰ σ' ἄρραβωνιάζομουν ἀγῶν...

Καὶ ὁ ὑπολογιστὴς σκασμένος στὰ γέλια ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ νὰ πληρώσῃ... τὰ δύο εἰσιτήρια...

Τὸ βράδυ τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο κόσμο.

Ἡ Ντόλυ καὶ ὁ Γιώργος εἶχαν κάνει μιὰ πρώτη τάξεως «ἐνέργεια» ὅπως πάντα. Ἐκανε καὶ ἡ «πόρτα» ἀρκετὰ καὶ ἡ εἰσπράξη μὲ 15άρικα καὶ 10άρικα εἰσιτήρια ἔφθασε τὶς 2500...

Σουξὲ εἰσπράξεως καὶ σουξὲ καὶ στὴ σκηνή...

Ἕνα δόκλορο πρόγραμμα μὲ δύο μόνο πρόσωπα... Πρόγραμμα... χειρῶν γραφῶ... μὲ ἀρκετὲς ἀνορθογραφίες στὸ γράμμινο ὅπως θὰ ὄντε ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ προγράμματος πού σὰς παραθέτομεν μὰ μὲ καμιά ἀνορθογραφία στὴν ἐκτέλεση!

— **«ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «ΠΑΡΑΔΗΣΟΣ» ΘΙΑΣΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΛΥΣΚΟΥΝΑΚΗ. ΔΙΟΔΙΑΙ. ΤΡΙΟΔΙΑΙ... ΤΑΓΚΑ (1) ΚΑΙ ΑΤΡΑΞΙΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΑ. ΑΠΟ ΤΑ ΦΛΥΣΚΟΥΝΑΚΙΑ... ΤΡΕΞΑΤΕ ΝΑ ΔΗΤΕ. ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΤΙΜΩΝ... 15 — 10 στὸ Ταμείον τοῦ θεάτρου!»**

Αὐτὰ ἔγραφε τὸ πρόγραμμα... καὶ αὐτὰ ἔβλεπαν καὶ ἀκούγαν καὶ οἱ θεατρόφιλοι τοῦ Τυρνάβου... καὶ γειροκροτοῦσαν μέ... πόδια καὶ μὲ χερία τοὺς δυὸ ἀστέρες τῆς Ἀθηναϊκῆς «Θάσεως» — κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς «διανομῆς».

Ἀπόψε στὸν Τύρναβο, αὔριο στὴ Λάρισα... μεθαύριο στὰ Τρίκαλα, στὴν Καρδίτσα, καὶ ἔτσι σιγά — σιγά δὲν θὰ μείνῃ καμμιὰ θεατρικὴ πιάτσα πού νὰ μὴν πᾶνε νὰ δείξουν τὴν τέχνη τους οἱ δυὸ μικροσκοπικοὶ ἀστέρες μὲ τὸν κατέρα τους τὸν ἱμπρεσάριο πού ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «ἱμπρεσαριλῆκι» ἐκτελεῖ καὶ γρήγαν μαζῆς...

— Τὰ ντύνω, τὰ πλένω, τὰ γτενίζω, τὰ ταίζω καὶ τὰ κοιμίζω μονάχος μου... μοῦ λέει δίνοντάς μου καὶ τὴν πρόχειρη φωτογραφία πού τοὺς ἐβγαλε ἀπὸ τὸ μοναδικὸ τοῦ Τυρνάβου φωτογράφο... γιὰ τὴν «Ἐβδομάδα».

— Ἐλπίζω στὸ Θεό, συνεχίζει ὁ μπαμπᾶς φλυσκουνάκης νὰ ρθεῖν καλλίτερα τὰ πράγματα, νὰ βρεθῇ νὰ μοῦ τὰ πάρῃ κανένας χριστιανὸς θιασάρχης νὰ μοῦ τὰ ξεπετάξῃ, νὰ ξεκουρασθῶ κι' ἐγώ... γιὰτὶ κουράστηκα νὰ γυρίζω, γέρος ἄνθρωπος, στὰ κατσάβραχα!...

Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ ἀσφαλῶς νὰ βρεθῇ αὐτὸς ὁ χριστιανὸς. Γιατὶ καὶ τὰ

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΒΟΥΝΑ ΠΟΥ... ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ

κεῖνο πού δὲν κατάρθωσε νὰ πετύχῃ ὁ Μωάμεθ μὲ τὸ θουνοῦ, τὸ κατ'ορθὸν σήμερον οἱ σκηνοθέται τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τὴν πρὶν μεγάλη εὐκολία. Βουνὰ δόκλορα μὲ δέντρα πανύψηλα, μὲ χαράδρες καὶ μὲ γκρεμνοὺς μεταφέρονται ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο, ἐπάνω σὲ πελώρια καμινία, χωρὶς νὰ παρουσιάζεται ἡ παραμικρὴ δυσκολία. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ γίνεται φυσικὰ μέ...δὲ σεις. Ἕνα θουνοῦ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ σ' ἕνα καμινί! Οὐτε οἱ σκηνοθέται περνῶν γιὰ θαυμαστοποιοί. Ἀπλοῦστατα ἐπάνω σὲ κάθε καμινί εἶνε κι' ἀπὸ ἕνα κομμάτι θουνοῦ, τὰ διάφορα δὲ κομμάτια ἐνώνονται καὶ ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο. Τὸ μεγαλύτερο... φορητὸ θουνοῦ κατεσκευάσθη τελευταίως γιὰ τὸ φιλμ «Οἱ δράκοι τῶν βουνῶν», ὅπου ἐδαπανήθησαν πολλὰς χιλιάδες δολларίων γιὰ τὴ μεταφορά τοῦ χώματος, τὴ μεταφύτευση τῶν δένδρων καὶ τὴν κατασκευὴ τεχνητῶν καταρρεῖν.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

ὁ μόνο μέρος τῆς γῆς, ὅπου εἶναι κανεῖς σίγουρος ὅτι θὰ συναντήσῃ τις ἐθνικότητες εἶνε τὸ Χόλλυγουντ. Εὐρωπαῖοι, κινέζοι, ἀραπάδες, ἐρυθρόδερμοι, ἑσκιμῶι, ἀναμίτες, Ζουλοῦ, ὅλες οἱ φυλὲς καὶ οἱ ράτσες τοῦ κόσμου ἀντιπροσωπεύονται στὴν μοντέρνα αὐτὴ ἡκοσμοπολί, ὅπου λαλοῦνται ὅλες οἱ γλώσσες τῆς οἰκουμένης. Τὸ πανσπερμίο αὐτὸ δὲν δημιουργήθηκε τυχαίως καὶ μοιραίως. Τὸ ἐδημιούργησε ἡ εἰομηχανία τῶν φιλμ καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παράγοντας γιὰ τὴν πρόδο τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὅπως στίς ἀποθήκες τῶν τεραστίων

δύο του παιδιὰ εἶναι στοιχεῖα πολύτιμα νὰ παίξουν σ' ἕνα μουσικὸ θίασο καὶ νὰ χταθοῦν μιὰ χαρὰ δίπλα σὲ ἀρτίστες τοῦ μουσικοῦ θεάτρου... Ἐχουν ταλέντο καὶ σίγουρα θὰ πᾶνε μπροστά... ἀρκεῖ νὰ βροῦν τύχη... Πόσοι καὶ πόσοι πού δὲν εἶχαν ἀρκετὸ ταλέντο ἀπὸ μικροί, δὲν διαπρέψανε; Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ βρεθῇ θιασάρχης νὰ τὰ πάρῃ... ὁ Γιώργος ἔχει πεποίηση πὼς δὲ τὸς φέρῃ στὴν Ἀθήνα γρήγορα νὰ παίξουν καὶ νὰ ἐξελιχθῶν τὸ... «λαχείο».

— Θὰ κερδίσουμε τὸ λαχείο, μοῦ λέει, καὶ θὰ κάνουμε θίασο δικό μας!...

Ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! Εὐχεται μὲ ὅλη του τὴν καρδιά...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Μιὰ νέα θεατρικὴ καμπάνια: Τὰ «ἀγαπημένα θεατρικὰ ἀνδρόγυνα» — «Πῶς περνοῦν οἱ παντρεμμένοι στὸ θέατρο» — Ρεπορτάζ μὲ λίγο ἀνώδυνο κουτσομπολιά.

«στούντιο» εἶνε σωριασμένα ὅλα τὰ πράγματα πού θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως εἰς τὰ θεστήρια τοῦ κάθε κινηματογραφικοῦ οἴκου εἶνε κρεμασμένες. ὅλες οἱ φορεσιές ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἔτσι καὶ στὸ ἔμφυχο ὑλικὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς κινηματογραφουπόλεως ἀντιπροσωπεύουν οἱ διάφορες φυλὲς τῆς γῆς, ἔτοιμες νὰ παίξουν τὸ ρόλο τους, σὲ ὅποιαδήποτε στιγμή φωνηθῶν. Οἱ χιλιάδες αὐτῆς τῶν κομπάρσων εἶνε γραμμένες σὲ εἰδικὸ μητρώο κατὰ ἐθνικότητα καὶ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των ἔναντι ὀρισμένης ἀμοιβῆς σὲ ὅποιον παραγωγὸ ταινιῶν τοὺς ζητήσῃ. Ἔτσι, ὅταν ἐγυρίσθηκε τὸ πολὺκροτο φιλμ τοῦ Γκάου Κούπερ «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μάρκο Πόλο» καὶ χρειάστηκαν 700 Κινέζοι, ὁ Σαμουήλ Γκόλντμουν δὲν ἔσπασε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ περιμαζέψῃ τοὺς Κινέζους πού ἤθελε. Πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ εἰδοποίησε τὸ συνδικατοῦ τῶν κομπάρσων. Ὑστερ ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχε τοὺς ἀνθρώπους πού χρειάζονταν.

Καὶ τώρα μιὰ μικρὴ στατιστικὴ: Μέσα στὸ Χόλλυγουντ ζοῦν καὶ ἐργάζονται ὡς κομπάρσοι 738 Ἴταλοι, 1100 Κινέζοι, 67 Ἀναμίται, 93 Τοῦρκοι καὶ Ἀρμένιοι, 165 Ρῶσοι, 119 Ἰάπωνες, 197 Αἰγύπτιοι καὶ Κοῦρδοι, 5 Πέρσαι, 300 Κάφροι τῆς Ἀφρικῆς, 550 Ἰθαγενεῖς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, 3 Λάπωνες, 17 Ἐρυθρόδερμοι, 15 Μαλαῖοι, 45 Ἰθαγενεῖς τῆς Πολυνησίας, 800 Γερμανοί, 2000 Γάλλοι καὶ 300 ἄλλοι διάφορων φυλῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ 20 Ἑλληνες. Μονάχα ἕνας λαὸς δὲν ἀντιπροσωπεύεται στοὺς καταλόγους τῶν κομπάρσων: Ὁ ἀγγλικός.

ΟΚΤΩ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΕΣΠΕΡΙΔΑ!

ὁ ἔλεγε κανεῖς ὅτι στὸ Χόλλυγουντ πετοῦν τὰ λεφτὰ μὲ τὴ σέσουλα! Ἐξέρετε πόσα ἐδαπανήθησαν γιὰ μιὰν ἐσπερίδα πού διοργανώσε ὁ Ἀδόλφος Μαντζού, στὸ ρόλο τοῦ τελευταίου του φιλμ; 83.000 δολλάρια, κάνουν δηλαδή 8.300.000 δραχμὲς! Ἀφοῦ ἔφριξαν ὅλοι οἱ παραγωγοὶ ταινιῶν μὲ τὸν ὅτιον τοῦ θεοῦ. Τὸ φιλμ αὐτὸ, ἀβάφτιστο ἀκόμα, ἔχει ὡς πρωταγωνιστὴν ἕνα διάσημον σκηνοθέτην, τὸν ὁποῖον ὑποδέχεται ὁ Μαντζού. Ὁ σκηνοθέτης αὐτός, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς συνεργάτας του, διοργανώνει μιὰ παραμυθένια δεξίωση, ὅπου καλοῦνται ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ πού συνέπραξαν στὸ ἔργο, μεταξύ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται ὁ Ἀνδρέας Λήδς, ὁ Κέννυ Μπαϊκερ, ὁ Ἐδγάρ Μπέργκεν, ἡ Ἑλλά Λόγκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τὸ ντεκόρ τῆς ἐσπερίδος αὐτῆς ἀναπαριστᾷ τὸν κῆπο μιᾶς μεγαλοπρεποῦς ἀποικιακῆς βίλλας, ὅπου τὸ χρυσόφι, τὸ φίντισι, τὰ μάρμαρα καὶ τὰ πολύτιμα ξύλα εἶναι ὅλα ἀληθινὰ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ κολοσσιαία αὐτὰ ἔξοδα θὰ καλυφθοῦν μιὰ χαρὰ. Ὁ κόσμος τρέχει τόσο πρόθυμα σήμερον στὰ κινηματοθέατρα.

Ἡ μορφή τοῦ Τορδάνη

Μία εὐδυμη ἱστορία τοῦ κ. Δ. Ψαδα (Μιμ. Ψαδ)

Ὁταν ὁ Τορδάνης ὁ μαργαλὸς δὲν εὗρισκε δουλειὰ ἢ ὅταν ἐβρισκε ἀλλὰ βαρύνταν νὰ δουλέψῃ, ἀπελπιζόταν πλέον ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ὕψωνε τὰ δέλημάτα του πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐκεῖ ψηλὰ ἐπίστευε πὼς ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαθότητος πού εἶχε ἕνα μεγάλο γραφεῖο εὐρέσεως ἐργασίας γιὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους. Κανεῖς δὲν τοῦ ἐκλόνηζε τὴν πεποίθησιν αὐτὴν διότι πολλὰς φορὲς συνέβη ὕστερα ἀπὸ μιὰν αἴτησιν πού ὑπέβαλε διὰ προσεσχῆς στοὺς οὐρανοὺς, νὰ βρῇ σὲ ἁμέσως ἐργασίαν. Καὶ ἐπανηγύριζε τότε:

— Τὰ βλέπεις τα γυναῖκα;
— Τί νὰ δῶ;
— Ὁ Θεὸς μ' ἀκούσε πάλι. Γιὰ νὰ ἐξέρῃς δηλαδή πὼς ὁ Τορδάνης εἶναι καλὸς ἄνθρωπος! Καὶ τοῦ βρῖσκει πάντα δουλειὰ ὁ Θεός!

Ἡ γυναῖκα του, πνεῦμα κατ' ἐξοχὴν σκεπτικιστικὸν καὶ ἀπιστὸν ἐκουνούσε μὲ πολλὴν δυσπιστίαν τὸ κεφάλι της καὶ τὸν ἄφηνε νὰ λέῃ. Ἀλλὰ ὁ Τορδάνης ὁ μαργαλὸς δὲν ἐπρόσχε σ' αὐτὴ τὴν ἀσεβὴ συμπεριφορὰ της. Γιατὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἐρχόταν ἀρωγός: καὶ ὅταν ἔπινε τὰ λεφτὰ του ἢ ὅταν σὲ ἡμέρες μεγάλης τεμπελιάς ἔμεινε ἀπένταρος. Ἔτσι μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Ἀριστείδους ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ εἶχε πάρει μορφήν ἐντελῶς πρακτικὴν καὶ ἡ καθύστατη εὐσεβεία του στὸ βάθος της εἶχε τὸ συμφέρον. Κι' ἂν στίς ἡμέρες πού οἱ δουλειές του ἐπὶ ἡμέραν καλὰ, ἔκανε καὶ κανένα ψυχικὸ στοὺς ἄλλους δυστυχεῖς. Δὲν ἦταν πραγματικῶς ἀπὸ φιλανθρωπία ἀλλὰ ἀπὸ πνεῦμα καθαῶς ἐμπορικόν.

— Πρέπει νὰ κάνῃ κανεῖς καὶ ἐλεημοσύνην γυναῖκα.

— Αὐτὸ μὰς λείπει.

— Ἀκοῦ πού σοῦ λέω! Ὁ ἐλεῶν πτωχοὺς δανεῖζει τὸν Θεόν. Σέρεις τί νὰ νὰ πῇ αὐτός; Νὰ δανείζω ἐγὼ ὁ Τορδάνης ὁ φουκαρὰς τὴν Ἑθνικὴ Τράπεζα;

Ἔτσι ὁ περίεργος αὐτὸς εὐσεβής, πού δὲν ἦταν οὔτε ὑποκριτής, οὔτε κακός, οὔτε φθονερός, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος τὰ εἶχε κανονίσει τόσο πολλὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θεοῦ, ὥστε ἐγκατέστησε μεταξύ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν οὐρανῶν μιὰ οἰκειότητα πού ἔφτανε τὰ ὅρια τῆς φιλικῆς ἐγκαρδιότητος. Γι' αὐτὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς ἐορτῆς του ἐνῶ δὲν εἶχε οὔτε δουλειὰ, οὔτε πεντάρα, δὲν αἰσθανόταν τόσο μεγάλῃ ἀπόγνωσιν, οὔτε ἐφρόντιζε νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ ἀπὸ πούθεν ἅπαντα χρήματα, ἔστω καὶ δανεικὰ. Προσπύχτο μόνον καὶ ἐζητούσε ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ καὶ ἀπὸ τὰ δανεικὰ πού εἶχε δώσει στοὺς δυστυχεῖς τὶς ἡμέρες πού μπορούσε νὰ τοῦ περισσεύῃ ἕνα τᾶλλον. Κι' ἂν ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἐβοήθησε ὡς τώρα, ὁ Τορδάνης ἐπίστευε πὼς ἦταν ἔχι ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἀλλὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀπασχολήσεως τοῦ Θεοῦ, πρὶν αὐτὸς τὶς ἡμέρες τὸν ἐορτῶν θὰ ἦταν πνιγμένος στὴν δουλειὰ.

Ἐφώνησε ἡ γυναῖκα του:

— Τεμπέλη! Κουνήσου καὶ λιγάκι. Θὰ ἀδύνατο νὰ τὰ βρῇ στὴν γῆ.

μὰς ἀφῆσες δίχως ψωμί, γιορτὴ πού εἶναι σήμερον.

Ἀλλὰ ὁ Τορδάνης ἀπαντοῦσε μὲ πεποίηση:

— Ὁχι, σοῦ λέω!

— Θὰ μὰς ἀφῆσες πεινασμένους!

— Πάψε σοῦ λέω! Δὲν ξέρεις ἐσύ.

Εἶχε δίκην ὁμοῦς ἡ γυναῖκα. Διότι ἥδη εἶχε ξημερώσει Παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ καμμιὰ ἐλπίς πλέον δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ πούθεν. Ὁπου κατὰ τὸ μεσημέρι ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστείδης. Ἐκτύταζε τὸν οὐρανόν, ξαναεκτύταζε καὶ ἔσπευε νὰ πεινάσει πολλὸν ὅχι γιατί εἶχε πολλὰ σύννεφα, ἔτσι πού μπορεῖ νὰ ἐμπόδιζαν τὸν Θεὸ νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν θιμῇ. Ἀλλὰ τ' ἀπόγνωμα ἐχτύπησε ἡ πόρτα. Ἐτρεξε ὁ Τορδάνης ν' ἀνοίξῃ καὶ εἶδε ἕνα παιδάκι μὲ

— Ὁ Θεὸς τὴν στέλνει, γυναῖκα!

Μιὰ γαλοπούλα παχειά, ὡς τέσσερις ὀκάδες καὶ ἄφθονα ψώνια, καὶ πακέττα.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ 115;

— Ναι, ναί!

— Πάρτε αὐτὰ τὰ ψώνια.

— Εὐχαριστῶ παιδί μου.

Τὰ ἔτρεξε ὁ κύριος Ἀριστείδης γεμάτος χαρὰ. Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν μπορούσε νὰ τὸν ξεχάσῃ τέτοια μέρα ὁ Θεός, τόσο πολὺ στέλνε τὰ ψώνια, οὔτε ἤθελε νὰ πληροφωρῇ τὴν προέλευσίν τους. Τὸ ἤξερε, Γι' αὐτὸ κ' ἐκατέστησε ὁ Τορδάνης ὅτι τὰ ψώνια ἦσαν κρατώντας θριαμβευτικὰ στὸ ἕνα χερί τὴν γαλοπούλα καὶ στὸ ἄλλο τὰ πακέττα ἔπλεγε στὴν γυναῖκα του μὲ θριαμβευτικὰς φωνές:

— Τὰ βλέπεις τα γυναῖκα;

Ἐκεῖνη τὸν ἐκιντούσε σαστισμένος:

— Τί εἶν' αὐτό;

— Γαλοπούλαρος!

— Δικὴ μας;

— Δικὴ μας! Γιὰ νὰ ξέρεις, γυναῖκα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ξεχνᾷ τὸν Τορδάνη, ὅσοις δουλεύεις καὶ ἂν ἔχῃ τὴ μέρα τῆς γιορτῆς του!

Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ἐπιχείρημα ἦταν τόσο οφθαλμοφανές ὥστε ἡ δυσπιστία τῆς γυναῖκας του ἄρχισε νὰ κλονίζεται καὶ ἐξαφανίζονταν σοβαρὰ καὶ ἡ ἴδια πλέον νὰ ἐπήλθη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἕνα ζευγάρι πασιμικῆς ἀφοῦ τόσο καιρὸ τώρα τῆς ἦσαν ἀδύνατο νὰ τὰ βρῇ στὴν γῆ.

— Ἔτσι εἶναι;

— Ἀμ' ἔτσι εἶναι βέβαια!

Εἶχε βέβαια μερικὲς ἀμφιβολίες, ὁ Τορδάνης, ὑπέθετε, δηλαδή, πὼς μπορεῖ νὰ μὴ ἦσαν ἐπὶ ἀκριβῶς, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν εὗρισκε ἄλλη πρὸ πρόχειρη καὶ λογικὴ ἐξήγησιν συνεπαίρανε:

— Πῶς θές νάνα, δηλαδή, ἀλλοῶς!...

Σὲ μιὰ-δυὸ ὧρες ἡ πόρτα τοῦ Τορδάνη ξαναχτύπησε. Ἐτρεξε πάλι ὁ ἴδιος ν' ἀνοίξῃ καὶ εἶδε τὸ παιδί πού τοῦ ἔφερε τὰ ψώνια μαζί μὲ ἕνα χοντρὸ κύριο, πολὺ ὄντισον.

— Τὸν ρώτησε:

— Ἐδῶ ἔφερε αὐτοὺς ὁ μικρὸς τὰ ψώνια;

— Ἐδῶ, ἔκανε ὁ Τορδάνης.

— Κι' ἐσύ τὰ κράτησες;

— Γιατὶ νὰ μὴ τὰ κρατήσω;

— Γιατὶ δὲν ἦταν δικὰ σου.

Ὁ Τορδάνης θύμωσε:

— Σώπα καμμένε! Ὁρεξὴ γιὰ κουδέντα;

ἔχεις!

— Τὰ ψώνια ἦταν δικὰ μου! Τὸ παιδάκι ἔκανε λάθος. Εἶπα νὰ τὰ πᾶν ἀριθμὸς 15 καὶ τὰ ἔφερε στὸ 115.

— Αὐτὸ λέω καὶ ἐγώ.

— Λοιπόν;

— Ὅτι ἔγινε λάθος!

— Τότε εἴμαστε σύμφωνοι! Φέρτα λοιπὸν!

— Τί ἔκανε λεί;

— Τρελλὸς εἶσαι;

— Ἐγὼ τρελλός; Τὸ λάθος ἔγινε ἐξαιτίας.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔκανε νὰ νική τὸ λάθος. Μ' ἐννόησες;

— Πῶς;

— Βέβαια! Ἀμ πὼς ἤθελες νὰ μοῦ στείλῃ τὰ ψώνια ὁ Θεός; Νὰ κατέβῃ τοῦ λόγου του, νὰ μοῦ τὰ φέρῃ; Ἡ νὰ μοῦ στείλῃ τὸν Ἀρχάγγελο Μιχαὴλ καὶ στὸ σπίτι μου! Ἐκανε, τὸ λοιπόν, νὰ γίνῃ τὸ λάθος καὶ τὰ ψώνια ἦσαν πεσκέσι σὲ μένα, Θεὸς εἶναι αὐτός! Πρέπει νὰ προσκυνᾷς καὶ τὰ λάθη του ὅσα εἶναι καλὸς χριστιανός. Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ δὲν δέχομαι κουδέντα! Ἀκοῦς πού σοῦ μιλᾷ;

Ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ τοῦ δώσῃ νὰ κατὰ τὴν ἄλλαν πὼς τὸ λάθος τῶς κάνει τὸ παιδάκι καὶ ὅχι ὁ Θεός. Εἶχε τόσο βαθιὰ χωνέψῃ ὁ Τορδάνης ὅτι τὰ ψώνια ἦσαν σταλμένα ἀπ' τὰ ὕψη ὥστε δὲν ἐννοοῦσε ὅχι νὰ τὰ δώσῃ ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ συζητήσῃ νὰ κινή. Ἐξω φρενῶν ὁ ἄλλος ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λιγάκι μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ δυστυχὴς Ἀριστείδης ἐσπύχσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ ἀφῆκε τὸ παράπονόν του:

— Τὰ βλέπεις τα Θεοῦλη μου; Ἐγὼ μιὰ φο

Ο πέτρινος τοίχος

Ένα δραματικό διήγημα της Μαρι Φλωμπέρ

Αν κανένας ξένος περαστικός από τη μικρή πόλη, κύτταζε τον πέτρινο τοίχο που ορθωνόταν ανάμεσα στα κτήματα και στα σπίτια των Μονφώρ και των Μπωβέρ, θα φανταζόταν χωρίς άλλο πώς ο τοίχος αυτός ήταν το μόνο πράγμα που χώριζε τις δύο γειτονικές οικογένειες που θα βρισκόταν σε φιλικότερες σχέσεις.

Κι όμως θα γελιόταν τρομερά, ένα παλιό, άσβυστο μίσος χώριζε τις δύο οικογένειες. Ποιά ήταν η αιτία της έχθρας αυτής; Οι νεώτεροι κάτοικοι της μικρής πόλης δεν θυμόταν άλλως τε παρά σε πολύ εξαιρετικές στιγμές την έχθρα που είχαν οι δυο οικογένειες. Οι πιο γέροι όμως κουνούσαν με ύφος μελαγχολικό τα άσπρα τους κεφάλια κάθε φορά που αναφέρονταν στο όνομα των Μονφώρ ή των Μπωβέρ.

Θυμόνταν τα νειάτα τους και την χαριτωμένη — τη συχωρεμένη θάπρεπε να λένε — πιδ σωστά — δεσποινίδα Μονφώρ, την «Χρυσομαλλούσα», όπως την έλεγαν τότε με θαυμασμό.

Η Όρτάνς Μονφώρ ήταν αυτή που έθελά της χώρισε σήμερα τις δυο οικογένειες.

Οι γονείς της την είχαν σχεδόν από παιδί ακόμη αρραβωνιασμένη μ'ένα νεαρό ξέδελφο του πατέρα της. Τα δυο παιδιά έπαιζαν μαζί κι' όλος ο κόσμος πίστευε πως ο παιδικός αυτός δεσμός θα κατέληγε μιά μέρα σε γάμο.

Αλλοίμονο, όμως, γρήγορα ο αρραβωνιαστικός της Όρτενσίας κατάλαβε πως η αγαπημένη του δεν ανταποκρίνονταν στον έρωτά του, και δεν ένοιωσε γι' αυτόν παρά μόνο μιά βαθεία στοργή.

Οι μέρες κυλούσαν γαλήνιες για την νέα, μα ο Ζώρζ άρχισε να υποφέρει τρομερά απ' την μεγάλη αγάπη του. Σιγά-σιγά άρχισε να κυριεύεται από μιά ανυπόφορη ζήλεια.

Παρακολουθούσε την Όρτάνς και προσπαθούσε να ανακαλύψει μήπως η αρραβωνιαστικιά του ήταν έρωτευμένη με κανέναν άλλον.

Η νέα, όμως, δεν έδινε προσοχή στις ματιές και στα χαμόγελα κανενός απ' τους νέους που την περιτριγυρίζαν κι' ο Ζώρζ άρχισε να ήσυχάζει λιγάκι.

Εκείνες τις μέρες ακριβώς ο γιός των Μπωβέρ που έλειπε χρόνια στο Παρίσι επέστρεψε στην πατρίδα του. Ήταν ένα παλληκάρι γλωμό, αδύνατο, με μάτια που άστραφταν, αλλοίμονο, από τον πυρετό της καταραμένης αρρώστιας, όπως άρχισαν να μουρμουρίζουν με έκφοβες οίκτους οι γείτονες. Κι' αληθινά ο Ζάν Μπωβέρ ήταν φθισικός, κι' οι γιατροί του Ισπανισού τον συμβούλευαν να γιορτάσει γρήγορα στο δροσερό και ζωογόνο κλίμα της πατρίδας του.

Ο Ζάν μελαγχολικός, κουρασμένος και γεμάτος απογοήτευση, έμεινε ξαπλωμένος στη σάϊζ-λόγκ κάτω από την σκιά των πεύκων του κήπου του. Οι γιατροί του χαν δώσει πολλές έλ-

πίδες αν ζούσε μιά ζωή ταχτική και έκαμε μιά αυστηρή δίαιτα. Εκείνος όμως, χτυπημένος απ' τη μοίρα στα πιο τρυφερά χρόνια της νεότητος του, αναγκασμένος ν' αφήσει στη μέση τις σπουδές του τη στιγμή ακριβώς που περίμενε την ανταμοιβή που άξιζε, ύστερα από τόσα χρόνια αυστηρής μελέτης, είχε κυριευτεί από μιά βαθεία, από μιά θανάσιμη άπελπισία.

Αδιαφορούσε για όλα και το μόνο που περίμενε και εύχόταν ήταν να τον λυπηθεί ο θάνατος και να τον απαλλάξει απ' τη θλιβερή και καταδικασμένη — όπως πίστευε στην άπελπισία του — ζωή του.

Στα γήματα των Μπωβέρ και Μονφώρ εκείνη την εποχή δεν υπήρχε ο πέτρινος τοίχος που τα χώριζε σήμερα.

Έτσι η Όρτάνς, που η καρδιά της ήταν ευαίσθητη σαν ένοχ παιδί, δεν άργησε να προσέξει το φθισικό νέο γείτονά της.

Γεμάτη οίκτο για την άρρώστια του νέου προσπαθούσε να γλυκάνει τη ζωή του και να δώσει στην άπελπισμένη κι' απογοητευμένη καρδιά του την δρεψή της ζωής.

Φυσικά, αυτό ήταν εύκολο για την νέα κόρη.

Η Όρτάνς ήταν όμορφη και καλή σαν άγγελος κι' ο νέος πόθησε να ξαναβρεί την υγεία του μόνο και μόνο για να μαρέσει να την άποκτήσει. Άρχισε τώρα να προσέχει περισσότερο τον εαυτό του, ν' ακολουθούσε πιστά τις συμβουλές των γιατρών, να τρώγει. Η Όρτάνς από το άλλο μέρος, βλέποντας τα θαυμάσια αποτελέσματα της «φιλίας» της, με τον νέο άρρωστο, διπλασίασε τη στοργή και την τρυφερότητά της.

Αν όμως ο Ζάν Μπωβέρ ένοιωσε μέρα την ημέρα την υγεία του να καλλιεργείται κι' έκανε όνειρα για τον έρωτά του και το γάμο του με την Όρτάνς, ο αρραβωνιαστικός της νέας, απεναντίας, γινόνταν ολοένα και πιο σκυθρωπός και δυστυχισμένος. Ζήλευε φριχτά. Είχε παρακολουθήσει τις επισκέψεις της αρραβωνιαστικιάς του στον άρρωστο και υπόφερε τρομερά, αν και θεωρούσε τον Ζάν καταδικασμένο.

Μιά μέρα, μ'ην μπορώντας ν' αντέξει περισσότερο σ' αυτό το μαρτύριο, ζήτησε εξήγησεις από τη νέα κόρη.

Η Όρτάνς κοκκινίζοντας του έξηγηση πως ήταν άπλητος ένα καθηκον φιλανθρωπίας εκ μέρους της.

Μόλις γιατρευθεί ο Ζάν έχεις το λόγο μου πως θα παντρευθούμε άμέσως... υποσχέθηκε στον Ζώρζ.

Πιστεύεις πως θα γιατρευθεί; ρώτησε ειρωνικά ο Ζώρζ.

Τό πιστεύω!... άποκρίθηκε αδιάσταχτα η Όρτάνς.

Τότε... θα πιστεύεις και πώς ο γάμος μας δεν θα γίνει ποτέ, είπε σκληρά ο Ζώρζ.

Γιατί; Φαντάζεσαι πως ο Ζάν είναι καταδικασμένος;

Είμαι άπολύτως σίγουρος! είπε

αυτός με το ίδιο σκληρό ύφος.

Τότε γιατί... τον ζηλεύεις; ρώτησε η νέα με τριουλιастή φωνή.

Γιατί σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ και η αγάπη δεν γνωρίζει ούτε πρόσωπα, ούτε πράγματα. Σ' αγαπώ και θά ζήλευα το ίδιο αν μοίραζες την στοργή και τη φιλία σου και σ' ένα άσχημο αντικείμενο ακόμα...

□ □

Έκείνη τη νύχτα η Όρτάνς την πέρασε σχεδόν άγρυπνη, βρέχοντας το λευκό της προσκέφαλο με τα δάκρυά της. Ένας άπέραντος οίκτος την είχε κυριευμένη για τον φτωχό άρρωστο. Ένοιωθε να υποφέρει βαθεία με την ιδέα πως η ζωή του θα ήταν ίσως πολύ σύντομη, γιατί ύστερα απ' τις σκληρές λέξεις του αρραβωνιαστικού της η άμφιβολία για την γατρεία του Ζάν είχε δηλητηριάσει τη καρδιά της.

Πέρασαν μερικές μέρες.

Η υγεία του άρρώστου πήγαινε δολένα καλλίτερα. Οι γιατροί άπορούσαν κι' αυτό με την τόσο γρήγορη βελτίωση της καταστάσεως του Ζάν Μπωβέρ και έλεγαν πως αυτό ήταν σχεδόν ένα θαύμα, γιατί συνήθως η θεοαπεία της φυματίωσης άπαιτεί πολλόν καιρό.

Κι' όμως δεν ήταν κανένα θαύμα ήταν η αγάπη και μόνον η αγάπη... Άλλά μήπως κι' η αληθινή αγάπη δεν είναι ένα θαύμα; Ένα θαύμα της ζωής...

Ο νεαρός άρρωστος ήταν τόσο ευτυχισμένος που άργησε λίγο να προσέξει την προσποιητή ευθυμία που έδειχνε τώρα τελευταία η αγαπημένη του.

Η Όρτάνς υπέφερε από τις σκηνές του αρραβωνιαστικού της που βλέποντας τον άρρωστο να περπατάει στο καλλίτερο άρχισε να κυριεύεται από καινούργιες άνησιες. Φοβόταν αληθινά τώρα μήπως χάσει την αγαπημένη του που μπορούσε να τον άφήσει, ίσως, για να παντρευτεί τον Ζάν, παρ' όλες τις αντίθετες διαβεβαιώσεις της.

Η Όρτάνς τον ήκέτευε να πάψει να την βασανίζει, μα ο Ζώρζ άπαίτησε στο τέλος απ' την αρραβωνιαστικιά του να πάψει τις επισκέψεις της στον άρρωστο.

Η κατάσταση του θα χειροτερέψει... μουρμούρισε κατάχλωμη η νέα.

Ο νέος είναι τώρα πια εκτός κινδύνου και γρήγορα θά ξαναφύγει για το Παρίσι, όπως άκουσα να λένε οι γιατροί, είπε ο Ζώρζ.

Αδύνατο! Θά χρειασθώ να μείνω εδώ αρκετούς μήνες ακόμα. Πως θέλεις να πάψω να τον βλέπω, Ζώρζ; Μην είσαι παράλογος! Τα χτήματά μας είναι ένωμένα. Ο Ζάν περπατάει στον κήπο μου κι' εγώ στον δικό του. Δεν υπάρχει ούτε για τον τύπο ένα χωρίσμα. Όπως βλέπεις, λοιπόν, οι συναντήσεις μας είναι άπλετες και φυσικές. Κι' αν άρνηθώ να του μιλήσω τις στιγμές που τον συναντώ, ή αν θελήσω να τον άποφύγω, αυτό θάβαι μιά τρομερή προσβολή... Μην επιμένεις, σε

παρακαλώ...

Ο Ζώρζ έφυγε απ' το σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του έξω φρενών.

Τι έχεις, Όρτάνς; ρωτούσε ύστερ' από λίγο ο άρρωστος την νέα, βλέποντάς την μελαγχολική.

Η Όρτάνς προσπάθησε να δικαιολογηθεί, λέγοντας πως υποφέρει από δυνατό πονοκέφαλο, και βιάστηκε να φύγει.

Άκούστε με, Όρτάνς, μουρμούρισε ο Ζάν μ' ένα ήκετευτικό βλέμμα. Μη φύγετε αν δεν μ' ακούσετε... Σας αγαπώ και δεν προσπαθώ να ζήσω παρά μόνο για σας. Πήτε μου την αλήθεια! άισθάνεσθε για μένα τίποτα περισσότερο από φιλία; Η μήπως η συμπάθεια που μου δείχνετε δεν είναι παρά οίκτος; Πήτε μου την αλήθεια!... Σας ήκετεύω... Άλλ' όχι, μη μου άπαντήσετε, φώναξε ξαφνικά με πάθος Πως θά μπορέσω να ήσω αν μου άρνησθώ, αγαπημένη μου... Όχι!... Μην ήπτε τίποτα, Όρτάνς. Όχι! και σας παρακαλώ, ξεχάστε ό,τι σας είπα άπόψε!

Ζάν... ψιθύρισε η νέα τρυφερά, άκούστε με...

Άλλ' ο νέος της έκλεισε το στόμα με το χέρι του.

Όχι! μην ήπτε τίποτα, μουρμούρισε.

Χωρίστηκαν με σφιγμένη καρδιά.

Η Όρτάνς υπέφερε τρομερά απ' την ξαφνική εξομολόγηση του νέου. Για πρώτη φορά καταλάβαινε πως άγαπούσε κι' αυτή τον Ζάν Μπωβέρ μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της, τον άγαπούσε τρελλά κι' άπορούσε πως τόσο καιρό μπόρεσε να γελασθώ νομίζοντας πως δεν ένοιωσε παρά μόνο φιλία και στοργή γι' αυτόν. Ω! Ζάν, πρέπει να γίνης γρήγορα καλά... έντελως καλά! σκεφτόταν ξετρελλαμένη απ' το πάθος της. Καί λαχταρούσε να βρεθεί γρήγορα στην άγκαλιά του... Άλλοίμονο, όμως. Ήξερε πως οι γιατροί για πολλόν ακόμη καιρό είχαν άπαγορεύσει στον Ζάν να νοιώσει τον έρωτά. Κατά τα έπιμερώματα, έπί τέλους, η Όρτάνς άποκοιμήθηκε, ψιθυρίζοντας τόνωμα του αγαπημένου της, έναν ύπνο βαθύ, ταραγμένο, γεμάτο παράξενα όνειρα. Όταν έύπνησε, θά κόντευε μεσημέρι. Ξαφνικά κάποιος άσυνήθιστος θόρυβος εκεί κοντά προς το μέρος που άρχιζε το χτήμα του Μπωβέρ, της τράβηξε την προσοχή. Κατέβηκε στην τραπεζαρία. Η μητέρα της την κύτταξε σιωπηλή και με ύφος ένοχο.

Τι θόρυβος είναι αυτός; ρώτησε η Όρτάνς.

Η μητέρα της έγινε κατακόκκινη. — Ο Ζώρζ με παρεκάλεσε να... χωρίσω το χτήμα μας απ' το χτήμα των Μπωβέρ... μ' ένα ψηλό τοίχο, μουρμούρισε δειλά. Κι' άφου είναι αρραβωνιαστικός σου και το χτήμα είναι προίία σου... δεν έφερα αντίρρηση... Γιατί τώκαμε αυτό; φώναξε ξαφνικά απ' το θυμό της η Όρτάνς. — Έπρεπε να ρωτήσω κι' έμένα, άφου το χτήμα, όπως λές, είναι χαήμα μου!... — Ξέρω όλα όσα συνέβησαν μεταξύ σου και του Ζώρζ. Μου μίλησε εδώ και πολλές μέρες, αλλά δεν ήθελα να σε λυπήσω... Σκέψου τί κακό θά μπορούσε να κάνη στον άρρωστο μιά τέτοια λογομαχία με τον αρραβωνιαστικό σου.

Η Όρτάνς έκρυψε το κεφάλι στα χέρια της και έξασπε σε λυγμούς.

Καλά, λοιπόν, το κατάλαβα πως τον άγαπούσες! άναστένανε η κυρία

Μονφώρ, χαϊδεύοντας τρυφερά τα μαλλιά της κόρης της.

Και πρόσθεσε ύστερ' από λίγο με ύφος λυπημένο:

Παιδί μου, ο Ζώρ θα γίνει άντρας σου σε λίγο καιρό...

Δεν έγινε όμως ακόμα, άπλητησε η νέα με θυμό, και θά έμποδίσω να χτισθώ αυτός ο τοίχος!

Η κυρία Μονφώρ κύτταξε την κόρη της με ύφος άπελπισίας.

Για όνομα του Θεού! Όρτάνς, έφώναξε. Ο Ζώρζ θά επιμένει και αν επιμένεις κι' εσύ, θά... πάη ίσως να ζητήσει εξήγησεις από τον δυστυχισμένο τον άρρωστο.

Η Όρτάνς περίμενε με αγωνία την στιγμή που θάφευγαν οι εργάτες για να πάη να συναντήσει τον αγαπημένο της. Λαχταρούσε να τον δει, να του μιλήσει και να του δώσει την άπάντησή της στη χθεσινή εξομολόγηση που της έκανε.

Επί τέλους, οι εργάτες τραβήχτηκαν κάτω απ' τη σκιά των γειτονικών δέντρων για να φάνε το λιτό γεύμα τους.

Η Όρτάνς πήδησε στον τοίχο που δεν ήταν ακόμα τελειωμένος, και βρέθηκε στο χτήμα του αγαπημένου της. Άπόλυτη ήσυχία βασίλευε εκεί μέσα κάτω απ' τα πυκνά φυλλώματα.

Η Όρτάνς έτρεξε με λαχτάρα προς το μέρος όπου κάθονταν πάντα ο αγαπημένος της, ξαπλωμένος στη σάϊζ-λόγκ του.

Φαντάσθηκε πως θά κοιμόνταν και χαμογέλασε με την ιδέα ότι θά του έκαμε μιά χαρούμενη έκπληξη. Διάκρινε κιόλας το άκίνητο σώμα του γεμμένο στο χέρι της πολυθρόνας.

Ξαφνικά άφησε μιά φωνή φρίκης και ένοιωσε τον αίμα να παγώνει στις φλέβες της.

Η φορεσιά του Ζάν, το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του, το μαντήλι του, όλα ήταν κατακόκκινα από το αίμα. Μιά δυνατή αιμόπτυση, τόσο δυνατή, που είχε φέρει το θάνατο!...

Ζάν! φώναξε η νέα με σπαραχτική φωνή. Ζάν μου!...

Και άνασπώνοντας το κεφάλι του νεκρού το γέμισε με φιλία.

Μηχανικά κύτταξε το βιβλίο που διάβαζε ως τη τελευταία του στιγμή ο αγαπημένος της. Στην άκρια της σελίδος διάβασε δυο-τρεις γραμμές, πητσιλισμένες απ' το αίμα. «Όρτάνς — έγραψε ο Ζάν — κατάλαβα την άπάντησή σου. Μου την έδωσες σήμερα αυτός ο τοίχος και... το χτύπημα ήταν πολύ δυνατό... Σ' αγαπούσα πολύ, Όρτάνς, και...»

Τα λόγια σταματούσαν ως εκεί. Ο θάνατος δεν άφησε τον άρρωστο να συνεχίσει.

Ένας υπηρέτης των Μπωβέρ εύρισκε σε λίγο τον κύριό του νεκρό και κοντά του λιπόθυμη την δεσποινίδα Όρτάνς Μονφώρ. Οι γονείς του νέου, διαβάζοντας τα τελευταία του λόγια, που η Όρτάνς δεν σκέφθηκε καθόλου να τά κρύψει, τά κατάλαβαν όλα...

Κατηγόρησαν τη νέα πως έγινε αίτία του θανάτου του, και η έχθρα που χώρισε τις δυο οικογένειες δεν έσβυσε πια ούτε με το θάνατο της μικρούλας Όρτάνς, που πέθανε ένα μόλις νοόνιο ύστερα απ' το θάνατο του Ζάν Μπωβέρ, από μαρασμό...

ΜΑΡΙΑ ΦΛΩΜΠΕΡ

Ιστοριούλες

Η φρόνησις του άρχηγού

Τόν καιρό που ο Μέγας Άλέξανδρος περνούσε με τον στρατό του θριαμβευτικά την Άνατολή, ανέκαλυψε μιά φυλή που ζούσε σ' έναν απομονωμένο τόπο μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Η φυλή αυτή ζούσε άπλά και οι άνθρωποι της δεν ήξεραν τί θά πη πόλεμος. Ο Μέγας Άλέξανδρος πήγε κατ' ευθείαν στην καλύβα του άρχηγού που τον υποδέχτηκε πολύ φιλόξενα και διέταξε να του φέρουں φρούτα. Όταν του τάφεραν ο Μέγας Άλέξανδρος είδε με κατάπληξι του ότι ήταν χρυσά.

Χρυσά φρούτα! φώναξε. Ωστε τρώτε χρυσάφι στη Χώρα σας;

Κάθε άλλο, άπάντησε ο άρχηγός. Έπειδή όμως στον τόπο σας φυτρώνουν φρούτα σαν κι' αυτά, γι' αυτό σκέφτηκε ότι θάρθατε εδώ για χρυσάφι.

Δεν ζητώ χρυσάφι, είπε, ο Μέγας Άλέξανδρος. Ήρθα μόνο για να μάθω τις συνθήκές σας.

Τότε μείνε μαζί μου και γρήγορα θά ήκανοποίηση την περιέργειά σου.

Σε λίγο έφτασαν δυο άνθρωποι στην καλύβα για να τους δικάσει.

Άγόρασα απ' αυτόν, είπε ο ένας, ένα χωράφι. Καθώς τώσκαβα, βρήκα μέσα χρυσάφι. Τοού έπιστρέφω, μά αὐτός δεν θέλει να τό πάρη. Τί θά γίνει; Έμένα δεν μου άνήκει ο θησαυρός αλλά μόνο η γη.

Κι' εγώ έχω συνείδησι του χρέους μου, είπε ο άλλος. Τοού πούλησα το χωράφι. Ό,τι άποχτήση απ' αυτό είναι δικό του.

Ο άρχηγός, άφου σκέφτηκε λίγο, είπε στον πρώτο:

Έχεις, μου φαίνεται, μονάχογιό σου; — Ναι.

Κι' εσύ μιά κόρη; ρώτησε τον δεύτερο.

Ναι.

Λοιπόν, παντρεύτε τα παιδιά σας και δώστε τους τον θησαυρό.

Ο Μέγας Άλέξανδρος έμεινε κατάπληκτος απ' την άπόφασί αυτή.

Μήπως την βρίσκετε άδικη την άπόφασί μου; τον ρώτησε ο άρχηγός.

Κάθε άλλο. Εκείνο που με ξαφνιάζει είναι η αίτια της διαφοράς των δύο αυτών ανθρώπων. Ποτέ μου δεν άκουσα παρόμοιο πράγμα.

Στη χώρα σας πως θά τους δικάζατε; ρώτησε ο άρχηγός.

Μά, να σας πώ, είπε με κάποιο διαταγμό ο Άλέξανδρος, θά δίναμε το θησαυρό στον Βασιλιά...

Στη Χώρα σας λάμπει ο ήλιος; — Καί βέβαια.

Η γλυκειά βροχή πέφτει να σας δροσίει;

Και βέβαια!

Έχετε ζώα που τρέφονται με χορτάρι;

Πολλά.

Α! είπε ο άρχηγός. Τότε για τα ζώα ο καλός Θεός κάνει τον ήλιο να λάμπη και την γλυκειά βροχή του να πέφτει στη Χώρα, όπου οι άνθρωποι έχουν τόσο χαμηλά αισθήματα και δειχνονται τόσο άνάξιοι της καλωσύνης Του!

Ιστορίες μεγάλων

Ο διάσημος μουσουργός Σοπέν είχε κληθεί σ' ένα επίσημο γεύμα έθιμο-τυπίας, στο όποιον θα παρευρίσκοντο διάφοροι τραπεζίτες, χρηματιστές, έμποροι κ. ά. Του κάκου ο δυστυχής πια-νίστας άρνήθηκε και στο τέλος δέχτη-κε άπ' τη μεγάλη του καλωσύνη.

Ο καλλιτέχνης όμως έτίμησε πολύ λίγο τα πλούσια φαγητά του Άμφι-τρώωνός του. Όταν το γεύμα έτελειώ-σε, παρεκάλεσαν τον Σοπέν να παίξει μια άπ' τις θαυμάσιες έκείνες μα-ζουρκες του. Ο Σοπέν έτοιμαζότανε να παίξει όταν άκουσε την οικοδέσποινα να λέει:

— Άλλως τε, γι' αυτό σ'ας καλέσα-με, κύριε Σοπέν!

— Ω, κυρία, άπάντησε ο θλιμμένος μουσικός, έφαγα τόσο λίγο.

Και άμέσως χαιρέτησε βαθεία τους προσκαλεσμένους και έφυγε, άφινον-τάς τους έμβρόντητους όλους.

■ ■

ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

Για το διάσημο και γραμματολόγο Έρασμο διηγούνται το εξής ανέκ-δοτο:

Κάποτε όταν τον έρώτησαν γιατί, αυτός ο τόσο καλός χριστιανός, δεν κρατάει τις σαρακοστές, άπάντησε:

— Η ψυχή μου είναι καθολική και το στομάχι μου λουθηρανό.

■ ■

ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΝ

Ο Κίπλιν, μπαίνοντας μια μέρα σ' ένα βιβλιοπωλείο, διάλεξε ένα βιβλίο και ρώτησε αν είναι καλό.

— Δεν ξέρω, του άποκρίθηκε ο άλ-λος, δεν μου έτυχε ποτέ εύκαιρία να διαβάσω αυτό το βιβλίο.

— Πώς; Πουλάτε βιβλία και δεν τα διαβάσετε;

— Μα την πίστιν μου, όχι, και δεν μπορώ να εξηγήσω την έκπληξή σας. Άν ήμουνα φαρμακοποιός, θα είχα-τε την άπαίτηση να δοκιμάζω όλα τα φάρμακά μου;

ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ

— Φταρνίστηκε; κ. πόλισμαν, τίποτε άλλο...

Οί φίλοι μας... τ'ά ζώα

Ύστερ' από τις ιστορίες των αν-θρώπων — πολλές και διάφορες, που παρήλασαν από τις στήλες αυ-τές, ήλθε και η σειρά των τετραπό-δων.

Και δεν μπορούσε να γίνη άλ-λοιώς. Στο ζωικό βασίλειο υπάρ-χουν ή υπήρξαν πλάσματα που δεν υστερήσαν — τηρουμένων, βέβαια, όλων των αναλογιών — σε νοημοσύ-νη και... αισθήματα — γιατί όχι; — από τους ανθρώπους. Θα σ'ας δώσου-με παρακάτω μερικά παραδείγματα από τα πιο πρόσφατα και τα πιο έν-τυπωτικά.

Ο ΤΕΝΤΥ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Ο τέντυ, την εικόνα του οποίου δη-μοσιεύουμε παρακάτω, είναι ένα χαρι-τωμένο σκυλί που είναι ή λατρεία του κ. Γκιζάρ, δημοτικού συμβούλου στην Γρενόβλη της Γαλλίας.

Τελευταίως είχαν έκραγη πυρκαϊά στο σπίτι του κ. Γκιζάρ. Ήταν νύκτα και ή φωτιά είχε άρ-χίσει από το ισόγειο, όπου και κοιμόντανε ο Τέντυ. Οί κύριοί του κοιμόντουσαν στο πρώ-το πάτωμα. Ο Τέντυ ξυπνά, αντιλαμβάνε-ται τον κίνδυνο, αλλά αντί να κυττάξη από πού να φύγει, τρέχει άμέσως στο πρώτο πάτωμα και άρχίζει να ξύνη με τα νύχια του την πόρτα των κυ-ρίων του, ούρλιάζον-τας, συνάμα, λυπη-τερά.

Σε λίγο ξυπνούσε πρώτος ο κ. Γκι-ζάρ και είδε την σκάλα γεμάτη κα-πνό. Άμέσως ξυπνάει την γυναίκα του και παίρνοντας τον πιστό Τέντυ στην άγκυλιά του, κατεβαίνει την σκάλα. Ήταν καιρός. Η σκάλα άμέσως έπει-τα έπεφτε με πάταγο στο ισόγειο.

Ο Τέντυ είχε σώσει από τον θάνατο τους κυρίους του!

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΓΑΤΟΥΛΑ

Άλλο παράδειγμα νοημοσύνης, άλ-λα και αλληγορηθείας, άφου αυτή τη φορά πρόκειται για ζώα αποκλειστι-κώς. Δηλ. ή ιστορία έλαβε χώραν με-ταξύ ζώων.

Ο Μπόμπ ήταν — γιατί δεν ζή πιά — ένα ωραιότατο άλογο ίπποδρομιών, που άνηκε στον Άγγλο Φίλιππο σέρ Τζώρτζ Ρόουσον.

Ο Μπόμπ είχε φίλο άχώριστο μια κάτασπρη γατούλα, την Ρόννυ, που του έκανε συντροφιά στους σταύλους και δεν τον άφηνε παρά μόνον όταν το άλογο έπρόκειτο να τρέξη.

Μια μέρα ή Ρόννυ έπαίξε σε μια γωνιά του σταύλου με ένα στρογγυλό

ξύλαράκι που ήταν κρεμασμένο στο άκρο ενός σπάγγου, που είχε ξετυλι-γτή από ένα δέμα που ήταν σε ένα ρά-φι, άκριβώς επάνω από τον Ρόννυ. Ο Μπόμπ, παρακολουθούσε με το καλο-κάγαθο βλέμμα του το παιχνίδι της φιληνάδας του. Ξαφνικά όμως, όπως τραβούσε ή Ρόννυ το σχοινί, το δέμα μετακινήθηκε πάνω στο ράφι και θά-πεφτε άσφαλώς πάνω στο ωραίο όσον και άπερίσκεπτο κεφαλάκι της γατού-λας. Ο Μπόμπ βλέπει τον κίνδυνο και χυλμιντρίζοντας τραβά με δύναμη το σχοινί που τον συγκρατούσε στο παχνί, το σπάζει και μετά όρμα και άρπάζει έλαφρά με τα δόντια του το γατάκι. Ήταν καιρός: Το δέμα έπεφτε εκείνη την ώρα και ή Ρόννυ θάταν άσφαλώς νεκρή, αν δεν την έσωζε ο μεγάλος φίλος της!

ΕΝΑΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙ-ΣΤΑΣ

Νά τώρα και

Ο Τέντυ

μια εύθυμη ιστοριούλα για να άποδείξη ή έ-πίσης ότι τα ζώα δεν στεροούνται πνεύματος, όσο και αν το θέλου-με αυτό άποκλειστι-κό μας προνόμιο ή-μείς... τα δίποδα.

Στην κουζίνα ενός άρχοντικού, πάλι στο Λονδίνο, έκαμνε συ-χνά τις έπισκέψεις του ένα μικρό ποντι-κάκι που έδειχνε ι-διαιτέρα προτίμηση στο φρέσκο βούτυρο. Τίποτε άλλο δεν πεί-ραζε από την πιαντέ-λα με το ρουτυρο. Ήταν όμως τόσο διακριτικό ζωάκι, που δεν χαλνούσε ποτέ όλο το βούτυρο. Έτρωγε λίγο από μίαν άκρη και κατόπιν έφευγε για να ξαναγυρίση την έπομένη.

Η μαγειρίσσα χάλασε τον κόσμο για να πιάση το ποντικάκι, αυτό ό-μως, έξυπνότατο μέσα στ' άλλα, ξέ-φευγε πάντα, μαντεύοντας όλες τις παγίδες και όλα τα κόλπα της μαγει-ρίσσας.

Έπί τέλους, μια μέρα αυτή, αντί για βούτυρο, γεμίζει την πιαντέλλα με λυωμένη κόλλα πολύ δυνατή, την ό-ποια πασπαλίζει με λίγο άλευρι, πάνω στο όποιο υπήρχε ένα λεπτότατο στρώ-μα βουτύρου. Έτσι έλπιζε να πιάση σκαστό τον μικρό ποντικό που την δαιμόνιζε. Το ποντικάκι όμως το μυ-ρίσθηκε το κόλπο, άλλ' αντί να φύγη άπλως, χωρίς να έγγισή το επικίνδυ-νο πιάτο που του είχε παραθέσει ή μα-γειρίσσα, σήκωσε το πιασινό του ποδα-ράκι και εξέτελεσε μια φυσικωτάτη άνέγκη του.

Το ανέκδοτο είναι άθηντικώτατο!

Ο Γκόγκος στην Αθήνα

Η δειά Μπατσούρω στον Γκόγκο

Το άκόνι

του κ. Νικ. Τσεκό

Γκόγκου άνηψιδάκ' μ',

Μόλ'ς ιδιάβασα του γραφούδ' σ' Γκό-γκου μ' κουρλάθ'κα ή έρμ' άπου τη χα-ρά μ'. Ούτι στούν όπνου μ' δίν μπόραγα να το δώ ότ' θα γιέν'ς τόσο μιγάλους τα πήρι άερ'κό! Ώστι λέτο' του λ'πόν; Ίεκα-νις Χριστούγινα στην άστ'νουμιά άντάμα μι τούν κύρ 'Αστρονόμ'! Άχι κι νάχα την τύχη σ' π'δάκ' μ' σ' Άμ' πώς όμους που Ιγώ δεν είμι σπουδαγμέν' σάν κι τα λόγου σ'; Ίσθ Γκόγκου μ' είσι μιγάλ'ς άνθρω-πους, ξιφτέρ', σπέρτου μ'νάχου, γιά δαούτου κι σι πήρανι στην άστ'νου-μιά να κάν'ς Χριστού-γινα μι τούς μιγάλ'ς που Ιέχουνι τα γαλούνια. Σι καταλάβανι π'δάκ' μ' κι αύτου του φυλλουκάδ' μ' πιταρού-γ'σι άπου τη χαρά μ'. Δίν μι έγραφης όμους Γκόγκου μ', τούς τα 'έκρινις' κι Ιφτουωνι ή Ιπ'δης σι κυνήγσι Ικειός ού κουρλόγιρος Ιέκλεισις του στοματάκ' σ' κι δίν Ιέβγαλις μ'λιά; Άλλά τι καχί που είμι για να σι ρουτουλουγάου για Ιφτούνη. Άμ' γιατί θα σι πέρνανι στην άστ'νουμιά; Για να τούς 'κρέν'ς Ιπ'δης σ' άκούσανι κι είδανι ότ' είσι καλλιφου-νους κι Ιέχ'ς φουνή χουντρή σάν καμπά-να Άλήθεια Γκόγκου μ'. Πότις θάρθις μι του καλό στού χωριό να την ξανα-κούσ' τη φουνούλα σ'; Ιγώ ή καψήρη την άποθύμ'σα κι αν δίν είχα δίπλα μ, του παχνί του κύρ Κάπαρη ν' άκούου του γαϊδαρό τ' δντας γκαρίζ' θα είχα κουραθή ή έρμ'! Ού Θιός μι λυπήθ,κι όμους κι ού Κουφαύτ'ς γκαρίζ' δις την ώρα γιατί είμι Ιρουτιβμένους μι τη ει-κιά μ' τη γαϊδάρα. Κι πώς ή φουνή τ' μοιάζ' μι τη δική σ' Γκόγκου μ'. Ιγώ νομίζ' ότ' άκούου σένα τούν Ιδιου δντας γυρίζις του βράδ' άπου την ταβέρνα του Κατουστάρ' μισυμέν'ς κι τραγούδαγς

για να μι ξυπνήσ' να σ' άνοίξ' του πουρτέλι.

Όλα Ιφτουόνα που μου Ιέγραψις Γκό-γκου μ', τα είπα ξέρ'ς κι τούν κύρ δά-σκαλου για να χαρή κι Ιφτούγους ού καψήρος γιατί του πρώτου χέρ' στα γράμματα σι πέρασι Ιφτός. Κι ξέρ'ς τι μ' άπάντησι Γκόγκου μ'; Ότ' άφου Ιέχ'ς τόσο καλή φουνή κι σι μαζών' ή άστ'νουμιά για να της 'κρέν'ς θα είνι μιγάλ' άδικία αν δίν πās στού 'Ιδεϊόν.

—Κι τι είνι Ιφτούνου του 'Ιδεϊόν, κύρ δά-σκαλι, τούν ρουτου-λόγ'σα.

— Ίνι Ιένα μιγάλ' χάν' μ' άπουκρίθ'κι, που δσ' Ιέχ'ν καλή φουνή, μπάν' μέσα και την άκουρίζ'ν!...

— Ίμ' αν είνι Ιέτο' να πάη κι' ού Γκόγκους μ' να άκουνίσ' τη δι-κή τ'...

—Κι βέβια πριέπ' να πάη, μου είπει ού κύρ δάσκαλος.

Γκόγκου μ' του λ'πόν, μη χάσ'ς ούτι λι-φτό. Μόλ'ς θα λάβ'ς του γραφούδ' μ' ά-μέσ'ς να ρουτουλουγής'ς δωθι-κειθις να μάθ'ς που είνι του 'Ιδεϊού κι άμέσους να πάς ν' άκουνίσ'ς τ' φουνούλα σ'. Κι άμα σι δώκ'ν του άκόν' να βγάλ'ς του χατζαράκ' σ' να του δοκιμάσ'ς κι άφου βιβιουθείς ότ' είν' άπου τα καλά τότενις ν' άρχηνίσ'ς ν' άκουνίζ'ς τη φουνούλα σ'. Γκόγκου μ' θα σι παρακαλέσου κι τα λόγου μ' κάτ'. Μιά κι θα διαλέξ'ς άκόν' για τη δική σ' τη φουνούλα, τήρα αν βρής κανένα καλό να μου στείλ'ς κι άν μένα για ν' άκουνίσ'ς κι τη δικιά μ., θα μου κρέν'ς ότ' Ιμένα δίν μου χρειάζ'τι να την Ιέχου άκουσμέν' σάν τη δικιά σ', αλλά δίν πειράζ'. Θέλου να την ά-κουνή' ξέρ'ς για να γλυκάν' λιγ'λάκ' κι να μη ξαφνιαζούντι τα ζουντανά όταν μι πιάν' του μισράκ' κι ψέλνου κανένα ά-ποκρηάτ' κου τραγ'δάκ'.

Γλυκουφ'λό του μαγ'λάκ' σ' Ιάν του έν'ς πλυμέν' κι περιμέν' του άκόν'.

Η θείτσα σ'

Μπατσούρω

— Θα σοϋ πω κάτι, αλλά θα μείνη ΝΙΚ, ΤΣΕΚΟ μεταξύ μας, αϊ;

Αγγλικό χιούμορ

ΤΙ ΤΟΝ ΕΠΕΙΡΑΖΕ

Ένας περιηγητής είχε σταθή να περάση λίγες ώρες στο χωριό με την συντροφιά ενός άγρότου και από αυ-τόν έπληροφορήθηκε ότι ο πατέρας του, μολονότι ήταν ένενηντα χρονών, έζούσε κι'έκαλλιεργούσε τον Ιδιο άγρό που καλλιεργούσε από μικρό παιδί.

— Και είναι ένενηντα χρονών; Ι ρώ-τησε ο περιηγητής.

— Μάλιστα και τα έχει κλείσει κιό-λας, άπάντησε ο γεωργός.

— Και είναι καλά στην υγεία του;

— Είναι τώρα μερικοί μήνες που πα-ραπονείται ότι δεν είναι καλά.

— Τι έχει;

— Δεν ξέρω. Μου φαίνεται όμως ότ' θα τον κουράξη το σκάψιμο.

■ ■

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ

— Γιατί μυρίζεις το ψάρι μου; ρώ-τησε ο ψαράς την πελάτισσα.

— Δεν το μυρίζω, άπάντησε ή πελά-τισσα. Μόνο του μιλω: Του ζητώ να μου πη τα νέα του από τη θάλασσα.

— Και τί σοϋ είπε; την ρώτησε ειρω-νικά ο ψαράς.

— Μου είπε ότι δεν τα ξέρει. Λέπει από κεί τρεις βδομάδες τώρα.

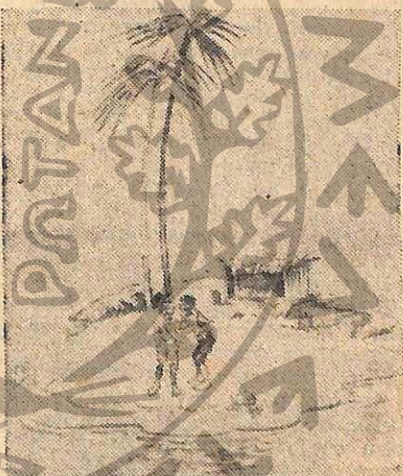
■ ■

ΕΙΧΕ ΛΑΒΕΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ

Μια γυναίκα πήνε στη Τράπεζα και ζήτησε να της δώσουν ένα νέο καρνέ με τσέκ.

— Έκείνο που μου δώσατε χθές το έχασα, τούς εξήγησε. Δεν πειράζει ό-μως, γιατί είχα την πρόνοια να ύπο-γράψω όλα τα τσέκ μόλις μου το δώ-σατε. Γι' αυτό θα είναι τελείως άχρη-στο σε όποιον το βρή.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ

Έπικαιρες σελίδες

Ο θρύλος των καλλικατζάρων και του μαύρου πετεινού

Η μεγάλη γιορτή των Φώτων είχε στο πνεύμα του λαού στενά συνδεμένη πάντα με τον θρύλο των καλλικατζάρων, που ξαναζωντανεύει στη μνήμη μας κάθε χρόνο πέτοια εποχή...

Χρόνια, αιώνας κι' αν περάσουν, είνε αδύνατο να λησμονηθεί ο θρύλος αυτός των καλλικατζάρων, που τον επίστεψαν σαν μια πραγματικότητα όλες οι γενιές από τα πρώτα χρόνια της επικρατήσεως του Χριστιανισμού ίσαμε σήμερα. Δίδεται μάλιστα από πολλούς η εξήγηση ότι ο θρύλος αυτός στη ζωντανή λαϊκή μυθολογία είνε ένα δημιούργημα της πάλης μεταξύ του Χριστιανισμού και των αρχαίων θρησκευτικών προλήψεων των ειδωλολατρικών χρόνων και ότι την εποχή των χριστιανικών εορτών της Γεννήσεως και της Βαπτίσεως του Χριστού, οι καλλικατζάρτοι δεν είνε παρά τα ύπο λείμματα της αναμνήσεως των αρχαίων θεοτήτων, που φανερώνονται λίγες μέρες επάνω στη γη και ύστερα ξαναφεύγουν τρομαγμένες εκεί που τις κατέδιδε να μένουν ή νέα θρησκεία, το αϊώνιο σκοτάδι!..

Γι' αυτό, μολονότι σύμφωνα με την ζωντανή λαϊκή παράδοση, οι καλλικατζάρτοι, σκοτεινά πνεύματα του κακού, φανερώνονται τη νύχτα των Χριστουγέννων, οι περισσότερες ιστορίες αναφέρονται γι' αυτούς τη βραδιά της προπαμονής των Θεοφανείων, τότε, που αναγκάζονται πριν φωτισθούν τα νερά, να φύγουν από την επιφάνεια της γης και να ξαναγυρίσουν στις ρεματιές και στο σκοτάδι, όσο ακόμα κρατάει η νύχτα της προπαμονής!

Είνε γνωστόν ότι η λαϊκή παράδοση παραδέχεται τους καλλικατζάρους φοβερούς στην εμφάνιση ώπλισμένους με σατανικές ιδιότητες, ικανούς να πάρουν την μιλιὰ των ανθρώπων αν φωνάξουν όταν βρεθούν μπροστά τους, ικανούς να τρυπώσουν μέσα σ' ένα σπίτι από το τζάκι και να φέρουν πολλές συμφορές από όπου περάσουν.

Λέγουν μάλιστα ότι πολλές φορές οι καλλικατζάρτοι για να προσελκύσουν την προσοχή ενός ανθρώπου που θέλουν να του κάμουν κακό, υποκρίνονται πως κλαίει σαν μικρά παιδιά.

Ο θρύλος ότι οι καλλικατζάρτοι παίρνουν τη φωνή, μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι ο τρόμος, ο μεγάλος τρόμος που προκαλεί στον άφελη και προληπτικό ιδίως χωρικό ή ιδέα ότι θρίσκειται μπροστά σ' ένα ξωτικό, τον έμποδιζε φυσικά να φωνάξει ελεύθερα και τον καρφώνει στη θέση του παραλυμένο!

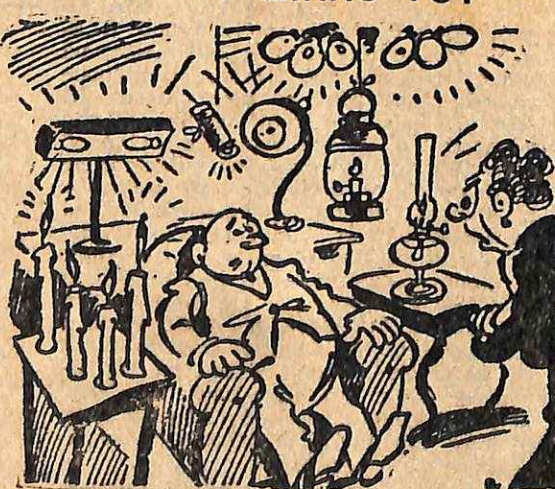
Εκτός όμως αυτού η λαϊκή παράδοση αναφέρει και τόσα άλλα περιστατικά για τους καλλικατζάρους που δεν μπορούν φυσικά να εξηγηθούν αλλοιούτως, παρά μόνον ως πλάσματα της φαντασίας που προκαλεί και εξάπτει ο φό

Την τελευταία νύχτα της παραμονής των Φώτων οι καλλικατζάρτοι κάνουν τη γενική τους... έφοδο στις στέγες των σπιτιών.

βος του προληπτικού. Λέγουν λοιπόν ότι οι καλλικατζάρτοι τη νύχτα της προπαμονής των Φώτων, πριν ανατείλει η μέρα κι' αντικρύσουν τον παπά με την αγιαστούρα, θρίσκονται αναστατωμένοι! Παντού μυρίζονται κίνδυνο και τότε μπορούν να κάνουν το πιο μεγάλο κακό. Τότε επιχειρούν και την τελευταία γενική έφοδο στα σπίτια των χωριών, όπου μπαίνουν από τα τζάκια, αν δεν προφθάσουν οι χωριατοπούλες να κάψουν φτερά κόττας ή μαλλιά γίδας ή προβάτου, για να διώξουν τους κακούς καλλικατζάρους με την θρωμερή μυρουδιά που αναδίδεται από το κάπνισμα αυτό. Καταντ' μάλιστα σε πολλά χωριά, που ο θρύλος των καλλικατζάρων πιστεύεται ως πραγματικότητα την τελευταία ημέρα να μη μπορεί κανείς να μη στα χωριατόσπιτα από τη θα-

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗ ΤΟΥ

— Τρελλάθηκες; Τι φωτοχουσία είναι αυτή!...

— Και όμως, 'Αγλαία, εσύ δεν μου λες πριν από λίγο ότι το μυαλό μου είναι σκοτισμένο και δεν βλέπω γύρω μου;

ριά αυτή μυρωδιά των καφαλισμένων μαλλιών και των κομμένων φτερών, που καίονται κάθε τόσο σαν μια παράξενη θυσία στα τζάκια, που θαρρείς κι' είνε βωμοί των ανεπιθυμητών αυτών θεών του σκοταδιού, της ρεματιάς και των εγκάτων της γης.

Οι καλλικατζάρτοι, σύμφωνα με τη λαϊκή παράδοση πάντοτε, ως σύνθημα της φυγής των, που παίρνει χαρακτηριστικά, έχουν το λάλημα του μαύρου πετεινού. 'Ισως γιατί ο μαύρος πετεινός έχει το χρώμα του μαύρου ράσου του παπᾶς Γι' αυτό μάλιστα και σε πολλά μέρη της 'Ελλάδος, τον μαύρο πετεινό στο σπίτι των έχουν 'γουύρι', ενώ τους άσπρους και τους παρδαλούς τους θεωρούν 'γρουσουζίκους' και τους σφάζουν. Ποιος ξέρει γιατί οι χωριάτες θέλουν να πιστεύουν ότι ο μαύρος κόκορας λαλεί πάντα τελευταίος τη νύχτα της παραμονής των Φώτων. Και λέγουν ότι η φυγή των καλλικατζάρων το πρώτο γίνεται περίπου ως εξής:

Οι καλλικατζάρτοι όλη τη νύχτα τριγυρνούν στα σπίτια κι' αρπάζουν, ότι έρθουν. 'Ανάμεσα σ' άλλα και κοκόρια — όχι φυσικά μαύρα — και παιδιά! 'Εξαφνα, ενώ ζυγώνει να ξημερώσει ακούεται το λάλημα του άσπρου πετεινού. Τότε ο γεροκαλλικατζάρτος, ο άρχηγός, βλέποντας τους άλλους καλλικατζάρους να άνησυχούν και ν' άναριάζονται, φωνάζει με όλη του τη βαρεία φωνή, που πολλές γρηούλες δεν διατάζουν να πουν ότι την έχουν ακούσει:

— 'Ασπρος κόκορας λαλεί!

Και οι άλλοι άπαντούν έν χορῶ:

— 'Αδειος είνε κι' άς λαλή!

Και ήσυχάζουν.

Σε λίγη ώρα ακούεται άλλος πετεινός και άκολουθεί νέο άντάριασμα. 'Ο γεροκαλλικατζάρτος, με τη βαρεία φωνή του λέει πάλι:

— Κόκκινος κόκορας λαλεί..

— 'Αδειος είνε κι' άς λαλή!

'Απαντούν οι άλλοι, και ξαναρχίζουν τις έπιδρομές στα σπίτια.

Τέλος, ακούεται τελευταίος και ο μαύρος πετεινός. Οι καλλικατζάρτοι στο άκουσμα της λαλιάς του μαύρου πετεινού άναριάζονται, άνησυχούν, χάνουν το θάρρος τους, γιατί ξέρουν ότι όπου κι' άν είνε θα φανή ο παπᾶς με την αγιαστούρα να φωτίση το χωριό. Τότε ο γεροκαλλικατζάρτος λέει:

— Μαύρος κόκορας λαλεί!

Και οι καλλικατζάρτοι άπαντούν έν χορῶ, άφού άρχίζουν να φεύγουν τρομαγμένοι:

Μαύρος κόκορας λαλεί
άντες πιά να φεύγουμε
και να παραφεύγουμε
τά κοκόρια φορτωμένα
τά παιδιά ζαλικάμένα

Και οι καλλικατζάρτοι τριγυρνώντας το περίεργο αυτό τραγούδι της φυγής, εξαφανίζονται μακριά απ' το χωριό, χτυπώντας διαβολικά τύμπανα και κάνοντας άφάνταστο θόρυβο!

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Αισθηματική νουβέλλα της ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Μόλις έβγαλε το σχολείο ή Σοφί Μπάννιστερ έγραψε ένα ρωμάντζο: «Γάτες στα βελούδα». 'Ενας εκδότης ανέλαβε την έκτύπωσή του και το βιβλίο πουλήθηκε μάλλον καλώς. 'Αμέσως ή Σοφί έγκατέλειψε το πατρικό σπίτι κι' έγκατεστάθη σ' ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα μαζί με την παλιά της συμμαθήτριά Μαίρη Σέβερν. Οι γονείς της Σοφί δεν μπορούσαν να καταλάβουν το λόγο αυτού του χωρισμού. Το σπίτι τους ήταν πελώριο και κεντρικώτατο και ή Σοφί είχε στη διάθεσή της όλα τα υπηρέτες.

'Αλλ' αυτά τα παρέβλεψε όλα ή Σοφί, ή οποία είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το πατρικό της σπίτι ήταν το μόνο όπου δεν μπορούσε ν' άναπνεύσει.

—Και πάλι καλά, έλεγε ή μητέρα της στον κύριο Μπάννιστερ. Θα μπορούσε να συμβεί και κάτι το πολύ πιο χειρότερο. Προτιμώ τη Μαίρη Σέβερν για σύντροφο της κόρης μας. Είναι χαριτωμένη κοπέλλα και δεν θα παραλείψει να μάς ειδοποιήσει αν, ό μη γένοιτο, ή Σοφί κρουολογήσει. Την προτιμώ γίλιες φορές περισσότερο από όποιονδήποτε τυχόν νεαρό που θα διάλεγε για σύντροφό της ή Σοφί. Ξέρεις τι κάνουν τα μοντέρνα κορίτσια σήμερα!

'Ετσι, ή Σοφί και ή Μαίρη έγκατεστάθησαν σ' ένα κουκλιτικό διαμέρισμα. 'Ο πυρετός των προετοιμασιών για την εγκατάσταση αυτή έμπόδιζε και στις δυό ν' αντιληφθούν ότι ο παλιός τους σύνδεσμος είχε χαλαρώσει. Κατά τον έναμιση χρόνο που είχαν να ιδωθούν, οι προτιμήσεις των και τα γούστα των είχαν πάρει διαφορετικές κατευθύνσεις. 'Η Μαίρη εργαζόταν σ' ένα τραπεζιτικό γραφείο. 'Η δουλειά την είχε τελείως άπορροφήσει και δεν είχε καιρό για πολλές διασκέδασεις. Οι φίλοι της με τους φίλους της Σοφί δεν ταίριαζαν και πολύ. 'Ωστόσο, οι δυό φιλένδες μόρφωσαν να συζητούν επί ένα όλοκληρο χρόνο, χωρίς να έλθουν σε μεγάλες προστριβές.

'Εκείνο που άπειλούσε κυρίως την άρμονία της συμβιώσεως αυτής ήταν ή άνικανότης της Μαίρης να παίρνει από άστειο. Δεν είχε ποτέ της νοιώσει τί θα πη χιοθμορ και ήρνεϊτο να έκτιμήση το πνεύμα των φίλων της Σοφί. 'Ενα πρωί, την ώρα του προγεύματος, ή Σοφί της μίλησε για μία φάρσα που είχαν σκεδιάσει εις βάρος ενός κάποιου 'Αλισταίρ Μπρόκ, τον όποιον δεν έχωνε κανείς από την παρέα και του όποιου το ρωμάντζο «Μισομεθυσμένη» πουλιότανε τρελλά στα βιβλιοπωλεία. Και ή Μαίρη άπήντησε:

—Είθε όλοι σας άηδιστικοί.

—Μά εγώ βρίσκω αυτή τη φάρσα πολύ άστεια, είπε ή Σοφί πειραγμένη. —'Εγώ, όχι. Αυτό που σκέπτεσθε να κάνετε είναι πολύ σκληρό.

—Μά το άξίζει, Μαίρη. 'Αν ήξερες τι φρικτός είναι. Δεν είναι μόνον ότι παίνεται, αλλά μάς κάνει και τον κάμπος, έπειδή το βιβλίο του κυκλο-

φόρησε και σε πέμπτη έκδοσι.

—Είθε ζηλιάρδες, αυτό είναι όλο. Είναι ό μόνος από την παρέα σας που γνώρισε την έπιτυχία...

—Κάνεις λάθος, άγαπητή μου. Μάθε ότι έμεις άποβλέπουμε σε κάτι άνωτερο και όχι στην κυκλοφοριακή έπιτυχία.

—Τότε καλλίτερα που δεν το πετύχατε.

—'Οπωσδήποτε, έμεις τον μισούμε. Τον μισούσαμε πολύ πριν γράψω τη «Μισομεθυσμένη». Τα δόντια του θυμίζουν κάπρο. Και έχει τη μανία να μάς φλερτάρη άναιδέστατα, χωρίς καμιά να τον προσέχη. Και δεν παύει ποτέ να μιλά για τον έαυτό του.

—Αυτό το έλάττωμα νομίζω ότι το έχουν όλοι οι φίλοι σου.

—Δεν έχουν, όμως, όλοι και άσχημα δόντια, διεμαρτυρήθη ή Σοφί.

Θα ήθελε πολύ να προσθέσει ότι ο Ράυμοντ Χάρρι είχε υπέροχα δόντια, άλλ' έπειδή είχε άναφέρει το όνομά του δυό - τρεις φορές από το πρωί, φοβήθηκε μήπως προδοθή.

—'Εξ άλλου είναι και άνάγωγος αύτός ό 'Αλισταίρ Μπρόκ. προσέθετε.

'Η συνιδιάλεξη έλαβε άλλη κατεύθυνση και οι δυό νέοι θρέθηκαν άγκαλιάζοντάς τους.

πλέον άργά. Γιατί, μέσα σέ πέντε λεπτά, ή συντομία κατέστρωσε πλήρως τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκτελέσεως.

— Ποιὸς θὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα;
— Πότε θὰ τὸ στείλουμε;
— Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως. Τὸ βραβεῖο πρόκειται ν' ἀπονεμηθῇ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμήν.

— Θὰ βάλουμε ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς; Τζαίημς Ἀπολδ.

— Μὰ θάπρεπε νὰ δοῦμε τὰ μοῦτρα τοῦ Ἀλισταίρ προτοῦ λάβῃ καιρὸ καὶ ἀνακαλύψῃ τὴ φάρσα.

— Θὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ αὐριο.

— Ἀκοῦστε, ἐπρότεινε ἡ Καρολίνα. Ἀφοῦ συμφωνήσαμε γιὰ αὐριο τὸ βράδυ νὰ συγκεντρωθοῦμε στὸ καφενεῖο Μπρέντα, ἄς τοῦ στείλουμε τὸ τηλεγράφημα αὐριο τὸ ἀπόγευμα. Θὰ ἔλθῃ ἀσφαλῶς στὸ Μπρέντα.

— Ἀλλὰ ποιὸς θὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κάνει νά... ψιθύρισε ἡ Σοῦ μετανοιωμένη.

Ἀλλὰ κανένας δὲν τὴν ἄκουσε.

— Ποιὸς θὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα;

— Ὁ Ράϋμοντ Χάρρις! ἐπρότεινε ἡ Ἴρις Παίητζ.

Ἡ Σοῦ ἀνεσκήρτισε. Πῶς θὰ ὑπεδέχτο τὸ ἀστεῖο ὁ σιωπηλὸς Ράϋ; — Ὁ Ράϋ πρέπει νὰ τὸ στείλῃ! ξαναφώναξε ἡ Ἴρις.

Ὀλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ράϋμοντ Χάρρις, ὁ ὁποῖος ἐσοῦφρώσε τὰ φρύδια του, ρωτώντας τί ἤθελαν ἀπ' αὐτόν.

— Νὰ στείλῃς τὸ τηλεγράφημα.

— Ποιὸ τηλεγράφημα;

Ἡ ἔφερε πολὺ καλά περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀλλ' ἐφήρμοξε τὴν τακτική νὰ προσποιηθῇ ὅτι ὁ νοῦς του ταξίδευε ἄλλοῦ.

— Ἀλλὰ γιατί νὰ τὸ στείλω ἐγώ; ρώτησε ψυχρά.

— Βρίσκεις καλὴ τὴν ιδέα; ρώτησε ἡ Ἴρις, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔλεγε ὅχι καὶ ὅτι θὰ χαλοῦσε τὸ κέρ- - - - - Σοῦ.

— Πολὺ καλὴ, ψιθύρισε ὁ Ράϋ.

Ἡ Σοῦ ἀνέπνευσε. Ἀφοῦ ἀνελάμβανε ὁ ἴδιος νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα, καλὰ ἔκανε καὶ δὲν δῆλωνε ὅτι μετανοιώνει γιὰ τὴν πρότασή της.

□ □

— Τὸ τηλεγράφημα θὰ τὸ στείλῃ ὁ Ράϋμοντ Χάρρις, εἶπε ἡ Σοῦ στὴ Μαίρη, εὐτυχῆς πού μπορούσε νὰ προσφέρει τὸ ὄνομά του μὲ φυσικὸ τόνο, σάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ὁποιοδήποτε ὄνομα.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Χάρρις; Ἐκεῖνος ἀμίλητος πού κάνει διαρκῶς μιά γκριμάτσα σὰ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ τὸ φαγητό;

— Εἶναι ἐξυπνότερος τῆς παρέας! εἶπε ἡ Σοῦ, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

— Ἀλήθεια; Καὶ πῶς ἐκδηλώνεται αὐτὴ ἡ ἐξυπνάδα;

— Κατὰ τρόπον πού ἐσὺ δὲν μπορείς νὰ καταλάβῃς, ἀπήντησε ἡ Σοῦ.

Ἡ Μαίρη σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ ντυνέται. Καθὼς ἐστερέωνε τὶς κάλτσες της, ἐστράφη πρὸς τὴ φίλη της καὶ εἶπε:

— Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μετανοιώσῃς πολὺ γρήγορα γι' αὐτὴ σου τὴ φάρσα.

— Γιατί;

— Γιατί εἶναι πολὺ σκληρὴ. Τὴ εὐχαρίστηση θὰ δοκιμάσῃς; Μπορεῖ νὰ γελᾷ λίγο, ἂν τὸν δῇς νὰ γαίρεται γιὰ ἓνα ἀνύπαρκτο βραβεῖο, ἀλλ' ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, θὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν σου ἔνοχον καὶ δυστυχῆ, καὶ δὲν θὰ τολμᾷ νὰ τὸν ἀντικρύσῃ. Ἐ-

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

πιετα μπορεῖ νὰ πάθῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο μιά μέρα. Ποιὸς σοῦ ἐγγυάται ὅτι οἱ σαχλοὶ αὐτοὶ φίλοι σου δὲν θὰ σοῦ σκαρώσουν ἐσένα μιά μέρα κατὶ παρόμοιο;

— Αὐτὸ οὔτε θὰ τοὺς περνοῦσε κἀν ἀπὸ τὸ μυαλό.

— Γιατί ὅχι;

— Μὰ... γιατί εἶναι φίλοι μου.

— Κι' ὁ Ἀλισταίρ Μπρόκ νομίζει ὅτι εἶσθε φίλοι του.

— Αὐτὸν δὲν τὸν ἀγαποῦν, ἐνῶ ἐμένα μὲ λατρεύουν.

— Ἀλήθεια; Ὅλοι; Πιστεύεις στὴ φιλία τῆς Ἴριδος Παίητζ;

Καὶ ἐξοτιμίζοντας τὴ φαρμακερὴ αὐτὴ κουβέντα, ἡ Μαίρη βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

□ □

Ὁ Ράϋμοντ Χάρρις ἦταν πολὺ στενωγρημένος τὴν ἐπαύριον. Τὴ ρόλος ἦταν αὐτὸς πού τὸν ἀνέθεσαν νὰ παίξῃ; Γιατί νὰ συμμετάσχῃ σ' αὐτὸ τὸ ἄσχημο ἀστεῖο; Καὶ μέχρι τὸ μεσημέρι βασανίζονταν ἀπὸ τρομερὲς τύψεις. Τέλος, τὴν ὥρα πού ἐπρογευματίζε σ' ἓνα γειτονικὸ ρεστωράν φωτίστηκε ἀπὸ μίαν ιδέα. Δὲν θὰ τὸ ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα καὶ ἂν τὸν ἐρωτοῦσαν, θὰ ἔλεγε ὅτι τὸ ἔστειλε καὶ ὅτι πιθανὸν νὰ παρέπεσε.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐνεθουσίασε καὶ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του ξαλαφρωμένος. Ἐγραψε δύο-τρεῖς ῥο- - - - - ἀνενόητος, ἀλλὰ στὶς πέντε ἄκουσε χτυπήματα στὴν πόρτα. Ἦταν ἡ Ἴρις Παίητζ καὶ ὁ Λάρρυ Χόλμς, οἱ ὁποῖοι ἦθσαν νὰ μάθουν ἂν ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα. Ἀπροετοίμαστος γι' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, εἶπε ὅτι δὲν τὸ ἔστειλε ἀκόμη. Τότε οἱ δύο φίλοι του ἀνέλαβαν νὰ τὸ στείλουν αὐτοὶ κι' ἔφυγαν γελώντας. Ἀπαλλαγείς ἀπὸ τὴν εὐθύνη του ὁ Ράϋ ἐδοκίμασε κάποιαν ἀνακούφιση. Κατὰ βάθος, ὅμως, ἦτο λυπημένος. Ὅχι γιατί λυπόταν τὸν Ἀλισταίρ. Κάθε ἄλλο. Ἐγνώριζε, ὅμως, τὴν μητέρα του καὶ ἤξερε ὅτι ἡ ἀγάπη γρηοῦλα ἦταν ὑπερήφανη γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ καριέρα τοῦ γιου της. Γιατί ἡ κακομοίρα νὰ δοκιμάσῃ τὴ σκληρότητα αὐτοῦ τοῦ ἀστείου;

□ □

Ἡ Σοῦ, μετανοιωμένη, πῆρε τὸν τηλεφωνικὸ κατ' ὄνομα καὶ ἀνεζήτησε τὴ διεύθυνση τοῦ Ἀλισταίρ Μπρόκ. Ἀλλὰ μόλις εὐρήκε τὸ νούμερο κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τηλεφωνήσῃ γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὴ φάρσα πού εἶχε σκαρωθῇ εἰς βάρος του, κάποιος ἐκτύπησε στὴν πόρτα. Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Ἦταν ὁ Ράϋ.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶ, εἶπε τραυλίζοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησή του. Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθω... καὶ ἦλθα.

Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀλισταίρ Μπρόκ.

— Ἐστελτατε τὸ τηλεγράφημα; ρώτησε ἡ Σοῦ μὲ ἀγωνία.

— Ναί... δηλαδὴ τὸ ἔστειλαν ὁ Λάρρυ μὲ τὴν Ἴριδα... Ἀλλὰ νομίζω πῶς εἶναι κάπως σκληρὸ αὐτὸ πὺλ σκεφθῇ καμὲ νὰ κάνουμε... Εἶμαι πολὺ στενωγρημένος... Ἴσως μὲ κατηγορήσετε

γιὰ ἐχθρὸ τοῦ γέλοιου, ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ. Εἶμαι πολὺ μετανοιωμένος. Καὶ πῆρα μίαν ἀπόφαση τὴν ὁποῖαν ἤλθα νὰ σὰς ἀνακοινώσω, μὴ καὶ σεῖς εἴχατε αὐτὴν τὴν ιδέα. Νὰ, ἀποφάσισα νὰ τοῦ τηλεφωνήσω γιὰ νὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸ τηλεγράφημα πού ἔλαβε εἶναι ψεύτικο.

— Ὡ! ἐκραύγασεν ἡ Σοῦ.

— Εἴσθε θυμωμένη, τὸ φοβόμουν αὐτό. Σοῦ, πρέπει νὰ καταλάβῃς... ἄκουσε... γνωρίζω τὴ μητέρα του... ἂν τὴν ἐγνώριζες...

Καὶ ἐξηκολούθησε ν' ἀναπτύσσει τὰ ἐπιχειρήματά του, χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι μιλοῦσε στὸν ἐνικό. Ἡ Σοῦ τὸν ἄκουε κατὰπληκτη μ' ἓνα συναίσθημα ἀνακουφίσεως συγχρόνως. Καταλάβαινε ὅτι ὁ Ράϋ δὲν ἦταν ὅπως τὸν φανταζόταν ὡς τώρα, τὸν ἔβλεπε πολὺ διαφορετικόν, πιὸ ἀπλόν καὶ πιὸ γοητευτικόν. Ἀγανακτοῦσε κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της πού τὸν ἐπείραζε προσποιηθεῖσα ὅτι ἐθύμωσε καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὴ γνώμη σας, Ράϋ.

— Σοῦ! Εἶναι ἀλήθεια;

— Ναί. Τὸ βρίσκω πολὺ σκληρό. Καὶ γιὰ νὰ μὴ εὐαικρινῆς, ἐτοιμαζόμουν νὰ τοῦ τηλεφωνήσω. Νὰ ὁ κατάλογος ἀνοικτὸς στὴ σελίδα πού εἶναι καταχωρημένο τὸ ὄνομά του.

— Σοῦ!

— Ὑπέφερα πολὺ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ποτέ μου δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ γίνονταν ἀσπαστὴ ἡ ιδέα μου.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, Σοῦ, γιατί δὲν τὸ εἶπατε χθὲς τὸ βράδυ;

— Ἀλλὰ... καὶ σεῖς;

— Γιατί ἐνόμιζα ὅτι σεῖς... καὶ σεῖς...

Ἡ συνδιάλεξις ἔλαβε ἄλλη κατεύθυνση καὶ οἱ δύο νέοι βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι, λησμονήσαντες τελείως τὸν Ἀλισταίρ. Πρῶτῃ τὸν ξαναθυμήθηκε ἡ Σοῦ.

— Ὡ! Ράϋ! Πρέπει νὰ τοῦ τηλεφωνήσουμε. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε νὰ γίνῃ καταγέλαστος.

Ὁ Ράϋ σχημάτισε πάνω στὸ δίσκο τὸ νούμερο τοῦ τηλεφώνου.

— Μπορὸ νὰ μιλήσω στὸν κ. Ἀλισταίρ Μπρόκ; Ὡ! Ἀλήθεια; Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ; Ἐδῶ, Ράϋμοντ Χάρρις Πῶς;... Ὡ! Κυρία Μπρόκ, τὰ σέβη μου! Πῶς εἰσθε;... Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Καὶ βέβαια... Τὶ συνέβη;...

— Ὡ!... Ἀλήθεια;... Φαντάζομαι τὴ γαρά σας!... Εἴσθε βεβαία;... Ἐλάβατε τηλεγράφημα;... Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἀλισταίρ; Πῶς;... Ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἀπολδ; Πρέπει νὰ τὸν συναντήσω ἀμέσως. Ὁρβούαρ, κυρία Μπρόκ. Εὐχαριστῶ πολὺ. Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια.

Μόλις ὁ Ράϋ διέκοψε τὴ συνδιάλεξι, ἐκραύγασε:

— Ὁ Ἀλισταίρ ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Τζαίημς Ἀπολδ.

— Ὡ! Αὐτὸ εἶναι φρικτό. Ἀλλὰ γιατί;

— Γιατί... γιατί νὰ κάνουμε ἓνα τέτοιο πράγμα; Θὰ πῆγε, φυσικά, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἄν δὲν σὰς διέκοπτα μὲ τὴν ἐπισκεψή μου, θὰ τὸν προσλάβαινε. Ἐφῶγε πρὸ μισῆς ὥρας. Ὅχι μόνον τὸ εἶπε στὴ μητέρα του, ἀλλ' ἡ τελευταία ἔσπευσε καὶ τὸ τηλεφώνησε σ' ὅλες τὶς φίλες της.

— Μὰ πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν συναντήσουμε προτοῦ φθά-

σῇ στὸ σπίτι τοῦ Ἀπολδ;

— Νὰ πᾶμε νὰ τὸν περιμένουμε στὴν πόρτα.

— Πᾶμε, λοιπόν. Πού κάθεται ὁ Ἀπολδ;

— Μιὰ προσφυγὴ στὸν δδηγό. Ὁ Ἀπολδ καθότανε στὴν Οὐάκλεϋ Στρήτ, στὸ Τσέλου.

— Ἄν πάρουμε ἓνα ταξί, ἴσως φθάσουμε πρώτοι.

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, οἱ δύο νέοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐκφράζουν τὴ λύπη τους γι' αὐτὸ πού εἶχαν κάνει τόσο ἀσυλλόγιστα.

— Δὲν εἶναι γιὰ τὸν Ἀλισταίρ, ἔλεγε ὁ Ράϋ, ἀλλὰ γιὰ τὴ μητέρα του. Εἶναι τόσο καλὴ! Ὡ! ἀγάπη μου!... ἀλλὰ ἀπὸ πότε;...

— Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού σέ εἶδα, Ράϋ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἀγαποῦσε τὴν Ἴριδα.

— Τὴν Ἴριδα; Δὲν μπορῶ νὰ τὴ χωλέψω. Ἐδῶ μοῦ κάθεται. Ἀλλὰ νὰ, φθάσαμε. Κατέβα. Ἀρκεῖ νὰ φθάσουμε ἐγκαίρως.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ρώτησε ἡ Σοῦ.

— Θὰ περιμένουμε νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀλισταίρ.

— Ἄν, ὅμως, ἦλθε πρὶν' ἀπὸ μᾶς; Μποροῦμε νὰ τὸν περιμένουμε κατὰ τὴν ἐξέδὸ του;

— Ὡ! Αὐτὸ ὅχι. Καλλίτερα νὰ ρωτήσουμε.

Καὶ ἐνῶ ἡ Σοῦ περίμενε λίγο πρὶν πέρα, ὁ Ράϋ ἐσήμανε τὸ κουδούνι. Ἡ Σοῦ δὲν ἔπαυσε νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια πού ἀντήλλαξε ὁ φίλος της μὲ τὸν ὑπηρετὴ πού ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐκφραση τοῦ προσώπου του, κατάλαβε ὅτι τὸ ἀνεπανόρθωτο εἶχε συμβῇ.

— Εἶναι μέσα; τὸν ρώτησε, μόλις ὁ ὑπηρετῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Χι...

Ἀρχισαν ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀπολδ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἄκουσαν μιά γνώριμη φωνή:

— Ἀλλό! Σὰς ἀναγνώρισα ἀπὸ τίς πλάτες.

Ἐστράφησαν καὶ εἶδαν τὸν Ἀλισταίρ Μπρόκ. Ποτέ τους δὲν τὸν εἶχαν ἰδῇ τόσο χαρούμενο.

— Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; τοὺς ρώτησε. Μόλις βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζαίημς Ἀπολδ καὶ σὰς εἶδα. Πέρασα νὰ τοῦ πῶ δύο λόγια. Πῆρα, ξέρετε, τὸ βραβεῖο Τάρμπετ.

— Πῆρατε... τὸ βραβεῖο Τάρμπετ;

— Ἀνέλπιστο, ἔ; Φυσικά, ὅπως ἔλεγε καὶ στὸν Ἀπολδ, ποτέ μου δὲν περιμένα αὐτὸ τὸ βραβεῖο, γιατί θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου ὡς πρωτοπόρο τῆς τέχνης. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ θέλησε νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς νέους.

— Καὶ τί σὰς εἶπε, Ἀπολδ; ρώτησαν ταυτοχρόνως ὁ Ράϋ καὶ ἡ Σοῦ.

— Βλαστημοῦσε τὴ γραμματέα του πού ἔσπευσε νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ τὴν εἶδηση. Εὐτυχῶς πού δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Φαίνεται πῶς τὸ πράγμα ἦταν ἀκόμα μυστικόν. Μοῦ εἶπε ὅτι αὐριο θὰ λάβω ἐπίσημον ἀναγγελίαν τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου.

— Ὡστε... τὸ πῆρατε λοιπόν; Τὸ πῆρατε σ' ἀλήθεια;

Ὁ Ἀλισταίρ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιατί ἀπορούσαν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοὺς εἶπε, ἀλλὰ θὰ πάρω ἓνα ταξί. Ἐγὼ ραντεβοῦ μὲ κάποιον νὰ φάμε μαζί!... Ὁρβούαρ. Θέλετε νὰ σὰς ἀφήσω πουθενά;

— Ὁχι, εἶπαν ἡ Σοῦ καὶ ὁ Ράϋ.

— Καλὰ. Θὰ σὰς ἰδῶ μετὰ τὸ φαγητὸ στὸ Μπρέντα.

— Ὡ! Θὰ πᾶτε στὸ Μπρέντα;

— Ναί.

Φώναξε ἓνα ταξί. Ἀλλὰ πρὶν ἀνεβῇ, ἡ Σοῦ τὸν ἐκράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκοῦστε! Ἄν πᾶτε στὸ Μπρέντα ἀπόψε, μὴν πῆτε ὅτι ἐπισκεφθήκατε τὸν Ἀπολδ.

— Τί;

— Μὴν πῆτε ὅτι τὸν εἶδατε. Μιλήστε τοὺς γιὰ τὸ τηλεγράφημα καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο, ἂν θέλετε. Περισσότερα δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τώρα. Ὑποσχεθῆτε μου, ὅμως, ὅτι δὲν θὰ τὸ πῆτε. Θέλω νὰ σκαρώσουμε στὴ συντροφία μας μιά φάρσα. Θὰ σὰς τὴν πῶ ἀργότερα. Θέλω νὰ τοὺς κάνω νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Ἀπολδ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Θὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆτε; Ἄν ξέρετε γιατί σὰς τὸ ζητῶ, δὲν θὰ μοῦ λέγατε ὅχι.

Καὶ τοῦ ἔρριξε μιά τόσο γλυκεῖα ματιά, ὥστε ὁ Ἀλισταίρ ἐνόμισε ὅτι τὸν εἶχεν ἐρωτευθῇ. Τὴ κρίμα πού εἶχε πῆ ὅτι εἶχε ραντεβοῦ σ' ἓνα ρεστωράν. Θὰ ἔπαιρνε τὴ Σοῦ καὶ θὰ τρώγαν μαζί. Καὶ ὅσο συλλογιζότανε ὅτι τὸ ραντεβοῦ ἦταν μῦθος!

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε, κυττάζοντας τὴν τολμηρὰ, ἂν καὶ σεῖς μοῦ ὑποσχεθῆτε...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Σοῦ κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν Ράϋ.

□ □

Μόλις ἀπεμακρύνθη τὸ ταξί μὲ τὸν Ἀλισταίρ, ὁ Ράϋ ψιθύρισε:

— Γιὰ νὰ μὴ εὐαικρινῆς δὲν ξέρω ἂν εἶμαι εὐχαριστήμενος ἢ θυμωμένος μ' αὐτὴ τὴν ἐκβασί.

— Μὰ δὲ σκέπτεσαι τὸ γλένι πού θὰ κάνουμε στὸ Μπρέντα ἀπόψε; εἶπε ἡ Σοῦ.

— Τὴν ἐκτύταζε μὲ ἔκπληξη.

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἤθελες νὰ πᾶς.

— Μὰ πρέπει νὰ πᾶμε, ἔτσι πού ἐγίναν τὰ πράγματα. Θὰ πάρουμε μάλιστα μαζί μας καὶ τὴ Μαίρη, ἀφοῦ τῆς εἰπούμε τὰ διατρέξαντα. Κατ' ἀρχὴν, αὐτὸ τοῦ εἶδους οἱ συγκεντρώσεις δὲν τὴν ἐνθουσιάζουν. Ἀπόψε ὅμως θὰ ξεκαρδιοθῇ ἀπὸ τὰ γέλια. Φαντάσου τί φάρσα!

— Ποιά φάρσα; Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πλέον καμμιὰ φάρσα!

— Ἀλήθεια;

Ὁ Ράϋ δὲν εἶχε καταλάβῃ. Καὶ χρειάστηκε νὰ περάσουν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα μέχρις ὅτου καταλάβῃ ὅτι ἡ Σοῦ ἐννοοῦσε τὴ φάρσα πού θὰ παίζετο εἰς βάρος ὅλης τῆς παρέας, μὲ ἥρωα τὸν Ἀλισταίρ, τὸν πραγματικὸ κάτοχον τοῦ βραβείου Τάρμπετ.

□ □

ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ ἐξηγοῦσε τὰ καθήκοντά της στὴν νέα ὑπηρετρία.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἓνα πολύτιμο χαλί. Ὅταν τὸ καθαρίζῃς νὰ προσέχεις γιατί εἶναι οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Τρεῖς γενεές σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ μεταχειρίστηκαν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχθρος κυνηγά την Νόρα Γώλτον, κόρη του μεγάλου οπλοβιομηχάνου Γουίνθορπ Γώλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο οποίος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκινο Πύργο που έχουν οι Γώλτον έξω από την Νέα Υόρκη και κοντά στα τεράστια εργοστάσια των, φορώντας ένα ντόμινο κοκκινιά δολοφονεί τον πατέρα της Νόρας και κατόπι στραφείς εναντίον της, θέλει με κάθε τρόπο να την εξαφανίσει, επιδιώκοντας να περιέλθω σ' αυτόν, τον όποιον θεωρεί άδικημένο, η κυριότης και διαχείριση της μεγάλης περιουσίας των Γώλτον. Έκτος από τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, διεκδικείται και συγκυρίαρχοι για το εργοστάσιο εμφανίζονται ο θεός της Νόρας Έρζα, και οι εξαδέλφοι της Νοεμή και Χάινες. Και οι τρεις των προσπαθούν καθένας χωριστά και για τον εαυτόν του να επιτύχουν την περιπόθητη συγκυρίαρχία με την Νόρα, ως και την ολοκληρωτική εκ μέρους των κυριαρχία. Η Νόρα όμως, δεν έννοει να παραχωρήσει σε κανένα την θέση που έχει ως άμεσος και φυσικός κληρονόμος του πατέρα της, ούτε και την συγκυρίαρχία που της προτείνουν.

Στην έπιμονή της αυτή δεν την κλονίζουν οι άλλεπάλληλες απόπειρες κατά της ζωής της, εκ μέρους του ανθρώπου με την κοκκινιά. Στο κεφάλαιο αυτό έχει πολύτιμο προστατή και σύντροφο τον χημικό του εργοστασίου, Χάρβεϋ Γκράχαμ, ένα νέο που την αγαπά μυστικά και που κ' αυτή τον συμπαθεί ιδιαίτερος. Οι τρεις άλλοι συγκληρονόμοι, ανησυχούν με την παρουσία αυτή του Γκράχαμ, και αποφασίζουν να τον εκθέσουν στα μάτια της νέας, παρουσιάζοντάς τον στο τέλος ως τον άνθρωπο με την κοκκινιά. Γι' αυτό τους βοηθεί πολύ ένα τυχαίο περιστατικό, μία συμπλοκή του Γκράχαμ με τον άνθρωπο με την κοκκινιά, ο οποίος στο τέλος τον αφήνει αναίσθητο στις πόλινες της αλύχης του Πύργου και φεύγει αφού πρώτα του φόρεσε το ντόμινό του. Η Νόρα μένει κατάπληκτη μπρος στην απομόλυνση αυτή. Δεν ξέρει τί να σκεφθεί.

70N

μήπως ήταν συμπαγινία για να μη τον υποπτεύοντο και να δρῶ έτσι ο Γκράχαμ εκ του άσφαλουσι;... Ασφαλώς αυτό θα ήταν.

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

Π γύρευε, άλλως τε, ο Γκράχαμ μέσα σ' αυτό το μαύρο ντόμινο; Έν τούτοις, πάλι η Νόρα δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό της ότι έτσι ήταν το πράγμα.

Ένώ όλες αυτές οι σκέψεις συνεκρούοντο μέσα στο μυαλό της, ο Γκράχαμ, άρχισε να δίνει σημεία ζωής. Συνήρχετο. Σε λίγο η δυνατή του κράσις υπερίσχυσε και ο νέος συνήρχετο έντελως. Κύτταξε γύρω του σαν χαμένος και άμέσως έπειτα αντιλαμβάνομενος τι είχε συμβεί, έκανε να εξηγηθεί.

Η Νόρα όμως τόν σταμάτησε με μία απότομη χειρονομία:

— Όχι εδώ, φώναξε. Πάμε να μᾶς τὰ πῆτε μέσα, έντιμώτατε κύριε Γκράχαμ. Περᾶστε πρώτος!

Και προτείνοντας το περίστροφό της, υπεχρέωσε τόν νέο να προχωρήσει πρώτος προς τόν πύργο.

Ο νέος έσκυψε το κεφάλι και προχώρησε.

Σε λίγο, η θλιβερή συνοδεία έφθανε στο γραφείο του οπλοβιομηχάνου. — Τζέντι! διέταξε η Νόρα την ιδιαιτέρα θαλαμηπόλο της, τηλεφώνησε στην αστυνομία!

Και στρεφόμενη προς τόν χημικό: — Έως ότου να εξηγηθήτε με την εξουσία, μπορείτε να μου πῆτε, αν έχετε βέβαια τίποτα να πῆτε...

— Ρωτήστε με δεσποινίς, αφού είσθε αυτή την στιγμή ο νικητής μου. Έκανε ο Γκράχαμ με σιγανή αλλά σταθερή φωνή.

— Τι σκοπό έχετε μ' αυτά που κάνετε; Ποιοι είναι οι συνένοχοί σας και πού βρίσκονται;

— Δεσποινίς, απήντησε ο Γκράχαμ, σε υψηλότερο τώρα τόνο, δεν έχω να σας πῶ τίποτε για όλα αυτά που με ρωτάτε, για τόν άπλουστατό λόγο ότι δεν τὰ καταλαβαίνω. Θεωρῶ, όμως, κοθήκον μου να σας προειδοποιήσω ότι καλώντας εδώ την αστυνομία διαπραττέτε μία άπρονοησία για την οποία θα λυπηθήτε μία μέρα πολύ. Όχι για το κακό που θα μου κάμειτε αλλά γιατί θα βρεθήτε στην ανάγκη να αναγνωρίσετε ότι δεν είμαι ένοχος, καί...

Στο σημείο αυτό ο νέος διεκόπη. Πλησίασε περισσότερο την Νόρα και χαμηλώνοντας τη φωνή συμπλήρωσε τη φράση του.

—... και θα στερηθήτε του καλλίτερου προστάτου σας.

Και έπειδή η νέα σιωπούσε αρκετά θορυβημένη, προφανώς, ο χημικός επανέλαβε:

— Σας ζητώ μία τελευταία χάρι δεσποινίς... θάρρητε να μέινετε για λίγες στιγμές μόνη μαζί μου. Δεν τὸ κάνω αὐτό για να σας μεταπεισῶ αλλά γιατί έχω να σας πῶ μερικά πράγματα άκούη προτοῦ έλθῃ ἡ αστυνομία. Δεν θὰ μὸυ άρνηθήτε τὴν χάρι αὐτὴ ἀφοῦ ἀφορᾷ τὴν ζωὴ σας....

Ο Χάινες έτοιμαζόταν να μιλήσει για να πῇ ἴσως ὅτι ἦταν περιττὸν νὰ ἐνοχλῇ περισσότερο τὴν δεσποινίδα, ἡ Νόρα, ὅμως τὸν σταμάτησε λέγοντας τὸν Γκράχαμ.

— Έστῶ, δέχομαι αὐτὴ τὴν κατ' ἰδίαν

συνομιλία, θὰ σας παρακαλέσω, μόνον, νὰ εἰσθε σύντομος.

— Όσο πιὸ σύντομος μπορῶ δεσποινίς...

Υτέρα ἀπ' αὐτὸ ἡ Νόρα στράφηκε πρὸς τοὺς ἄλλους:

— Σας παρακαλῶ, τοὺς εἶπε, μ' ἀφήνετε λίγα λεπτά μόνη με τὸν κύριο; Οταν ἔλθῃ ἡ αστυνομία με εἰδοποιεῖτε.

Ο Χάινες, ὅμως, δὲν κρατήθηκε πιά!

— Νὰ σ' ἀφήσουμε μόνη μ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ κακοῦργο! φώναξε...

Μὴν ανησυχῆτε, ἀγαπητέ μου ἐξαδέλφε, εἶπε ἡ Νόρα με ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἐγὼ μαζί μου τὸ μπράουνινγκ μου!...

Όταν οἱ δύο νέοι ἔμειναν μόνον, ἡ Νόρα εἶπε, ἔχοντας πάντοτε στραμμένο τὸ στόμιό του ὅπλου της ἐπάνω στὸν Γκράχαμ.

— Σας ἀκούω, κύριε.

— Δεσποινίς εἶπε ὁ νέος πρώτα-πρώτα σας παρακαλῶ νὰ κατεβάσετε αὐτὸ τὸ περίστροφο. Δὲν εἰμαι τόσον ἐπικίνδυνος ὅσο φαντάζεσθε. Οὔτε ἔχω καὶ τὴν παραμικρὴ διάθεση νὰ δρατευσῶ. Εἰμαι, ἄλλως τε, καὶ τελειῶς άπλοος.

Η Νόρα δὲν απήντησε, ἀλλὰ χαμήλωσε τὴν κάννη του ὅπλου της.

— Εὐχαριστῶ, ἔκαμε ὁ Γκράχαμ. Καὶ τώρα θὰ σας τὰ πῶ ὅλα. Όχι για νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν αστυνομία ἀλλὰ γιατί θέλω νὰ ξεανακερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ἰδέα ὅτι ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐκτίμηση προσώπου, τὸ ὁποῖο... τὸ ὁποῖο... τόσο πολὺ ἐκτιμῶσα καὶ ἐσεβόμουν καὶ ἐγὼ καὶ για τὸ ὁποῖο — ἐπιτρέψτε μου νὰ τὸ πῶ κ' αὐτὸ — τὰ αἰσθηματά μου ἔφθασαν μέχρι τῆς αὐτοθυσίας... Ἀς εἵναι, ὅμως, τώρα ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Λοιπὸν, λίγο προτοῦ πεθάνῃ ὁ πατέρας σας, μὸυ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ἕνα ἔγγραφο ὕψισης σημασίας. Καὶ μόνον αὐτὸ, χωρὶς νὰ πῶ τίποτε ἄλλο, φθάνει για νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθώότης μου. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ βρίσκεται στὴν μέσα τσέπη τοῦ γουνένιου ἐπανωφοριῶ μου πὸυ εἶναι κρεμασμένο στὸ ἐργαστήριό μου....

Η νέα κύτταξε τὸν Γκράχαμ κατάματα. Τὸ βλέμμα της εἶχε μίαν ἔκφραση αγωνίας. Δὲν ἤξερε ἡ Νόρα ἀν ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ ἢ νὰ ἀμφιβάλῃ για τὰ λόγια αὐτὰ πὸυ ἄκουσε.

— Δυσπιστοῦσατε σὲ μένα, συνέχισε ὁ Γκράχαμ, θὰ σας ἀποδείξω ὅτι ἔχετε ἄδικο. Εὐαρεστηθεῖτε νὰ διατάξετε νὰ μᾶς φέρουν τὸ ἔγγραφο καὶ θὰ πεισθῇτε καὶ μόνη σας...

Τὴν ὥρα πὸυ μιλοῦσε, τὸ παραπέτασμα πὸυ σκέπαζε τὴν πόρτα τοῦ βάθους σηκώθηκε λίγο καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου με τὴν κοκούλα. Εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τὴ συνομιλία. Ο μυστηριώδης κακοῦργος κατέβασε πάλι τὴν κορυτῖνο καὶ ἐξαφανήθηκε.

Οὔτε ἡ Νόρα, οὔτε ὁ Χάρβεϋ, εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία του. Η Νόρα, ὅστερ' ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γκράχαμ, προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της καὶ πάτησε ἕνα κουμπί.

Ένας ὑπρέτης φάνηκε σὲ λίγο:

— Πηγαίνετε, διέταξε ἡ νέα, στὸ ἐρ-

Τὸ Κόκκινου Πύργου

-ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ Τῶ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

γαστήριό του κυρίου Γκράχαμ, θὰ βρῇ-τε ἐκεῖ ἕνα γουνένιο παλτό. Μέσα σὲ μίαν ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς του τσέπης θὰ βρῇτε ἕνα ἔγγραφο, θὰ μὸυ τὸ φέρετε ἐδῶ.

Ο ὑπρέτης ὑποκλίθηκε καὶ ἔφυγε.

— Θὰ ἰδῆτε σὲ λίγο, εἶπε ὁ χημικός, ὅτι σας εἶπα τὴν ἀλήθεια.

— Τὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ αὐτὸ πολὺ, ἀπήντησε ψυχρὰ ἡ νέα. Ἀλλὰ, πρόσθεσε, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν μὸυ εἶπατε ψέμματα.... Γιατὶ νὰ μὸυ κρύψετε ὅτι εἰσθε πλούσιος; Ποιὸς λοιπὸν εἰσθε; Τὶ λόγους μυστικούς καὶ ἀποκρύφους ἔχετε για νὰ κρυβεσθε ἔτσι; Πρώτα-πρώτα ἀξίῳ νὰ μὸυ ἐξηγήσετε αὐτὸ....

Ο Γκράχαμ χαμογέλασε καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀπαντήσῃ ὅταν, ξαφνικά, ἀνοῖξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπῆκε ὁ ὑπρέτης πὸυ εἶχε πάγει για τὸ ἔγγραφο.

Εἶχε τὰ μάτια του γουρλωμένα καὶ τὸ κάτω χεῖλῃ του ἔτρεμε.

Πιάσθηκε ἀπὸ ἕνα κάθισμα καὶ με φωνὴ πὸυ τὴν διέκοπτε ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη:

— Δεσποινίς.. δεσποινίς.... ὁ ἄνθρωπος με τὴν κοκούλα!... τὸν εἶδα!... τὸν εἶδα....

B'

Ο ΓΚΡΑΧΑΜ ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ

Υπακούοντας στὴν διαταγὴ τῆς μῆς Γώλτον, ὁ ὑπρέτης εἶχε σπεύσει στὸ χημικὸ ἐργαστήριό καὶ ξεκρεμώντας τὴν γούνα, εἶχε ἀρχίσει νὰ σκαλίζει τῆς τσέπης της. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν δουλειά αὐτή, ὥστε δὲν ἄκουσε διόλου τὴν πόρτα τοῦ ἀνοίγει σιγά-σιγά πίσω του.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος με τὴν κοκούλα. Κατὰ γῆς σὲ μίαν γωνία τοῦ δωματίου ἦταν ἕνας σιδερένιος μοχλός.

Ο άγνωστος προχώρησε ἀθόρυβα πρὸς τὸ πρόχειρο αὐτὸ ὅπλο, τὸ πῆρε καὶ ἔκαμε νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ὑπρέτη. Τὸ χεῖρ του πὸυ κρατοῦσε τὸ μοχλὸ ἦταν σηκωμένο, ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ. Εὐτυχῶς, ὅμως, για τὸ θῦμα του, ὁ κακοῦργος, προχωρώντας, παρέσυρε με τὴν ἀκρὴ τοῦ ντόμινού του ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι ποῦταν ἐπάνω σ' ἕνα γυάλινο τραπέζι καὶ τὸ ἔρριξε κάτω.

Ο θόρυβος ἔκανε τὸν ὑπρέτη νὰ στραφῇ.

Γιὰ μίαν στιγμή ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχασε, κατόπιν, ὅμως, ξεαναβρίσκοντας ἀπότομα ὅλην του τὴν ψυχραιμία, ἀρπάξε ἕνα μεγάλο κενὸ πῆλινο δοχεῖο πὸυ βρῆκε κοντὰ του καὶ τὸ πέταξε ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου. Αὐτὸς ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἀφῆκε τὸ σιδερένιο μοχλὸ νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ ἔπιασε τὸ κεφάλι του. Ο ὑπρέτης ἐπωφελήθηκε τότε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ο ἄνθρωπος με τὴν κοκούλα, ἀφοῦ ἔμεινε για λίγο ἀκίνητος, κατόπι συνῆλθε καὶ ἔστρεψε γύρῶ τὰ βλέμματα. Τὸ παρ, ὀλίγον, ὅμως, θῦμα του δὲν ὑπῆρχε πιά ἐκεῖ.

Ο άγνωστος ξεστόμισε μίαν βλαστήμια, ἀλλὰ κατόπι, βλέποντας τὴν γούνα ριγμένη ἀπὸ τὸν ἐξαλλο ὑπρέτη ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα, ἀστραπὴ χαρᾶς ἐφώτισε τὰ μάτια του. Ἐτρεξε ἀμέσως πρὸς τὴν γούνα καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνει μυστικά

τῆς τσέπης της. Δὲν βρῆκε ὅμως οὔτε τὸ ἐλάχιστο χαρτί.

— Κατάραι! βρυχήθηκε. Ἦ τὸ πῆρε αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος τὸ ἔγγραφο ἢ δὲν ὑπῆρχε τίποτε μέσα στῆς τσέπης!...

Καὶ λυσσώντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἐξέσχιε τὴν γούνα καὶ τὴν πέταξε στὸ πάτωμα.

Κατόπι, βρῆκε στὸν διάδρομο καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ κατέβῃ τὴν σκάλα, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν βήματα. Κάποιος ἐρχόταν.

Ο άγνωστος διευθύνθηκε γρήγορα σ' ἕνα παραπέτασμα πὸυ ἔκρυβε μίαν πόρτα καὶ χάθηκε πίσω του.

Έν τῷ μεταξὺ στὸ γραφεῖον τοῦ Γώλτον ὁ ὑπρέτης ἀποτελεῖαν τὴν ἀφήγησή του.

— Εἶσαι, λοιπὸν, βέβαιος ὅτι τὸν εἶδες; ἔκανε ἡ Νόρα.

— Πι λέτε, δεσποινίς!... τὸν ἄγγισα κιόλας καθὼς περνοῦσα δίπλα του!...

Η Νόρα γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Χάρβεϋ. Τὰ μάτια της ἦσαν ὕγρα. Ἦταν ἔτοιμη νὰ κλάψῃ ἀπὸ μεταμέλεια. Πὼς μπόρεσε, λοιπὸν — σκεφτόταν — νὰ ὑποπτεύῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὁ ὁποῖος μόνον συμπαθεία καὶ ἀφοσίωση τῆς εἶχε δεῖξει ὡς τώρα!

Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του:

— Κύριε Γκράχαμ... κύριε Χάρβεϋ..., ψιθύρισε, δὲν ξέρω πὼς νὰ σας ἐκφράσω τὴν λύπη μου για τὸ κακὸ πὸυ σας ἔκανα... Σας ζητῶ συγγνώμη για τὴν συμπεριφορά μου...

Ο Χάρβεϋ χαμογέλασε με τρυφερότητα. Ἦταν τρομερὰ συγκινημένος ἀλλὰ μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ:

— Δεσποινίς, εἶπε δὲν μὸυ ἔκάνατε τὸ παραμικρὸ κακὸ. Μᾶλλον μὸυ δώσατε τὴν εὐκαιρία νὰ σας ἀποδείξω ἄλλη μίαν φορά τὴν εὐλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων μου καὶ τὴν τυφλή μου ἀφοσίωση στὸ πρόσωπό σας.

Η νέα κοκκίνισε καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χεῖρ.

Ο Χάρβεϋ τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφερε ἀμέσως στὰ χεῖλῃ του.

Η Νόρα ἐνωρίωσε τὰ χεῖλῃ του νὰ τρέ-

μουν....

Ἐμειναν για λίγο σιωπηλοί. Ἐπειτα ἀπότομα ἡ Νόρα ἔρριξε τὸ κεφάλι πίσω σὰν νὰ συνείρχετο ἀπὸ κάποια νάρκη καὶ εἶπε τοῦ Γκράχαμ, ξεαναβρίσκοντας ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα.

— Κύριε Χάρβεϋ, εἶπε, ἔχω τὴν ἰδέα ὅστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ, πὼς ὁ κακοῦργος δὲν θάναί μακριά. Δὲν ἀνεβαίνουμε στὸ ἐργαστήριό σας νὰ ἰδοῦμε; Πρέπει ἐξ ἁπαντος νὰ γίνῃ κάτι για νὰ συλληφθῇ ἐπὶ τέλους!

— Σας ἀκολουθῶ δεσποινίς.

Η Νόρα τότε στράφηκε πρὸς τὸν ὑπρέτη:

— Παρακαλέστε, εἶπε τὸν θεῖο μου καὶ τοὺς ἐξαδέλφους μου νὰ ἔλθουν νὰ με βροῦν στὸ χημεῖο. Ἐγὼ νὰ τοὺς πῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο!

Καὶ ἐνῶ ὁ ὑπρέτης ἔσπευδε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολή ἡ Νόρα καὶ ὁ Χάρβεϋ, με τὸ μπράουνινγκ στὸ χεῖρ, ἀνέβαιναν τὴν σκάλα πὸυ ὡδηγοῦσε στὸ χημεῖο.

Αὐτὰ ἦταν τὰ βήματα πὸυ εἶχε ἀκούσει ὁ άγνωστος, ὅταν ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό.

Όταν οἱ δύο νέοι ἀπομακρύνθηκαν, ὁ ἄνθρωπος με τὴν κοκούλα ἀφῆκε τὴν κρύπτη του καὶ κατέβηκε κάτω καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ οπλοβιομηχάνου. Ἐκεῖ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μυστικὸ ἄνοιγμα, τὸ ἀνοῖξε καὶ χάθηκε μέσα στὴν κρύπτη του.

Στὸ ἐργαστήριό, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δὲν βρῆκαν παρὰ τὰ κομμάτια τῆς σχισμένης γούνας καὶ τὸ σπασμένο πῆλινο δοχεῖο, ὅς μόνον ἴχνη διαβάσεως τοῦ κακοῦργου.

— Μᾶς ἔξφυγε καὶ πάλι, ψιθύρισε ἡ Νόρα.

— Ναι, ἔκανε ὁ νέος, ἀλλὰ ὄχι για πολὺ. Θὰ τὸν πετύχουμε καὶ πάλι.

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας, ἐξηγήσε ὁ Γκράχαμ τὴν τελευταίαν του περιπέτεια πὸυ παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ τόσο ἀκριβά.

Κατόπι βλέποντας στὸ πάτωμα τὰ κομμάτια τῆς γούνας τοῦ εἶπε γελώντας:

— Ὅλη ἡ ἱστορία, δεσποινίς, ἦτον νὰ

Ἀρπάξε ἕνα κενὸ πῆλινο δοχεῖο καὶ τὸ πέταξε ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου.

καταστροφή ή γούνα μου...

— Άλήθεια, έκαμε ή Νόρα. "Αν όμως μου έπιτρέπατε, θα αντικαθιστούσα αυτή την γούνα με μία νέα, έτσι, ως ένθυμο της περιπέτειάς μας αυτής...

— Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων... Έν τώ μεταξύ όμως το έγγραφο τι έγινε; άσφαλώς θα το πήρε ο άγνωστος διώκτης μου!

— "Ω! μην ανησυχίτε δεσποινίς και δεν πήρε τίποτε. Και επί τη ευκαιρία αυτή θα σας παρακαλέσω να με συγχωρέσετε για ένα μικρό ψέμμα που σας είπα. Δεν ύπληξε κανένα έγγραφο μέσα στη γούνα μου. "Αν είχα κανένα τέτοιο έγγραφο, άσφαλώς δεν θα το άφηνα έτσι, μέσα στην τσέπη ενός έπανωφοριού. Ήταν απλούστατα ένα τέχνασμα, μία παγίδα για τον άνθρωπο με την κουκούλα του οποίου την παρουσία διαισθάνονται κοντά μας. Είμουν βέβαιος ότι κάπου κάπου μάς άκουγε και θέλησα να τον μπλέξω για να δώσω σημεία ζωής και να φανή ποιος ήταν ο άνθρωπος με την κουκούλα. "Όπως δέ είδατε, δεν είμαι έγώ...

— Το τέχνασμά σας ύπηρεξε, όμολογουμένως, πολύ έξυπνο άπάντησε ή Νόρα. "Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός τρυγούρει διαρκώς έδω μέσα! Μας παρακονεύει! Πώς να κάνουμε να τον πιάσουμε καμιά φορά!...

— Θα σκεφθώμε γι' αυτό... "Εκείνη την ώρα άνοιξε ή πόρτα και φάνηκαν ο θεός "Ερζα, ή Νοεμή και ο Χάινες.

— "Α! ήλθατε! Έκανε ή Νόρα. Σας παρακάλεσα να άνεβήτε έως έδω για να ζητήσω μπροστά σας συγγνώμην από τον κύριον Γκράχαμ...

— "Αλλ' ή, δεσποινίς, είπε ο Γκράχαμ, κάνοντας ένα βήμα προς τα έμπρός.

— Παρακαλώ! Έκανε ή Νόρα.

Και στρεφομένη προς τους άλλους: — "Υπήρξε άδικη προς τον κ. Γκράχαμ, και όχι μονάχα άδικη, αλλά και άγνώμων... Είναι ένας τέλειος τέχνητμαν και μου το άπέδειξε αυτό με το παραπάνω.

Και με λίγα λόγια ή Νόρα τους εξήγησε τι συνέβη.

Οί άλλοι έμειναν με άνοιχτό το στόμα. Σε μία στιγμή είδαν όλα τους τα δνείρα, όλες των τις έλπίδες να καταρρέουν.

Τώρα θα ήσαν ύποχρεωμένοι να ξοναρχούν τον άγωνα, έναντιον του παρεισάκτου αυτού, που τους χαλούσε έτσι τά σχέδια.

Γ'.

ΣΤΑ ΚΑΤΑΓΩΓΙΑ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Οί λαϊκές συνοικίες της Νέας Υόρκης που γειτονεύουν προς τις άποθες, είναι γεμάτες από δυσάθυμα καταγώγια. άνάλογα και χειρότερα προς τα παραπάνω της συνοικίας Λά Βιγιέτ και άλλων. Τά κέντρα αυτά, που την ήμέρα ήσαν έντελως σχεδόν κενά, γέμίζουν την νύχτα από πολύχρωμη πελατεία που στά πρόσωπά τους είχαν την σφραγίδα του έγκλήματος και της κρατιάης.

Δεν ύπληχαν σ' όλη την Νέα Υόρκη κέντρα καταλληλότερα για την προπαρσκευή του έγκλήματος.

Στηριγμένος με την ράχη του στον έξωτερικό τοίχο ενός από αυτά τά κέντρα, ένας άνθρωπος, κοιταγινόταν να ψάχνη μέσα στις τσέπες του, συνοδεύοντας κάθε του κίνηση και με μία βλαστήμια. Ήταν ένας νέος μάλλον άντρας, ρωμαλέας διαπλάσεως, που φορούσε μία ναυτική βαρέζα που κάποτε θα είχε ένα χρώμα και παντελόνι με

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

τόσα μαλωμάτα, που θάταν δύσκολο, και στον πιό ύπομνητικό να τά μετρήσει. Στά πόδια του είχε ένα ζευγος στραβοπατημένα και τρύπια παπούτσια, και συνεπληρώνετο ή τουαλέττα του με μία παλιά τραγιάσκα θερμαστού.

"Όσον άφορά την μορφή του, ήταν τέτοια, που δεν μπορούσε να την άντικρύση κανείς χωρίς να φρικιάσει. Τά χαρακτηριστικά του ήσαν άγρια, γεμάτα ούλες και έληές και στο ένα το μάτι του είχε ένα μαύρο πανί. Στά στόμα του, μόλις ύπληχαν πέντε δόντια, όλα-δλα.

— Μπαί γιοβέ! μούγκρισε με λύσσα κι' όμως τά είχε τά άναθεματισμένα κι' ώραίο θάταν να τά έβασα! "Επρόκειτο για μερικά σέντς π... του έπέτρεπαν την είσοδο στον πα... σο αυτών των καλασμένων.

"Εξάφνα έβγαλε μία κραυγή θριάμβου. Είχε βρεί τά χρήματα που ζητούσε. Ξεκόλλησε τότε από τον τοίχο και διευθύθηκε στην είσοδο του καταγωγίου.

Τό κέντρο ήταν εκείνη την ώρα γεμάτο. "Ανθρωποι κάθε είδους: κακοποιοί, έκφορτωτές, ναύτες, ήσαν φίρδην μίγδην εκεί μέσα, με γυναίκες της ίδιας ύποστάθης, χοντροβαμμένες. "Όλοι έπιναν, γελοούσαν, συζητούσαν φωναχτά ή τραγουδούσαν άσεμνα τραγούδια. "Ο ίδιος κτήτης του κέντρου ήταν εκείνη την ώρα στον πάγκο του συντροφιά με κάποιον, που κάτι του έλεγε το σπουδαίο φαίνεται, γιατί ο άλλος τον άκουγε με προσοχή. "Ο συνομιλητής του διευθυντού του καταγωγίου, δεν είχε και αυτός παρουσίαστικό άνθρωπου που ζούσε άνετα. Τά ρούχα του ήσαν τριμμένα και τό ύφος του μισοκακόμοιρο αλλά και ύπουλο συνάμα. Ήταν ο Τζών Γκρίμλιχ, ο άνθρωπος των μικροεπιχειρήσεων του ποδαριού. Πρώην δικαστικός υπάλληλος που διεγράφη για άνάρμοστο διαγωγή και βαναυσότητα, είχε καταντήσει, από έκδικηση ίσως, ή από έμφυτο ροπή προς τό κακό, στο άλλο άκρον να γίνη δηλ. από όργανο του νόμου, όργανο του έγκλήματος. Ήταν, χάρις στις γνώσεις και την πείρα του, τρόπον τινά ο νομικός σύμβουλος των κακοποιών και όλων όσοι όπωσδήποτε είχαν δοσολήψεις με την δικαιοσύνη.

Οί τύποι του είδους του, βρίσκονταν, βέβαια, σ' όλα τά κοινωνικά στρώματα και ο Γκρίμλιχ κάλλιστα θα μπορούσε νη ήσαν τώρα, ο μυστικοσύμβουλος άσυνειδήτων χρηματιστών ή ύπόπτων επιχειρηματιών και να πηγαίνει με λιμουζίνα των 3.000 δολλαρίων, άλλ. ο τύπος μας ήτον από τους ανθρώπους εκείνους που μπορεί να κερδίσουν χιλιάδες σε μία δουλειά και να μην έχουν ούτε νόλεπτο την άλλη μέρα. "Ετσι, κατήντησε στα κατώτερα στρώματα.

"Η παρουσία του, όμως, εκείνο τό βράδυ στο καταγώγιο αυτό δεν ήταν τυχαία, έτσι, για χασομέρι, είχε έναν έρδικό σκοπό. Είχε πάρει προηγουμένως από τον ίδιοκλήτη πληροφορίες για κάποιον έντελως τοί σχοινιού και του παλουκιού, τον Πήτερ τον Μονόφθαλμον. Ήταν αυτός άκριβός, τον οποίον παρουνιάσαμε στην άρχή του κεφαλαίου μας.

— Πάνω στην ώρα! Έκανε ο κάπελας βλέποντας τον τελευταίον αυτόν να μπαίνει. Νάτος ο Μονόφθαλμός σας!

"Ο Γκρίμλιχ, άφηκε τον πάγκο και προχώρησε προς τον Πήτερ.

— Γείά σου σύντροφε! του είπε με οικειότητα.

"Ο άλλος στάθηκε και τον κύτταξε με περιέργεια κατόπι έφτυσε κάτω και είπε:

— Τι με θέλεις έσύ;

"Η πολύ λίγο ύποχρεωτική ύποδοχή αυτή δεν φάνηκε διόλου να στενοχώρησε τον συνομιλητή του. Αυτός γέλασε και έπανελάβε:

— Δεν είσαι στα καλά σου άπόψε φίλαράκο μου, του είπε μ' ένα φιλικό χαμόγελο στα χείλη.

Και χαμηλώνοντας τη φωνή πρόσθεσε:

— "Εχω να σου πω κάτι τό σπουδαίο!...

— "Α! έκαμε άπλως ο άλλος.

— Ναί, έλα μαζί μου...

Οί δυο άνδρες διευθύθηκαν σ' ένα τραπέζι που μόλις είχαν άδειάσει και άφου ο Γκρίμλιχ παράγγειλε δυο «στάουτ», έβγαλε από την τσέπη του ένα βρωμερό χαρτοφυλάκιο, τράβηξε από μία δέση χαρτών ένα τηλεγράφημα και δίνοντάς το στον σύντροφό του:

— Διάβασε του είπε.

"Ο άλλος σήκωσε τους ώμους.

— Και τι μ' ενδιαφέρει έμένα αυτό;

— Διάβασέ το! έπέμενε ο Γκρίμλιχ.

"Ο Πήτερ πήρε τό τηλεγράφημα και κάρφωσε έπάνω του τό μοναδικό μάτι του.

Τό τηλεγράφημα έλεγε:

Καίηπαουν (Νότιος "Αφρική)

"Αρθουρ Γκρίμλιχ, Κουέντιν Σλάιπ.

Νέαν Υόρκην

«Αναζητήσατε Πήτερ τον Μονόφθαλμον, θερμαστήν του άτμοπλοίου «Αρρόγιο», Φθάνομεν Νέαν Υόρκην έπόμενον άτμόπλοιον.

Χόε ο Μαλαίος»

"Ο Πήτερ άφησε τό τηλεγράφημα έπάνω στο τραπέζι και είπε με την ίδια πάντα ζωώδη άπάντησι:

— Κι' έπειτα;

— "Ελα, λοιπόν, μί'ν κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις! είπε ο άλλος με κάποια δυσφορία. Ξέρεις πολύ καλά τι άνθρωπος είναι ο Χόε και τί σε θέλει!

"Ο Πήτερ σήκωσε πάλι τους ώμους άδιάφορα. "Ασφαλώς άπέφευγε να μιλήσει.

"Εχεις άδικο, σύντροφε, έπέμεινε ο Γκρίμλιχ, να μη μου άπαντάς. Θέλεις να σου άποδείξω ότι είμαι έν γνώσει των πραγμάτων;

Και έπειδή ο θερμαστής έξακολουθούσε να έπιμένει, ο Γκρίμμερ του είπε:

— "Ήσουν κάποτε στη Μανίλλα, δεν είναι έτσι;

"Ο άλλος και πάλι σιωπούσε:

— Θα σε βοηθήσω έγώ να θυμηθής. Σε μία από τις καλύβες που βρίσκονται κοντά στη θάλασσα, δυο άγδρες κουβεντιάζαν καθήμενοι μπρός σ' ένα άναοδογυρισμένο άδειον κασόνι που τους χρησιμεύει για τραπέζι...

"Ο ένας είναι Εύρωπαίος. Φορεί πανταλόνι σφιχτό στα γόνατα, ψηλές μπότες και πουκάμισο άνοιχτό χρώμα. "Ενα μετασώτ μαντήλι έχει τυλιγμένο στο κεφάλι του, σύμφωνα με την μόδα του τόπου, κάτω από τό πλατύγυρο «σομπρέρο» του...

"Ο άλλος είναι ένας τύπος έντελως διαφορετικός.

[Η συνέχεια στο έπόμενο]

Κυρίες μου, Συμπληρώστε τη φύση!

Ένα άρδρο της διασήμου ειδικής Έντβιζ Μπουσέ

Κι' ή φύσις πάντα
όμορφαίνει την όμορφιά...

δεχθή τό μασάζ πρέπει να είναι τοποθετημένη πολύ άνετα, σε στάση που ν'

"Ε λοιπόν, κυρίες μου...

Τό στιχάκι αυτό που θ' άνέβαινε συχνά στα χείλη των γαργιάδων μας, που θα πίστευαν σίγουρα σ' αυτά τά λόγια, έχει άποδειχθή για την σημερινή έποχή πολύ άπλοϊκό και βλαβερά αισιόδοξο... "Η φύσις είναι, όπως ξέρετε άλλωστε, μία πολύ ιδιότροπη θεά. "Ετσι μερικές από μάς τις έχει παραφορτώσει με τις χάρες της, ενώ άπ' έναντίας, έχει άφήσει τις περισσότερες με τό παράπονο στην ψυχή — και πολύ δίκαια φυσικά — για τά έλαττώματα που τους έδωσε.

Τι θάπρεπε λοιπόν να γίνη σ' αυτή την περίπτωση; Νά βασιστούμε στα λόγια των γαργιάδων μας που γερνούσαν άπ' τά τριανταπέντε τους χρόνια κι' άποχαίρετουσαν πιά δριστικά τις χάρες της ζωής στα τριανταοχτώ; "Η ν' άκούσουμε τά λόγια της έπιστήμης που έχουν άποδειχθή πολύ πιό σοφά και στο κάτω κάτω της γραφής πολύ... πιό συμφερτικά για μάς τις γυναίκες;...

Φυσικά τό δεύτερο.

"Ας άρχίσουμε λοιπόν από τό σπουδαιότερο μέσο που υιοθέτησε ή "Επιστήμη — ή όποία πολύ έξυπνα φερομένη σήμερα, άπασχολείται συστηματικά με την διατήρηση της γυναικείας καλλονής...

"Ενα από τά πρώτα και κυριώτερα μέσα που συμβουλεύει ή έπιστήμη είναι και τό μασάζ... Προσοχή μεγάλη όμως: όχι μασάζ που συμβουλεύουν συνήθως οί φιληνάδες σας, αλλά ένα μασάζ βασισζόμενο στις ύποδείξεις της έπιστήμης.

Γιατί πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας πώς τό μασάζ είναι μία σωστή έπιστήμη βασισζόμενη κυρίως στην ιδιαιτερή, στην έντελως ειδική κατασκευή ενός γυναικείου προσώπου. "Απαιτείται έπομένως προσεκτική μελέτη των μυών του προσώπου, της ποιότητας του δέρματος, και πρό παντός, ειδική έξάσκηση των χεριών. "Ετσι, έμπιστευόμενες τά πρόσωπά σας μόνο σε χέρια σοφά, έπιστημονικά σοφά, θ' άποφύγετε τις τρομερές καταστροφές που μπορεί να προκαλέσει στο δέρμα σας ένα άτεχνο και πρόχειρο μασάζ που δυστυχώς πολλές γυναίκες έχουν έπιτρεψει από άγνοια να γίνη στο πρόσωπό τους.

Και πρώτα άπ' όλα τό καλό καθάρισμα του δέρματος πριν από τό μασάζ είναι άπαραίτητο πάντα, καθώς και μία καλή έπάλειψις με μία άγνή κόλνυ κρέμ.

"Ετσι τά δάχτυλα θα γλυστρούν έλαφρά άπάνω στο λιπαρό το προσώπου και θ' άποφεύγεται τό κάπως άπότομο τράβηγμα του δέρματος...

"Υστερα άπ' τό καθάρισμα και την έπάλειψη ή κυρία που πρόκειται να

Η φύσις δεν έλάτνει, πάντα την όμορφιά.

άφήνη χαλαρούς και έλεύθερους από κάθε προσπάθεια, όλους τους μύς του προσώπου και του σώματος. Αυτό όποιοθεϊ πολύ τά θωμάσια άποτελέσματα.

Σε ώρισμένες γυναίκες, όπως είναι π.χ. οί διανοούμενες, τό μέτωπο, τά μάτια και οί κρόταφοι ρυτιδώνουν πολύ γρήγορα και εύκολα. Σε άλλες πάλι τό μέτωπο και τά μάτια κρατούν περισσότερο καιρό τη φρεσκάδα και την έλαστικότητα τους, δυστυχώς όμως τά μάγουλα κι' οί γραμμές των χειλιών προδίδουν εύκολα την ηλικία τους.

Οί ρυτίδες που σχηματίζονται στα χώρισμα των φρυδιών, καθώς και οί δυο έλαφρές ρυτίδες που παρουσιάζονται δεξιά κι' άριστερά, αρχίζοντας σχεδόν από τά πτερύγια της μύτης και φτάνοντας ως τις γωνίες των χειλιών συναντιούνται πολύ συχνά και στην παιδική ηλικία ακόμα. Αυτό συμβαίνει σε άτομα νευρικά, άνυπόμονα και συνηθισμένα να κατσουφιάζουν με τό παραμικρό.

Οί ρυτίδες αυτές δεν είναι εύκολα να έξαφανιστούν παρά μόνο στην πρώτη νεότητι της γυναίκας.

Οί ρυτίδες των βλεφάρων έξαλείρονται εύκολότερα, φτάνει μόνο τό μασάζ που πρέπει να γίνεται με τον δέκτη και να διευθύνεται κυκλικά άρχίζοντας από την μύτη, να είναι πολύ έλαφρό, σχεδόν άνεπαίσθητο. "Απεναντίας, οί ρυτίδες τοι μετώπου χρειάζονται περισσότερη πίεση και ένεργητικότητα στις κινήσεις.

Γενικά οί κινήσεις τοι μασάζ πρέπει ν' αρχίζουν εκ των κάτω προς τό άνω, δηλαδή ή μασέζ άρχίζοντας άπ' τό πηγούνι προχωρεί στις άκρες των χειλιών, ύστερα τά μάγουλα και τέλος στους κροτάφους και στο μέτωπο.

Πολλοί γιατροί καταφέρνουν να βρίσκουν την ακριβή κατάσταση των φλεβών και μ' αυτό τον τρόπο τά μασάζ γίνεται σύμφωνα με την κατεύθυνση των αίματοφόρων άγγείων του προσώπου.

"Ετσι ή κυκλοφορία τοι αίματος γίνεται ζωηρότερη και ή φρεσκάδα και ή όμορφιά τοι δέρματος μεγαλειότερη και διαρκέστερη.

"Υστερα από τό μασάζ που δεν πρέπει να διαρκεί περισσότερο από είκοσι λεπτά της ώρας για να μην προκαλή κούραση ή δυσφορία, ή άνάπαυση δέκα λεπτών τουλάχιστον είναι άπαραίτητη.

Μη διατάζετε λοιπόν άγαπητές κυρίες! Βοηθήστε λιγάκι τη φύση με τά μέσα της έπιστήμης και μην αφήνετε τό χρόνο να θέσει τόσο πρόωρα στα άμορφα πρόσωπά σας, την σφραγίδα της διαβάσεως του. "Η έπιστήμη σήμερα είναι σε θέση να διατηρήσει όσο τό δυνατόν περισσότερο τη λάμψη της όμορφιάς σας.

ΕΝΤΒΙΖ ΜΠΟΥΣΕ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ένα αλσθηματικό διήγημα του Λουΐ-Σάρλ Ρουαγιέ

Ζωζέττα και η Μαργκό, χειροπιασμένες με χάρη, γλιστρούν και στροβιλιζονται πάνω στο παγοδρομικό τεραϊνόν του Νταβός. Ο ήλιος λάμπει πάνω στις χιονισμένες Άλπεις, ο ούρανός είναι καταγάλανος και διαυγής, όλα δε γύρω από τις δύο κοπέλλες χαμογελούν. Η Ζοζέττα Βερκόξ είναι δέκα όκτω έτών. Ύψηλη, ξανθή, με μάτια γκριζογάλανα και αθλητική κορμοστασιά, ξεχυλίζει από ύγεια και πλημμυρίζει από ζωή. Η φίλη της Μαργαρίτα Άλβαρξ έχει την ίδια ηλικία, αλλά το σώμα της είναι πιο λεπτό, το πρόσωπό της ακτινοβολεί από γλυκύτητα και τη μορφή της έχει κάτι από τις μελαγχολικές μαντόνες.

Στο κολλέγιο Μαιντενόν, όπου έτελειαν τις σπουδές των, τις είχαν επωνομάσει «Αχώριστες». Οι δρόμοι, όμως, που ακολουθούσαν δεν ήταν οι ίδιοι. Η Μαργκό εθριάμβευσε στη φιλολογία και η Ζοζέττα στα μαθηματικά, στη φιλοσοφία και στα σπόρ.

Το κολλέγιο Μαιντενόν βρίσκεται στα περίχωρα των Παρισίων και συγκεντρώνει τα κορίτσια των καλλιτέρων οικογενειών. Τα δίδακτρα και τα τροφεία είναι υπέρογκα, φθάνει δε να διηκνεί τις αυτοκίνητα με τα οποία οι γονείς έπισκεπτονται τις θυγατέρες των, για να καταλάβει ότι κολυμπούνεις το χρήμα.

Μονάχα οι πατέρας και η μητέρα της Ζοζέττας έρχονται με το λεωφορείο. Διότι ο κύριος και η κυρία Βερκόξ, ιδιοκτήτες ενός καταστήματος ψυλίκων εις την συνοικία του Τεμπλόν, δεν είναι πλούσιοι. Η μόνη πολυτέλεια που επέτρεψαν στον εαυτό τους ήταν να μορφώσουν την κόρη τους στο ξακουστό κολλέγιο Μαιντενόν, έστω και αν οι σπουδές αυτές θα στοιχίζαν τα μαλλιά της κεφαλής των.

Η Ζοζέττα, κάθε φορά που έπισκεπτετο τους γονείς της στο φτωχικό τους διαμέρισμα, κυριευόταν από θαρρείας μελαγχολία. «Ήξερε ότι μία μέρα θ' αναγκάζονταν να εγκαταλείψει την πολυτέλεια του κολλεγίου και να επιστρέψει στην αθλιότητα της λαϊκής συνοικίας».

Η μόνη της παρηγοριά ήταν η φιλία της με την Μαργκό, η οποία κάθε καλοκαίρι, κατά τη διάρκεια των σχολικών διακοπών, την έπαιρνε μαζί της στην πατρική της βίλλα και δεν την άφηνε καθόλου από κοντά της.

Υποταγμένοι στα καπρίτσια της μοναχοκόρης των, οι Άλβαρξ παρέκκλεσαν επιμόνως τους γονείς της Ζοζέττας να την πάρουν και τώρα μαζί τους στο Νταβός της Έλβετίας, για να περάσουν τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Γι' αυτό ο Βερκόξ στενοχωρήθηκε κάπως, όμως, στην εύτυχια της κόρης των υπεχώρησαν και η Ζοζέττα ακολούθησε την αχώριστη φίληνάνδρα της στη Μέκκα των χειμερινών σπόρ.

Οι Άλβαρξ εγκατεστάθηκαν στο ξενοδοχείον Μπελβεντέρε, ένα από τα ακριβότερα του Νταβός. Η Ζοζέττα και η Μαργκό κατέλαβαν το ίδιο δωμάτιο και τα κρεβάτια τους ήταν

κολλητά. Ο πρωινός ήλιος τις έσήκωνε με γέλια και χαρά, μέχρι δε το μεσημέρι έτρεχαν με το σκι ή με τα πατινία. Το απόγευμα έκαναν διάφορες έκδρομες με την «Πακάρ» των Άλβαρξ, το δε θράδυ μετά το φαγητό, το έβριχναν στο χορό και στο φλέρτ.

Το φλέρτ αυτό άρχισε από το πρώτο θράδυ, μ' ένα ψηλόν καλοδεμένον νέον, που χόρευε περίφημα. Ο Μωρίς Μερκέρ—αυτό ήταν το όνομά του—είχε συμπληρώσει τα είκοσι όκτω τοῦ χρόνιου.

Η πρώτη γνωριμία των τριών νέων έγινε στη Σχολή του Σκι, κατόπιν έσυνεχίστηκε στους θραυνοδούς χορούς και ύστερα κατέληξε σε μιάν αχώριστη συντροφιά διανοουμένων. Η Ζοζέττα, που έτοιμαζότανε για το πτυχίο της φιλοσοφίας συζήτησε μαζί του για τον Νίτσε και τον Σοπενάουερ, εύρισκε δε ότι ο νέος ήταν γερά καταρτισμένος στα φιλοσοφικά ζητήματα.

—Σπουδάσατε φιλοσοφία; τον ρώτησε τη δεύτερη μέρα.

—Όχι, απάντησε ο Μωρίς. Έβγαλα την προκαταρκτική σχολή του Πολυτεχνείου, αλλά διάβασα μόνος μου φιλοσοφία γιατί μ' ενδιαφέρει εξαιρετικά. Έχει κάτι ζητήματα που είναι «θαύμα».

Ποιά από τις τρεις χάρες του Μωρίς έκανε τις καρδιές των δύο μαθητριών να σκιρτήσουν; Τα υπέροχα πηδήματά του με το σκι, ο άριστο-τεχνικός τρόπος με τον όποιον έχο-ρεψε ταγκό ή η πνευματική του συν-τροφιά; «Αγνωστον. Πάντως, γεγονός είναι ότι τα δύο κορίτσια έρωτεύ-θηκαν τρελλά τον δημοφώνο νέο.

Μία μεγάλη, όμως, άπορία τις έε-σάνιζε. Ποιαν από τις δύο προτιμού-σε. Το φλερτάρισμά του ήταν συγκρα-τημένο απέναντι αμφοτέρων και τα μάτια του δεν έπρόδιδαν καμμία ξε-χωριστή προτίμηση. Ωστόσο, το θρά-δυ της Πρωτοχρονιάς απεκαλύφθη... Κατά τη διάρκεια ενός θάλας, έσκυψε στο αυτί της Ζοζέττας και της ψιθύ-ρισε:

—Θέλω να σάς μιλήσω.

—Μιλήστε, είπε η Ζοζέττα ενώ η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά.

—Όχι έδω. Θέλω να είμαστε μόνοι.

Έλδετε στην ταράτσα ύστερ' απ' ε-μ' το θάλας.

Πέρασαν τέσσερες μέρες, κατά το διάστημα των οποίων η Ζοζέττα και ο Μωρίς εύρηκαν επανειλημμένως την εύκαιρία να συναντηθούν ιδιαιτέρως, μακριά από κάθε αδιάκριτο βλέμμα. Η κόρη των ψυλικάτζήδων του Τέμ-πλον πλημμύριζε από εύτυχια, αλλά και έτρεμε από συγκίνηση. Πού θ' α-τέληγε αυτό το αίσθημα;

Τέλος, ένα θράδυ, έπάνω σ' ένα τρυ-φερών έναγκαλισμό, ο Μωρίς την άφη-σε απότομα, λέγοντας:

—Όχι, δεν πρέπει... Συγχώρεσέ με, Ζοζέττα.

—Γιατί πρώτα να σε συγχωρήσω; τον ρώτησε η έρωτευμένη κοπέλλα, έ-τοιμη να κλάψη.

—Ζοζέττα, είπε ο φίλος της, χωρίς ν' απαντήσει στην έρώτησή της. Δεν εί-μαι προικισμένος, σαν πολλούς απ' αυ-τούς που βλέπετε μέσα σ' αυτό το ξε-νοδοχείο... Σ' αγαπώ ελκρινά και ο μόνος μου πόθος είναι να σε κάνω γυ-ναίκα μου. Όταν, όμως, σκέπτομαι ψυχραίμα, οι ελπίδες μου σβύνουν. Ποτέ οι γονείς σου δεν θα με ήθελαν για άνδρα σου.

—Αλλά γιατί, Μωρίς; ρώτησε η Ζοζέττα.

—Ρωτάς γιατί; Για όλα. Είδα τη ζωή που κάνετε μέσα σ' αυτό το ξε-νοδοχείο. Έγώ μένω σ' ένα πολύ φθη-νότερο... Είδα το αυτοκίνητό σας...

—Το αυτοκίνητο δεν είναι δικό μου, έστένανε η Ζοζέττα. Είναι του κυρίου Άλβαρξ.

—Και τί μ' αυτό; Το κολλέγιο μέσα στο όποιον άνετηρά μου δίνει μιάν ιδέα της κοινωνικής σου θέσεως. Δεν μου επιτρέπεται ούτε να σκεφθώ ότι μπορώ να σε κάνω γυναίκα μου.

—Ποιό, νομίζεις, είναι το έπαγγελ-μά μου; τη ρώτησε σε λίγο ο Μωρίς.

—Δεν ξέρω... Άξιωματικός μήπως ή μηχανικός;

—Είμαι αγγουλάς. Νά τί είμαι!

—Ω! Έκανε η Ζοζέττα με απόγνω-σι. Και η προκαταρκτική σχολή του Πολυτεχνείου;

—Ο Μωρίς χαμήλωσε το κεφάλι.

—Ήταν αλήθεια, είπε. Εφοίτησα πράγματι σ' αυτή τη Σχολή. Απέτυ-χα, όμως, στις εισιτηρίους εξετάσεις του Πολυτεχνείου κι' αναγκάστηκα να γίνω αγγουλάς.

—Φτωχέ μου, φίλε, ψιθύρισε η Ζο-ζέττα. Πόσο θα υπέφερες μέχρις ότου συνηθίσεις!...

—Ο Ζοζέ δάκρυσε.

—Μωρίς, ξανάπε η Ζοζέττα. Θα ή-μουν εύτυχης αν ήθελες να γίνω γυ-ναίκα σου.

Εκείνος την έκτύταξε κατάπληκτος και ύστερα είπε:

—Πρόσεξε, Ζοζέττα! Θ' αλλάξεις ζωή. Φυσικά το έπαγγελμά μου είναι επικερδές, αφού μπορώ και περνά τις γιορτές στο Νταβός. Θ' αναγκασθής, όμως, να ζήσης στην έξοχ' κοντά στους δικούς μου. Η γυναίκα του έ-ξαδέλφου μου φορεί έυλοπάπουσα και...

—Θα φορέσω κι' εγώ! είπε η Ζοζέ-ττα κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

ΛΟΥΙ· ΣΑΡΛ—ΡΟΥΑΓΙΕ

Η προστασία του άμάχου

πληθυσμού

Ένα μάθημα του άνωτέρου διοικητού της άντιαεροπορι-κής άμύνης της χώρας, Στρα-τηγού Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

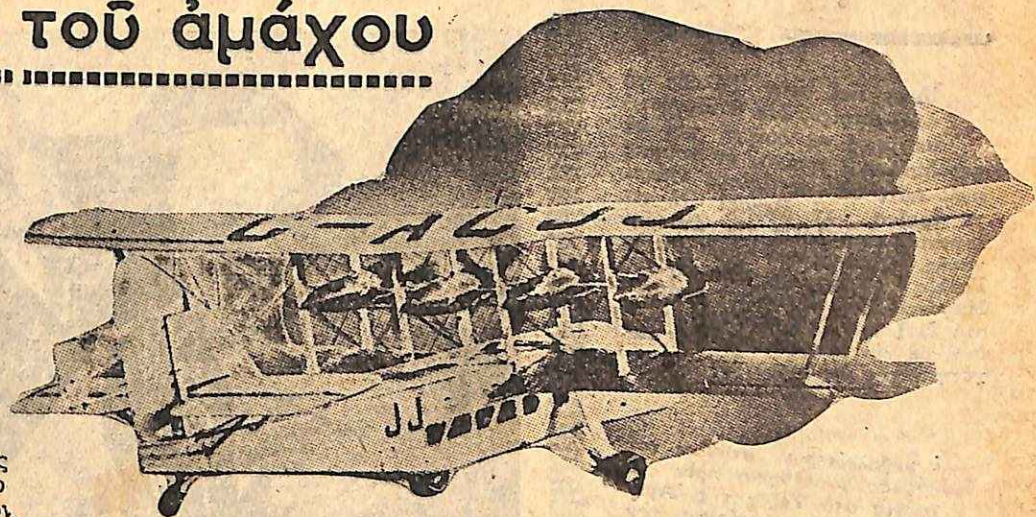
Το ζήτημα της άντιαεροπορικής άμύνης της χώρας πρέπει ν' άρ-χισή ν' άπασσολή σοβαρώς τον έλληνοκόν λαόν. Το δράμα των άμάχων πληθυσμών της Ίσπανίας και της Άπω Άνατολής πρέπει, επί τέ-λους, να μάς συγκινήσει και να μάς πείσει περί του σοβαρωτάτου κινδύνου των αεροπορικών έπιδρομών, ώστε να μην όλιγορούμεν διά την άπόκτηση των άπασσολήτων γνώσεων που θα μάς επιτρέψουν κατά την στιγμήν του έλευσομένου τυχόν κινδύνου να λάβω-μεν τα ένδεδειγμένα μέτρα άυτοπρο-στασίας.

Ο πόλεμος της αύριον δεν θα διεξα-χθή μόνον μεταξύ των αντίπαλων πο-λεμικών δυνάμεων, αλλά και μεταξύ των λαών των διαφόρων κρατών. Θα είναι πόλεμος ολοκληρωτικός και δεν θα περιορισθή μόνον εις την ζώνην των πολεμικών έπιχειρήσεων. Συνε-πώς, οι κίνδυνοι που θ' άπειλούν τους στρατιώτας του μετώπου θ' άπειλούν έξ ίσου και τους άμάχους πληθυ-σμούς των μετόπισθεν. Διατί; Άπλού-στατα: Λόγω του μεγάλου ρόλου, τον όποιον πρόκειται να παίξουν τα πολε-μικά άεροπλάνα.

Τα άεροπλάνα θα στραφούν κατά των άμάχων πληθυσμών, χρησιμοποι-ούντα τριών ειδών βόμβας: 1) Τάς έκ-ρηκτικές, αί όποιαι θ' άντιναύσουν εις τον άέρα τα κτίρια. 2) Τάς έμψη-ρτικές, αί όποιαι θα προκαλούν πυρ-καϊάς, και 3) τας τοξικές, αί όποιαι θα σκορπίζουν χημικά δηλητηριώδη άέρια, έξοντωτικά διά τον οργανισμόν των ανθρώπων και των ζώων.

Καταστρεπτικότερα όλων είναι αί έκρηκτικά, των όποιων το βάρος δύ-ναται να φθάση μέχρι δύο χιλιάδων κιλών. Μία τοιαύτη βόμβα των χιλί-ων κιλών έχει την δύναμιν να προκα-λέση την κατάρρευσιν ενός κτιρίου, εύρισκομένου εις άπόστασιν πενήντα μέτρων από το σημείον της πτώσεώς της και μόνον έκ της βίας και ίσχυ-ροτάτης μετατοπίσεως του άέρος, της ημιουργουμένης έκ της έκρήξεως αυ-τής.

Ο κίνδυνος των έκρηκτικών βομ-βών, ριπτομένων κατά κατακνημένων κέντρων, είναι μέγιστος, εάν τα οικo-δομικά ύλικά των οικιών είναι εύφλε-κτα. Καθίσταται δε ούτος μηδαμινός, εάν τα οικοδομικά αυτά ύλικά είναι ξφλεκτα. Λόγω δε του μικρού βάρους των έμπρηστικών βομβών (από 200 γραμμάρια έως 10 κιλά συνήθως) έν-αεροπλάνον δύναται να μεταφέρη πολ-λάς δεκάδας ή και εκατοντάδας έξ-κότην. Και συνεπώς είναι δυνατόν, έντός ολίγων λεπτών της ώρας, να προκαλέση μέγαν αριθμόν πυρκαϊών

έντός μιάς πόλεως, μεταβάλλον άυτήν εις τέφραν.

Ο έκ των πολεμικών άερίων (άσφυ-ξιογόνων) κίνδυνος έξαρτάται έκ των μέτρων άμύνης κατά τούτων.

Όταν το πρώτον, κατ' Άπρίλιον του 1915, έγένετο χρήσις τούτων αι-φνιδιαστικώς υπό των Γερμανών, οι Σύμμαχοι, εύρεθέντες άνευ ούδενός μέτρου προστασίας και άμύνης, υπέ-στησαν σοβαράς άπώλειας. Τα δε τμή-ματά, τά όποια έδέχθησαν την άγνω-στον άυτήν έπίθεσιν, άπώλεσαν τα ήθικόν των, σχεδόν διελύθησαν.

Άκολουθως όμως, οργανωθείσης υπό των έμπολέμων της άμύνης κατά του νέου αυτού όπλου, εις μεταγενε-στέρας και εύρυτέρας έκτάσεως έπι-θέσεις διά πολεμικών άερίων, αί άπώ-λειαι ήλαττώθησαν καταπληκτικώς και το ήθικόν των στρατιωτών διετη-ρήθη άμείωτον.

Αυτοί είναι έν συντομία οι άπό του άέρος κίνδυνοι. Και τώρα, ως ίδωμεν κατά ποίον τρόπον θα δυνηθώμεν να προστατεύσωμεν τον άμαχον πληθυ-σμόν. Η Άνωτέρα Διοίκηση της Άν-τιαεροπορικής Άμύνης της Χώρας πρόβη, προς τον σκοπόν τούτον, εις την έκδοσιν έντύπων οδηγίων και ένός βιβλίου υπό τον τίτλον «Παθητική Ά-εράμυνα», του όποιου μέγας αριθμός αντίτύπων διανεμήθη εις τους κατοί-κους των μεγάλων πόλεων. Επίσης έχει έτοιμάσει και έκδίδει λίαν προ-σεχώς τας ύπ' αριθ. 2 διά τους κατοί-κους οδηγίους της, εις φυλλάδιον υπό τον τίτλον ή «Οικογενειακή Άμυνα». Τούτο θα διανεμήθη δωρεάν εις όλους τους κατοίκους των μεγάλων πόλεων. Έναπόκειται ήδη εις τους οικογενει-άρχας, τας μητέρας και τους διδα-σκάλους να μελετήσουν ταύτας και να προβούν από τούδε εις την λήψιν των συνιστωμένων μέτρων.

Η κατά των έναερίων έπιθέσεων ά-μυνα άποτελείται από την ένεργόν και παθητικήν τοιαύτην. Και ή μόν έ-νεργός άεράμυνα, χρησιμοποιούσα τα ένεργά άντιαεροπορικά μέσα (διω-κτικά άεροπλάνα, πυροβόλα, πολυβό-λα κ.τ.λ.) σκοπόν έχει όπως παρει-ποδίσση την δράσιν των έχθρικών άε-ροπλάνων, είτε καταστρέφουσα, είτε εξαναγκάζουσα ταύτα ν' άποχωρή-σουν πριν ή ένεργήσουν ή φέρουν εις πέρας την άποστολήν των. Η δε πα-θητική άεράμυνα σκοπόν έχει όπως οργανώσει, προπαρασκευάση και θέση έν' χρήσει τα μέσα που θα συντελέ-σουν εις την έξουδετέρωσιν ή εις τον

περιορισμόν των άποτελεσμάτων της ένεργείας της έχθρικής άεράμύνης κατά του άμάχου πληθυσμού.

Η όργανώσις της Παθητικής Άερα-μύνης περιλαμβάνει: 1) Κέντρα γενι-κής άσφαλείας (διαφώτισις και έκ-παίδευσις του κοινού, έπιτήρησις του άέρος, μέσα συναγερμού, σβέσις φω-τών, τεχνητή άπόκρυψις, έξασφάλισις ύδάτος, τροφίμων κ.τ.λ.). 2) Μέσα προς ελάττωσιν της καταστρεπτικό-τητος (καταφύγια και όρύγματα, πρό-ληψις πυρκαϊών, άραίωσις κατοίκων, έκκένωσις έπικινδύνων χώρων, άντια-σφυκτικά προσωπίδες κ.τ.λ.). 3) Μέ-τρα θεραπευτικά και έπανορθωτικά (περίθαλψις των θυμάτων, διακομιδή και νοσηλεία, άπολύμανσις μολυνθέν-των χώρων, καταστροφή μη έκραγέν-των βλημάτων κ.λ.).

Η διαφώτισις και ή έκπαίδευσις του άμάχου πληθυσμού εις τά της άυ-τοπροστασίας του είναι το πρώτιστον. Πρέπει όλοι οι κάτοικοι να μάθουν το σημείον έγάρξεως και πέραςτος του συναγερμού, την τηρητέαν στάσιν κα-τά την έναερίον έπίθεσιν, τας οδηγίας της σβέσεως των φωτών, της χρησιμο-ποιήσεως των καταφυγίων, την καλήν και ταχεία χρησιμοποίησιν των προ-σωπίδων, τας άμέσους πρώτας προσ-παθείας προς τα θύματα, την προστα-σίαν των τροφίμων κ.τ.λ.

Τα καταφύγια δι' όσους θα ύποχρε-ωθούν να παραμείνουν έντός των με-γάλων κατακνημένων κέντρων είναι τα άσφαλέστερα μέσον προστασίας. Ταύτα κατασκευάζονται είτε έντός των ύπογειών των οικοδομιών, είτε υπό το έλεύθερον έδαφος. Άπαντες πρέ-πει, από τούδε, πάση θυσία, ν' άπο-κτήσουν ή έξασφαλίσουν δι' έαυτούς και τας οικογενείας των έν καταφύγι-ον διά την περίοδον του πολέμου.

Το καταφύγιον είναι χώρος περί-κλειστος, με τοιχώματα, δάπεδον και όροφήν από ύπετον άρμέ, πάχους ά-ναλόγως της έπιζητούμένης άντοχής δι' όλοσώμους βόμβας. Κουφώματα δεν έπιτρέπονται, έκτός δύο: Της είσό-δου έκ του έσωτερικού της οίκιας και της έξόδου κινδύνου προς την όδόν. Έπ' πλέον πρέπει να τηρούν και άλ-λους όρους κυβισμού και έσωτερικής διασκευής των.

Άλλά περισσότερας λεπτομερείας περί όλων τούτων θ' άναζητήση κα-νείς εις τας έκδοθείσας και έκδοθει-σόμενας υπό της Άντιαεροπορικής Άμύνης της Χώρας έντύπους οδηγίας.

Είδαμε και στην Ελλάδα τα «ώτομοτρίες», δεν θ' αργήσωμε ίσως να δούμε και τα αεροδυναμικά τραίνα, εν τούτοις πάλι κάτι θα μάς λείπει: Θάνατι τα τραίνα... με έλικας! Η τελευταία αυτή λέξη της ατμομηχανής, δοκιμάζεται τώρα στην Γαλλία με άριστη επιτυχία. Μπροστά από τη μηχανή υπάρχει μια έλικη που διπλάσιάζει, σχεδόν, με την κίνησίν της, την ταχύτητα της ατμομηχανής.

Οι μεγαλύτεροι σταυλοί του κόσμου πουλήθηκαν πριν 10 χρόνια στο Τέξας της Αμερικής από κάποιον πλοίαρχο, τον Ριχάρδον Κίγκ, σε μια ανώνυμη εταιρία. Έχουν έκταση 800.000 στρεμμάτων και 200.000 άλογα. Η εταιρία τους αγόρασε αντί 12.500.000 λιρών, έχουν δε εισόδημα 10 εκατομμύρια λίρες το χρόνο.

Την μεγαλύτερη γενειάδα του κόσμου, την έχει σήμερα ένας Γάλλος, ο υπάρχης Λουί Στουμόν, από το Μονλυσόν. Η γενειάδα αυτή δεν είναι κοντή, ρη από τρία μέτρα και τριάντα πέντε εκατοστά! Αλλά ο μάργα Λουί έχει και ένα ακόμη ρεκόρ: του μουστακιού: Τό δικό του έχει μήκος ακριβώς ενός μέτρου!...

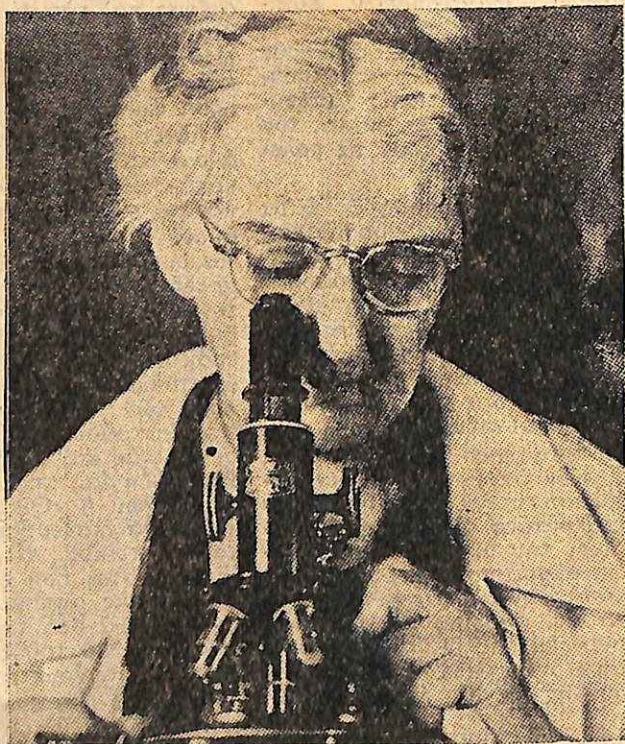
Ο μίστερ Σάιμονς Θόμσον, σήμερα ενός ραδιοφωνικού σταθμού στην Μελβούρνη της Αυστραλίας, έχασε ένα περίεργο στοιχείο: είχε στοιχηματίσει να απαντήσει στα 95 ο)ο των εγκυκλοπαιδικών ερωτήσεων που θα του έκαναν οι συνδρομητές του Λεξικού. Και απάντησε μόνον στα 94 ο)ο. Έχασε δηλαδή για μια απάντησι!

Το χρώμα του πένθους δεν είναι παντού το ίδιο. Τό μαύρο, όπως ε' έμας εδώ. Στην Περσία π. χ. είναι το καφετί, στην Μπουχάρα τό βαθύγαλανο, στην Αθηνά τό σταχτί, που συμβολίζει τη νή, στην όποια όλοι έπιστοζόμαστε. Στην Αίγυπτο και στη Βούρμα είναι τό κίτρινο, όπως είναι αι τα φύλλα του φθινοπώρου, όταν πέφτουν, στη δε Τουρκία τό λιλί.

Ένας Άγγλος φυσιοδίφης, που έμελέτησε τη ζωή των φειδιών, γράφει ότι η έχι-δνα είναι πιο επικίνδυνη όταν κάθεται κουλουριασμένη, παρά όταν σέρνεται. Όταν σέρνεται, δεν μπορεί να δαγκώσει παρά σε άκτίνα μισού μέτρου γύρω από τό κεφάλι της. Όταν όμως είναι κουλουριασμένη, μπορεί να τινά-χθι σε απόσταση 1.50 μ. και να δαγκώσει.

Τό ραδιόφωνο έχει τόσο πολύ διαδοχή στην Αμερική, ώστε δεν τό χρησιμοποιούν μόνο οι μεγάλοι αλλά και τα μικρά. Πραγματικά κατασκευάστηκαν τώρα και μικρά φορητά ραδιόφωνα για τα παιδιά και ένα απ' αυτά, προσε φέρθη ως Χριστουγεννιάτικο δώρο στον Μπέμπη που δείχνει ή εικόνα μας!

«Αν ή Εύρώπη έχει να επιδείξει μια Κυρία Κιου-οή, την μεγάλη αυτή ιδιοφυία της επιστημονικής έρεύνης, έχει και ή Αμερική να μάς παρουσιάσει τ ή ν δοκτορέσσα Τζην Μπρόντγωρστ, καθηγήτρια του Τη-τοερς Κόλλετζ της Κολούμπια, π ο υ έώρασε αυτές τις μέρες την έπιστημονική της 34ετη-οίδα.

Τά τριάντα τέσσερα αυτά χρόνια, δεν είναι μια όποιαδήποτε έπιστημονική χρονική περίοδος. Η δοκτορέσσα Μπρόντγωρστ υπήρξε και εξακολουθεί να είναι ό φύλαξ άγγελος της παιδικής ηλικίας στην Αμερική. Οι έρευνές της στράφηκαν εύθως έξ άρχης στην προστασία του παιδιού από τις διάφορες άρρώστιες που ιδιαίτε-ρώς τό προσβάλλουν και υπήρξαν άνυπολόγιστου σημασίας ιδί-ως για την έγκεφαλική ληθαργία, από την όποιαν δεκατίζονται κάθε τόσο τα παιδιά στην Αμερική. Η δρ Μπρόντγωρστ έώρασε την 34ετηρίδα της επάνω στο άγα σμήνο της μικροσκόπιο.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΕΡΠΟΡΤΑΖ

«Ανθρωπος-κοιλιά» - έχει έ-ποννομασθή ό Μάρτι-Λεβύ, από την Βοστώνη και ούδέποτε πα-ρατσούλι ήταν πιο δικαιωμέ-νο απ' αυτό.

Πραγματικά, ό τερατώδης αυτός άνθρωπος αποτελείται, όλόκληρος σχεδόν από μια κοι-λιά, ή όποια χρησιμοποιεί και ως μέσον βιοπορισμού. Τρέφει δηλ. κυριολεκτικώς, αυτή έ-αυτήν: «Ο Λεβύ έξασκει τό επάγγελμα του παλαιστού και ούδέποτε έως τώρα έχει νικη-θή. Έξουδετερώνει και τον πιο επίφοβο αντίπαλό του, μ' ένα μόνο χτύπημα της κοιλιάς του!...

Η παραπλεύρω-ς εικών παριστάνει ά-πλούστατα τις... 3 χάριτες 1938!

Τό άγγλικό πε-ριοδικό που την δημοσίεψε, βά-ζει ως λεζάντα: «Κα-τά τί διαφέρουν οι δυό αυτές χαριτω-μένες ήθοισις του «μιούζικ - χόλ» ά-πό την διπλή της καλλονή του τουμπουκού;

Η σάτυρα άφο-ρά, βέβαια, τό ντύσιμο, και τό άγγλικό περιοδικό θά την έλπε και στην περίπτωση αυ-τή άσχημα, αν έ-ξεδίδετο στην χώ-ρα των άποζημιώ-σων, στην Αμερι-κή, αλλά εύτυχώς γι' αυτό, έ-ξιδί-εται στην Αγγλία.

Τις ημέρες αυτές πουλήθηκε στο δημοπρατήριο του Λον-δίνου τό μεγαλύτερο νόμι-σμα, που υπάρχει στον κόσμο: Θυμίζει λίγο με τό μέγεθος του τό περίφημα νομίσματα του Λυ-κούργου, άφου είναι μεγάλο... σαν πατέλλα. Είναι σσηδικό νόμισμα του 1659 και οι διαστά-σεις του είναι: 60Χ34! Αγορά-σθηκε από κάποιον νομισματο-συλλέκτην για 52 λίρες.

Οι Γερμανοί, οι περίφημοι έ-φευρέται του «έρσατς» του τεχνητού, έφεύραν τώρα και τό λουκάνικο... από ψάρι. Δηλ. δεν κατασκευάζουν ψαρολουκάνι-κα, αλλά λουκάνικα σαν όλα τά άλλα, με την διαφορά ότι αντί κρέας μοσχαριού ή χοίρου, χρη-σιμοποιούν κρέας ψαριού, καταλ-λήλως επεξεργασμένο. Τά λου-κάνικα αυτά δεν διαφέρουν κα-τά τίποτε από τά άλλα, του κρέ-ατος. Ούτε κατά την μυρωδιά!...

Τα γκαράζ με τά πολλά πα-τώματα, θά θεωρούνται ά-σφαλώς από όλους ως μια μοντέρνα έφεύρεσις. Καί εν τού-τοις, ούδέν καινόν υπό τον ήλι-ον και στο ζήτημα αυτό Τά γκα-ράζ αυτά είχαν πρωτοφανή... προτού ακόμη έμφανισθή τό αυ-τοκίνητο! Τό πρώτο τέτοιο γκα-ράζ υπήρχε στον 16ο αιώνα στον πύργο του Αμπουάζ, στη Γαλ-λία, που ήταν ένας πύργος με τρία πατώματα και με έλικοειδή σκάλα, από την όποια τά άμάξια του οικοδεσπότη άνέβαιναν στα άμαξοστάσιά τους.

Οτην Εύρώπη τό χαρτονόμι-σμα καθιερώθηκε μόλις πρό 150 έτών, κατά τί Γαλλική Έπανάστασι. Στην Κίνα όμως κυκλοφορούσαν χαρτονομίσματα 2700 χρόνια πρό Χριστού. Στο Ασιατικό Μουσείο της Πιερρε-πόλεως διατηρείται ένα κινέζικο χαρτονόμισμα χρονολογίας 1399 π. Χριστού.

Ένας Άγγλος μανιακός της στατιστικής, είχε την έπο-μονή να εξακριβώσει τά έξής τεύεργα: Ότι κάθε 24 ώρες ρί-χνονται στο Παρίσι 30 σφαίρες περιτρώδου, στο Λονδίνο 50, στη Ν. Υόρκη 80 και στο Σι-κάγο, την πρωτεύουσα των γκάγκστερς, 200!

Τό σύστημα των ασφαλειών δεν είναι μοντέρνα έφεύρεσις. Η πρώτη ασφαλιστική έ-ταιρία έχει ιδρυθή στη Δανία στα 1731. Τό σύστημα όμως τό υιοθέτησε... συστηματικά και τό διέδωκεν ή Αγγλία. Έκεί ιδρύ-θηκε και ή πρώτη ασφαλιστική ζωή.

40

"Η συνέχεια"

— Έγώ απάντησε ο γκρουπιέ πέτυχα με άριστα σ' αυτό το κόλπο και αν θέλουν ως με διαψεύσουν οι σύντροφοι από δω.

— Ναί, λέει, αλήθεια, είπαν όλοι οι άλλοι με μία φωνή.

— Τι δηλαδή έκανες; ρώτησε ο θεός Σεζάρ.

— Ο κακομούτσουνος κρουπιέ πήρε ύψος κόκκορα και κυττάζοντας τον Γκολμπέρ με περηφάνεια, είπε:

— Είμαι ο πρωταγωνιστής του κόλπου που διάβασε ο βαρδόνος σας στην έφημερίδα. Έγώ χαντάκωσα τον υπαξιωματικό που μάς έκουβάλισε ο Έρβέ.

— Ποιος από σας είναι ο Έρβέ; ρώτησε ο θεός Σεζάρ κυττάζοντας τους άλλους.

— Δεν είναι κανένας απ' αυτούς, είπε ο κρουπιέ. Ο Έρβέ ήταν άλλοτε στη συντροφιά μας τακτικών μέλος. Τώρα, όμως, κάνει άλλες δουλειές, πιο σκοτεινές και δεν πολυσυχνάζει στη λέσχη μας. Η προχθεσινή του εμφάνιση ήταν έντελως ξαφνική και αποτελούσε μέρος μιας άλλης μεγάλης βρωμοδουλειάς. Αλλά αυτό δεν μάς ενδιαφέρει.

— Και ποιος ήταν ο υπαξιωματικός; ρώτησε ο θεός Σεζάρ με δήθεν αδιάφορο ύφος.

— Ένας λοχίας ονόματι Ζάκ και δεν ξέρω πώς. Υπηρετεί στο 145 Σύνταγμα του Πεζικού και βρίσκεται με άδεια στο Παρίσι. Περισσότερες λεπτομέρειες θα τις βρείτε στην έφημερίδα. Την άδειαν την έστειλε προς δημοσίευση ο ίδιος ο Έρβέ, για να κάνει, όπως είπε, ρεκλάμα στη λέσχη μας, που είχε πολύ δυσφημισθεί τελευταίως. Έτσι πετύχαμε μ' ένα συμπάρο δυο τρυγόνια. Αφ' ενός τσεπώσαμε τα λεφτά του λοχία και αφ' ετέρου εξυψώσαμε τη φήμη της λέσχης μας, ξεσκεπάζοντας έναν τρομερό «χαρτοκλέπτη»!

— Τό φουκαρά το λοχία! Και ήταν τόσο συμπαθητικό παιδί... Αυτός ο Έρβέ δεν έχει το Θεό του!

— Σάν πολύ πονόψυχος είσαι νεαρέ μου, είπε ο θεός Σεζάρ. Έσύ θάκανες για παπάς. Δεν μου φαίνεται ότι θάχης θέσι στην παρέα μας.

Οι άλλοι τον κύτταξαν με θαυμασμό.

— Μαρε τί βρωμόγερος είναι αυτός; ψιθύρισε ο γκρουπιέρης στο διπλανό του.

Τό γκαράνι ξανάφερε κοκταίηλ. Η παρέα τὰ άδειασε με ήδονικούς πλαταγισμούς της γλώσσας κι' ο Σεζάρ φαινόταν ότι είχε φθάσει στο ζενίθ της ευθυμίας.

— Και τώρα, παιδιά, φώναξε, έλθετε

να γράψουμε το συμφωνητικό που είπαμε. Θα το κάνουμε σε δυο αντίτυπα. Τό ένα θα το πάρω εγώ και το άλλο θα το κρατήσει ο ένας από σας, όποιον υποδείξετε.

— Ας το κρατήσει ο Ρολλάν, είπε κάποιος κι' έδειξε τον γκρουπιέρη.

— Έχει κανένας αντίρρηση; ρώτησε ο ψευτοαμερικανός και κύτταξε την ομάδα.

Κανένας δεν μίλησε.

— Σύμφωνα λοιπόν, είπε ο θεός Σεζάρ. Θα το κρατήσει ο Ρολλάν. Πάρε, φίλε μου, το στυλό μου και γράφε.

Τουδωσε το στυλό και δυο κόλλες χαρτί που έσχισε από ένα υπερμέγεθες καρνέ και άρχισε να του υπαγορεύη το πρωτότυπο συμφωνητικό, που δεν θα εγράφτο ποτέ αν δεν είχαν γίνει όλοι τύφλα στο μεθύσι.

«Κύριε Τζάιμς Σμιθ,

«Εν συνεχεία της προφορικής μας συμφωνίας, αναλαμβάνουμε να παρουσιάσωμεν εις τα μάτια των ενδιαφερομένων τον βιολίσταν Μ. Ρ., ως επικίνδυνον χαρτοκλέπτην. Πρός τούτο θα θέσωμεν εις εφαρμογήν το «κόλπο» που χρησιμοποιήσαμε προς δυσφήμισιν του λοχία Ζάκ, τον όποιον μάς έφερεν ο Έρβέ. Διά την συμμετοχήν μας αυτήν θα μοιρασθώμεν, όπως έσυμφωνήσαμε, τὰ 10 % της προίκο της όποιαν λάβη ο βαρδόνος Π. Η ειδικότης μας είναι τόσοσν αλάνθαστος, ώστε χωρίς να καταλάβη τίποτε το θύμα, θα του «πασάρουμε» στα χέρια, σημαδεμένα χαρτιά».

— Όρατο; είπε ο Σεζάρ, μόλις ο Ρολλάν τελείωσε το γράμμα. Τώρα, βάλτε όλοι σας την υπογραφή σας.

Ο ένας μετά τον άλλον, οι σύντροφοι της κακόφημης λέσχης υπέγραψαν. Και μόλις έτοιμαζόταν να υπογράψη ο Γκολμπέρ, νάσου και ανοίγει η πόρτα και εισβάλλουν μέσα τρεις αστυνομικοί με τα πιστόλια στα χέρια.

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε ο ένας από τους τρεις. Νά μη κινηθή κανείς, γιατί θα σκοτωθί σαν σκυλί.

Περίτρομα τὰ μέλη της σπείρας εσήκωσαν τα χέρια, ενώ ο Γκολμπέρ με άσπραπαιαν κινήσιν άρπαξε από τον Ρολλάν το άποκαλυπτικό συμφωνητικό.

Κραυγή λύσης έβγηκε από τα στόματα όλων των συνενόντων. Οι όποιοι προστά στον κίνδυνο, ξεμέθυσαν διά μιας. Αντιθέτως ο θεός Σεζάρ και ο Γκολμπέρ γελοώσαν με την καρδιά τους.

— Σας τη φέραμε, έ; είπε ο ψευτοαμερικανός, βγάζοντας τις ψεύτικες φαβορίτες. Με νομίζετε, λοιπόν, πιτσουνάκια μου, ότι θα την περνούσατε αιώνιας κοτσάνι εις βάρος των αφελών; Ξεχνάτε ότι υπάρχει και άστυνομία; Σταθήτε τώρα, μορφα-μορφα, να σας περάσουν τα βραχιολάκια. Τὰ παιδιά—κι' έδειξε τους άστυνομικούς— έχουν καλή καρδιά και δεν πρόκειται να σας κακομεταχειρισθούν. Θα σας οδηγήσουν στο φρέσκο κά...δεν βαρύνεσθε...όστερ' από δυο-τρία χρονάκια, θα είσθε πάλι ελεύθεροι να συνεχίσετε την έντιμη δουλειά σας.

Μισή ώρα ύστερότερα, τὰ πέντε «παϊδά» έφθάναν δεμένα στο Τμήμα, ενώ την

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

έπαύριον όλες οι έφημερίδες ανέγραφα ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναπιάσης στα χέρια σου χαρτιά».

— Ω! αυτό ναί. Πρέπει να του γίνη μάθημα. Άρκετή ήταν αυτή η τιμωρία για την άπερικεπιά σου. Τό ψυχικό μαρτύριο που υπέφερε όλο αυτό το διάστημα θα τον συνετίση.

— Πηγαίνω άμέσως, είπε ο ντε Σεβερνύ. Και πές στον καίτρ-ντ' ότέλ να γράφειο του, εδίαβάζε άκεφα την έφημερίδα ακόμα δυο σερβίτσια στο τραπέζι. Θέσι του. Στερέωσε τὰ γυαλιά του, πλησίασε την έφημερίδα στα μάτια του και με άνέλπιστη συγκίνηση εδίαβασε αμέτεις γραμμές:

«Η χθεσινή σύλληψις των μελών μιας χαρτοπακτικής λέσχης, ή όποια έγιν' Έρβέ, χάρις εις την πολυτίμον συνδρομήν του διασήμου Γαλλοαμερικανού ιδιωτικού ντοπιον τέκτιβ κ. Ούλλιαμ Γκολμπέρ, έφερεν εις φώς άπίστευτα πράγματα διά τήν έγνιμον» δρᾶσιν των. Οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της τράπουλας, όχι μόνον «εξαλάφρωναν» τους άφελείς και εύπιστούς στους έπαρχιώτας που παρεσύροντο τέχνως εις τό άντρον των, αλλά και νελάμβαναν την διεκπεραίωσιν άλλων μεγαλυτέρων κακοηθειών, παρουσιάζοντες επί άμοιβή χάριν άνομολογήτων σκοπών, διαφόρους άθώους παίκτας, ως πικινδύνους χαρτοκλέπτας. Κάτι μοιον συνέβη και πρό ήμερών, τό όποιο μάλιστα και άνεγράφη υπό άπογευματινής συναδέλφου. Ένας νεαρός λοχίας του 145ου Συντάγματος του Πεζικού, παρασυρθείς μέχρι της έν λόγω λέσχης, κατηγορήθη υπό της έν λόγω σπείρας ότι έκλεβε στα χαρτιά. Εις μάτην ο άτυχής διεμαρτύρετο και έκτόπετο υπέρ της άθωότητός του. Η σπείρα είχε, κατ' ενόχον, τόσο καλή τη δουλειά της, ώστε νέος χωρίς να τό καταλάβη εύρέθη κρατών εις τα χέρια του σημαδεμένον χαρτιά. Ποια ή τύχη του δυστυχισμένου αυτού υπαξιωματικού, άγνωστον. Πάντως όμως, είναι λυπηρόν ότι εύρέθη συνάδελφος, ή όποια άναγράφει άνεξελέγκτως παραμοιχας ειδήσεις, άδιαφορούσα δια τήν γνήσιον της πηγής των».

Τρέμων από συγκίνηση ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, έσπευσεν άμέσως εις τα διαμερίσματα της συζύγου του. Εύρηκε την κόμησσαν βυθισμένη σέ μεγάλη μελαγχολία, της όποιας την αιτία δεν ήτο δύσκολον να μαντεύσεται.

— Μαργαρίτα είπε ο Ζάκ είναι άθώος — Ω! είπε ή κόμησσα. Έπεισθη.

Και τὰ μάτια της έβούρκωσαν.

— Διάβασε αυτή την ειδήσι, είπε συνταγματάρχης και της έδωκε την έφημερίδα.

Η Μαργαρίτα διέτρεξε με λαίμαργα μάτια τις γραμμές της ειδήσεως, και μ' ή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Τό καυμένο το παιδί! Πόσο θα επέφερε για τή σκληρότητά σου. Πρέπει να τον είδοποιήσουμε άμέσως.

— Όχι, είπε ο ντε Σεβερνύ. Θα πάς μόνος μου να τον βρώ. Έτσι θα χαρή περισσότερο. Θα του άνοιξω την άγκαλιά μου και θα του πώ: «Παιδί μου, συγχώρησέ με. Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλω στο λόγια σου, λόγια Γάλλου στρατιώτου. Πάντως, όμως, θα μου δώσης τό λόγο

ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναπιάσης στα χέρια σου χαρτιά».

— Ω! αυτό ναί. Πρέπει να του γίνη μάθημα. Άρκετή ήταν αυτή η τιμωρία για την άπερικεπιά σου. Τό ψυχικό μαρτύριο που υπέφερε όλο αυτό το διάστημα θα τον συνετίση.

— Πηγαίνω άμέσως, είπε ο ντε Σεβερνύ. Και πές στον καίτρ-ντ' ότέλ να γράφειο του, εδίαβάζε άκεφα την έφημερίδα ακόμα δυο σερβίτσια στο τραπέζι. Θέσι του. Στερέωσε τὰ γυαλιά του, πλησίασε την έφημερίδα στα μάτια του και με άνέλπιστη συγκίνηση εδίαβασε αμέτεις γραμμές:

«Η χθεσινή σύλληψις των μελών μιας χαρτοπακτικής λέσχης, ή όποια έγιν' Έρβέ, χάρις εις την πολυτίμον συνδρομήν του διασήμου Γαλλοαμερικανού ιδιωτικού ντοπιον τέκτιβ κ. Ούλλιαμ Γκολμπέρ, έφερεν εις φώς άπίστευτα πράγματα διά τήν έγνιμον» δρᾶσιν των. Οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της τράπουλας, όχι μόνον «εξαλάφρωναν» τους άφελείς και εύπιστούς στους έπαρχιώτας που παρεσύροντο τέχνως εις τό άντρον των, αλλά και νελάμβαναν την διεκπεραίωσιν άλλων μεγαλυτέρων κακοηθειών, παρουσιάζοντες επί άμοιβή χάριν άνομολογήτων σκοπών, διαφόρους άθώους παίκτας, ως πικινδύνους χαρτοκλέπτας. Κάτι μοιον συνέβη και πρό ήμερών, τό όποιο μάλιστα και άνεγράφη υπό άπογευματινής συναδέλφου. Ένας νεαρός λοχίας του 145ου Συντάγματος του Πεζικού, παρασυρθείς μέχρι της έν λόγω λέσχης, κατηγορήθη υπό της έν λόγω σπείρας ότι έκλεβε στα χαρτιά. Εις μάτην ο άτυχής διεμαρτύρετο και έκτόπετο υπέρ της άθωότητός του. Η σπείρα είχε, κατ' ενόχον, τόσο καλή τη δουλειά της, ώστε νέος χωρίς να τό καταλάβη εύρέθη κρατών εις τα χέρια του σημαδεμένον χαρτιά. Ποια ή τύχη του δυστυχισμένου αυτού υπαξιωματικού, άγνωστον. Πάντως όμως, είναι λυπηρόν ότι εύρέθη συνάδελφος, ή όποια άναγράφει άνεξελέγκτως παραμοιχας ειδήσεις, άδιαφορούσα δια τήν γνήσιον της πηγής των».

Τρέμων από συγκίνηση ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, έσπευσεν άμέσως εις τα διαμερίσματα της συζύγου του. Εύρηκε την κόμησσαν βυθισμένη σέ μεγάλη μελαγχολία, της όποιας την αιτία δεν ήτο δύσκολον να μαντεύσεται.

— Μαργαρίτα είπε ο Ζάκ είναι άθώος — Ω! είπε ή κόμησσα. Έπεισθη.

Και τὰ μάτια της έβούρκωσαν.

— Διάβασε αυτή την ειδήσι, είπε συνταγματάρχης και της έδωκε την έφημερίδα.

Η Μαργαρίτα διέτρεξε με λαίμαργα μάτια τις γραμμές της ειδήσεως, και μ' ή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Τό καυμένο το παιδί! Πόσο θα επέφερε για τή σκληρότητά σου. Πρέπει να τον είδοποιήσουμε άμέσως.

— Όχι, είπε ο ντε Σεβερνύ. Θα πάς μόνος μου να τον βρώ. Έτσι θα χαρή περισσότερο. Θα του άνοιξω την άγκαλιά μου και θα του πώ: «Παιδί μου, συγχώρησέ με. Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλω στο λόγια σου, λόγια Γάλλου στρατιώτου. Πάντως, όμως, θα μου δώσης τό λόγο

ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναπιάσης στα χέρια σου χαρτιά».

— Ω! αυτό ναί. Πρέπει να του γίνη μάθημα. Άρκετή ήταν αυτή η τιμωρία για την άπερικεπιά σου. Τό ψυχικό μαρτύριο που υπέφερε όλο αυτό το διάστημα θα τον συνετίση.

— Πηγαίνω άμέσως, είπε ο ντε Σεβερνύ. Και πές στον καίτρ-ντ' ότέλ να γράφειο του, εδίαβάζε άκεφα την έφημερίδα ακόμα δυο σερβίτσια στο τραπέζι. Θέσι του. Στερέωσε τὰ γυαλιά του, πλησίασε την έφημερίδα στα μάτια του και με άνέλπιστη συγκίνηση εδίαβασε αμέτεις γραμμές:

«Η χθεσινή σύλληψις των μελών μιας χαρτοπακτικής λέσχης, ή όποια έγιν' Έρβέ, χάρις εις την πολυτίμον συνδρομήν του διασήμου Γαλλοαμερικανού ιδιωτικού ντοπιον τέκτιβ κ. Ούλλιαμ Γκολμπέρ, έφερεν εις φώς άπίστευτα πράγματα διά τήν έγνιμον» δρᾶσιν των. Οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της τράπουλας, όχι μόνον «εξαλάφρωναν» τους άφελείς και εύπιστούς στους έπαρχιώτας που παρεσύροντο τέχνως εις τό άντρον των, αλλά και νελάμβαναν την διεκπεραίωσιν άλλων μεγαλυτέρων κακοηθειών, παρουσιάζοντες επί άμοιβή χάριν άνομολογήτων σκοπών, διαφόρους άθώους παίκτας, ως πικινδύνους χαρτοκλέπτας. Κάτι μοιον συνέβη και πρό ήμερών, τό όποιο μάλιστα και άνεγράφη υπό άπογευματινής συναδέλφου. Ένας νεαρός λοχίας του 145ου Συντάγματος του Πεζικού, παρασυρθείς μέχρι της έν λόγω λέσχης, κατηγορήθη υπό της έν λόγω σπείρας ότι έκλεβε στα χαρτιά. Εις μάτην ο άτυχής διεμαρτύρετο και έκτόπετο υπέρ της άθωότητός του. Η σπείρα είχε, κατ' ενόχον, τόσο καλή τη δουλειά της, ώστε νέος χωρίς να τό καταλάβη εύρέθη κρατών εις τα χέρια του σημαδεμένον χαρτιά. Ποια ή τύχη του δυστυχισμένου αυτού υπαξιωματικού, άγνωστον. Πάντως όμως, είναι λυπηρόν ότι εύρέθη συνάδελφος, ή όποια άναγράφει άνεξελέγκτως παραμοιχας ειδήσεις, άδιαφορούσα δια τήν γνήσιον της πηγής των».

Τρέμων από συγκίνηση ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, έσπευσεν άμέσως εις τα διαμερίσματα της συζύγου του. Εύρηκε την κόμησσαν βυθισμένη σέ μεγάλη μελαγχολία, της όποιας την αιτία δεν ήτο δύσκολον να μαντεύσεται.

— Μαργαρίτα είπε ο Ζάκ είναι άθώος — Ω! είπε ή κόμησσα. Έπεισθη.

Και τὰ μάτια της έβούρκωσαν.

— Διάβασε αυτή την ειδήσι, είπε συνταγματάρχης και της έδωκε την έφημερίδα.

Η Μαργαρίτα διέτρεξε με λαίμαργα μάτια τις γραμμές της ειδήσεως, και μ' ή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Τό καυμένο το παιδί! Πόσο θα επέφερε για τή σκληρότητά σου. Πρέπει να τον είδοποιήσουμε άμέσως.

— Όχι, είπε ο ντε Σεβερνύ. Θα πάς μόνος μου να τον βρώ. Έτσι θα χαρή περισσότερο. Θα του άνοιξω την άγκαλιά μου και θα του πώ: «Παιδί μου, συγχώρησέ με. Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλω στο λόγια σου, λόγια Γάλλου στρατιώτου. Πάντως, όμως, θα μου δώσης τό λόγο

ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναπιάσης στα χέρια σου χαρτιά».

— Ω! αυτό ναί. Πρέπει να του γίνη μάθημα. Άρκετή ήταν αυτή η τιμωρία για την άπερικεπιά σου. Τό ψυχικό μαρτύριο που υπέφερε όλο αυτό το διάστημα θα τον συνετίση.

— Πηγαίνω άμέσως, είπε ο ντε Σεβερνύ. Και πές στον καίτρ-ντ' ότέλ να γράφειο του, εδίαβάζε άκεφα την έφημερίδα ακόμα δυο σερβίτσια στο τραπέζι. Θέσι του. Στερέωσε τὰ γυαλιά του, πλησίασε την έφημερίδα στα μάτια του και με άνέλπιστη συγκίνηση εδίαβασε αμέτεις γραμμές:

«Η χθεσινή σύλληψις των μελών μιας χαρτοπακτικής λέσχης, ή όποια έγιν' Έρβέ, χάρις εις την πολυτίμον συνδρομήν του διασήμου Γαλλοαμερικανού ιδιωτικού ντοπιον τέκτιβ κ. Ούλλιαμ Γκολμπέρ, έφερεν εις φώς άπίστευτα πράγματα διά τήν έγνιμον» δρᾶσιν των. Οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της τράπουλας, όχι μόνον «εξαλάφρωναν» τους άφελείς και εύπιστούς στους έπαρχιώτας που παρεσύροντο τέχνως εις τό άντρον των, αλλά και νελάμβαναν την διεκπεραίωσιν άλλων μεγαλυτέρων κακοηθειών, παρουσιάζοντες επί άμοιβή χάριν άνομολογήτων σκοπών, διαφόρους άθώους παίκτας, ως πικινδύνους χαρτοκλέπτας. Κάτι μοιον συνέβη και πρό ήμερών, τό όποιο μάλιστα και άνεγράφη υπό άπογευματινής συναδέλφου. Ένας νεαρός λοχίας του 145ου Συντάγματος του Πεζικού, παρασυρθείς μέχρι της έν λόγω λέσχης, κατηγορήθη υπό της έν λόγω σπείρας ότι έκλεβε στα χαρτιά. Εις μάτην ο άτυχής διεμαρτύρετο και έκτόπετο υπέρ της άθωότητός του. Η σπείρα είχε, κατ' ενόχον, τόσο καλή τη δουλειά της, ώστε νέος χωρίς να τό καταλάβη εύρέθη κρατών εις τα χέρια του σημαδεμένον χαρτιά. Ποια ή τύχη του δυστυχισμένου αυτού υπαξιωματικού, άγνωστον. Πάντως όμως, είναι λυπηρόν ότι εύρέθη συνάδελφος, ή όποια άναγράφει άνεξελέγκτως παραμοιχας ειδήσεις, άδιαφορούσα δια τήν γνήσιον της πηγής των».

Τρέμων από συγκίνηση ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, έσπευσεν άμέσως εις τα διαμερίσματα της συζύγου του. Εύρηκε την κόμησσαν βυθισμένη σέ μεγάλη μελαγχολία, της όποιας την αιτία δεν ήτο δύσκολον να μαντεύσεται.

— Μαργαρίτα είπε ο Ζάκ είναι άθώος — Ω! είπε ή κόμησσα. Έπεισθη.

Και τὰ μάτια της έβούρκωσαν.

— Διάβασε αυτή την ειδήσι, είπε συνταγματάρχης και της έδωκε την έφημερίδα.

Η Μαργαρίτα διέτρεξε με λαίμαργα μάτια τις γραμμές της ειδήσεως, και μ' ή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Τό καυμένο το παιδί! Πόσο θα επέφερε για τή σκληρότητά σου. Πρέπει να τον είδοποιήσουμε άμέσως.

— Όχι, είπε ο ντε Σεβερνύ. Θα πάς μόνος μου να τον βρώ. Έτσι θα χαρή περισσότερο. Θα του άνοιξω την άγκαλιά μου και θα του πώ: «Παιδί μου, συγχώρησέ με. Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλω στο λόγια σου, λόγια Γάλλου στρατιώτου. Πάντως, όμως, θα μου δώσης τό λόγο

ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναπιάσης στα χέρια σου χαρτιά».

— Ω! αυτό ναί. Πρέπει να του γίνη μάθημα. Άρκετή ήταν αυτή η τιμωρία για την άπερικεπιά σου. Τό ψυχικό μαρτύριο που υπέφερε όλο αυτό το διάστημα θα τον συνετίση.

— Πηγαίνω άμέσως, είπε ο ντε Σεβερνύ. Και πές στον καίτρ-ντ' ότέλ να γράφειο του, εδίαβάζε άκεφα την έφημερίδα ακόμα δυο σερβίτσια στο τραπέζι. Θέσι του. Στερέωσε τὰ γυαλιά του, πλησίασε την έφημερίδα στα μάτια του και με άνέλπιστη συγκίνηση εδίαβασε αμέτεις γραμμές:

«Η χθεσινή σύλληψις των μελών μιας χαρτοπακτικής λέσχης, ή όποια έγιν' Έρβέ, χάρις εις την πολυτίμον συνδρομήν του διασήμου Γαλλοαμερικανού ιδιωτικού ντοπιον τέκτιβ κ. Ούλλιαμ Γκολμπέρ, έφερεν εις φώς άπίστευτα πράγματα διά τήν έγνιμον» δρᾶσιν των. Οι ταχυδακτυλουργοί αυτοί της τράπουλας, όχι μόνον «εξαλάφρωναν» τους άφελείς και εύπιστούς στους έπαρχιώτας που παρεσύροντο τέχνως εις τό άντρον των, αλλά και νελάμβαναν την διεκπεραίωσιν άλλων μεγαλυτέρων κακοηθειών, παρουσιάζοντες επί άμοιβή χάριν άνομολογήτων σκοπών, διαφόρους άθώους παίκτας, ως πικινδύνους χαρτοκλέπτας. Κάτι μοιον συνέβη και πρό ήμερών, τό όποιο μάλιστα και άνεγράφη υπό άπογευματινής συναδέλφου. Ένας νεαρός λοχίας του 145ου Συντάγματος του Πεζικού, παρασυρθείς μέχρι της έν λόγω λέσχης, κατηγορήθη υπό της έν λόγω σπείρας ότι έκλεβε στα χαρτιά. Εις μάτην ο άτυχής διεμαρτύρετο και έκτόπετο υπέρ της άθωότητός του. Η σπείρα είχε, κατ' ενόχον, τόσο καλή τη δουλειά της, ώστε νέος χωρίς να τό καταλάβη εύρέθη κρατών εις τα χέρια του σημαδεμένον χαρτιά. Ποια ή τύχη του δυστυχισμένου αυτού υπαξιωματικού, άγνωστον. Πάντως όμως, είναι λυπηρόν ότι εύρέθη συνάδελφος, ή όποια άναγράφει άνεξελέγκτως παραμοιχας ειδήσεις, άδιαφορούσα δια τήν γνήσιον της πηγής των».

Τρέμων από συγκίνηση ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, έσπευσεν άμέσως εις τα διαμερίσματα της συζύγου του. Εύρηκε την κόμησσαν βυθισμένη σέ μεγάλη μελαγχολία, της όποιας την αιτία δεν ήτο δύσκολον να μαντεύσεται.

— Μαργαρίτα είπε ο Ζάκ είναι άθώος — Ω! είπε ή κόμησσα. Έπεισθη.

Και τὰ μάτια της έβούρκωσαν.

— Διάβασε αυτή την ειδήσι, είπε συνταγματάρχης και της έδωκε την έφημερίδα.

Η Μαργαρίτα διέτρεξε με λαίμαργα μάτια τις γραμμές της ειδήσεως, και μ' ή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Τό καυμένο το παιδί! Πόσο θα επέφερε για τή σκληρότητά σου. Πρέπει να τον είδοποιήσουμε άμέσως.

— Όχι, είπε ο ντε Σεβερνύ. Θα πάς μόνος μου να τον βρώ. Έτσι θα χαρή περισσότερο. Θα του άνοιξω την άγκαλιά μου και θα του πώ: «Παιδί μου, συγχώρησέ με. Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλω στο λόγια σου, λόγια Γάλλου στρατιώτου. Πάντως, όμως, θα μου δώσης τό λόγο

Πονταλές. Έσύ είσαι Ικανός να βάλης τα δυο πόδια του διαβόλου σ' ένα παπούτσι και τώρα καμώνεσαι ότι δεν καταλαβαίνεις; Υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι για να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο.

— Ναί, αλλά ο Ζάκ δεν είναι τυχαίος. Θα χρειασθί να παλαίψουμε πολύ για να τον ρίξουμε κάτω.

— Και ποιος σούπε ότι θα σέ στείλω μπροστά του με τό πιστόλι στο χέρι για να του πής «στάσου να σέ σκοτώσω»; Θα κάνουμε τη δουλειά μας πολύ διαφορετικά. Θα τον παρασύρουμε σέ μια παγίδα και κεί που δεν θα τό περιμένει, θα μπήξης τό μαχαίρι στην πλάτη του, προς τό μέρος της καρδιάς.

— Νά βάψω τα χέρια μου στο αίμα, κύριε ντε Πονταλές;

— Τέτοιο βρώμικο αίμα δεν άξίζει τον κόπο να τό προσέχη κανείς. Λοιπόν, είσαι σύμφωνος;

— Άφού τό διατάσσετε, έστω. Νά μου πής, όμως, πως σκέπτεσθε ότι πρέπει να ένεργήσωμε.

— Αυτό θά σού τό πώ όταν έλθη ή ώρα. Έν τώ μεταξύ θά έκαναπς μέσα στο δωμάτιο που διενυκτέρευες και θα περιμένης τας έντολάς μου. Μη φοβάσαι ότι θα πλήξης. Ο Γκομάρ ξέρει και κρατάει χρυσή συντροφιά. Μονάχα να μην έπιχειρήσης να τό σκάσης. Θα σέ σκοτώσει αλύπητα, χωρίς πολλές δισταγμούς.

Τὰ πόδια του Έρβέ άρχισαν να τρέμουν. Άπλωσε χάμω τό τελευταίο του άτόυ.

— Κύριε ντε Πονταλές, μπορώ να σας πώ κάτι;

— Λέγε σύντομα. Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

— Έχετε πάντοτε στην τσέπη σας τη φοβερή εκείνη έπιστολή που με έξαναγκάσατε να γράψω χθές τό βράδυ στο περίπτερο του κήπου της έπαύλεως ντε Σεβερνύ;

— Και φυσικά την έχω, είπε ο Πονταλές. Νόμισες ότι θα την έχιζα;

— Κάθε άλλο. Νομίζω, όμως, ότι μ' ένα τέτοιο όπλο στο χέρι σας, δεν θ' άνησυχούσατε αν κυκλοφορούσα ελεύθερος, για να κυττάξω κι' έγώ τις διάφορες δουλειές μου.

Ο Πονταλές έσκασε στα γέλια.

— Ποιες δουλειές, βρέ παγκαπόντι; είπε ξεκαρδισμένος. Τους έκβιασμούς και τις άπάτες; Άσε με ήσυχον.

— Μα κύριε ντε Πονταλές, με παρεξηγήτε. Είμαι έντιμος πολίτης και αν βρέθηκα μπλεγμένος σ' αυτή την υπόθεσι, ο ένοχος είναι ο λοχίας Ζάκ, που με πίεσε να διαπράξω τον έκβιασμό. Σας έξηγησα χθές τό βράδυ ότι αυτό που έκανα, τό έκανα για να σώσω την κυρία κόμησσαν από την άτιμωσι. Φαντασθήτε τι θα γινόταν αν άφαινα τον Ζάκ ν' άποκαλύψη στο συνταγματάρχη ντε Σεβερνύ τό φρικτό μυστικό της γεννήσεως του. Η καυμένη ή κυρία κόμησσαν θα πέθαινε από τη ντροπή της.

Πονταλές. Έσύ είσαι Ικανός να βάλης τα δυο πόδια του διαβόλου σ' ένα παπούτσι και τώρα καμώνεσαι ότι δεν καταλαβαίνεις; Υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι για να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο.

— Ναί, αλλά ο Ζάκ δεν είναι τυχαίος. Θα χρειασθί να παλαίψουμε πολύ για να τον ρίξουμε κάτω.

— Και ποιος σούπε ότι θα σέ στείλω μπροστά του με τό πιστόλι στο χέρι για να του πής «στάσου να σέ σκοτώσω»; Θα κάνουμε τη δουλειά μας πολύ διαφορετικά. Θα τον παρασύρουμε σέ μια παγίδα και κεί που δεν θα τό περιμένει, θα μπήξης τό μαχαίρι στην πλάτη του, προς τό μέρος της καρδιάς.

— Νά βάψω τα χέρια μου στο αίμα, κύριε ντε Πονταλές;

— Τέτοιο βρώμικο αίμα δεν άξίζει τον κόπο να τό προσέχη κανείς. Λοιπόν, είσαι σύμφωνος;

— Άφού τό διατάσσετε, έστω. Νά μου πής, όμως, πως σκέπτεσθε ότι πρέπει να ένεργήσωμε.

— Αυτό θά σού τό πώ όταν έλθη ή ώρα. Έν τώ μεταξύ θά έκαναπς μέσα στο δωμάτιο που διενυκτέρευες και θα περιμένης τας έντολάς μου. Μη φοβάσαι ότι θα πλήξης. Ο Γκομάρ ξέρει και κρατάει χρυσή συντροφιά. Μονάχα να μην έπιχειρήσης να τό σκάσης. Θα σέ σκοτώσει αλύπητα, χωρίς πολλές δισταγμούς.

Τὰ πόδια του Έρβέ άρχισαν να τρέμουν. Άπλωσε χάμω τό τελευταίο του άτόυ.

— Κύριε ντε Πονταλές, μπορώ να σας πώ κάτι;

— Λέγε σύντομα. Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

— Έχετε πάντοτε στην τσέπη σας τη φοβερή εκείνη έπιστολή που με έξαναγκάσατε να γράψω χθές τό βράδυ στο περίπτερο του κήπου της έπαύλεως ντε Σεβερνύ;

— Και φυσικά την έχω, είπε ο Πονταλές. Νόμισες ότι θα την έχιζα;

— Κάθε άλλο. Νομίζω, όμως, ότι μ' ένα τέτοιο όπλο στο χέρι σας, δεν θ' άνησυχούσατε αν κυκλοφορούσα ελεύθερος, για να κυττάξω κι' έγώ τις διάφορες δουλειές μου.

Ο Πονταλές έσκασε στα γέλια.

— Ποιες δουλειές, βρέ παγκαπόντι; είπε ξεκαρδισμένος. Τους έκβιασμούς και τις άπάτες; Άσε με ήσυχον.

— Μα κύριε ντε Πονταλές, με παρεξηγήτε. Είμαι έντιμος πολίτης και αν βρέθηκα μπλεγμένος σ' αυτή την υπόθεσι, ο ένοχος είναι ο λοχίας Ζάκ, που με πίεσε να διαπράξω τον έκβιασμό. Σας έξηγησα χθές τό βράδυ ότι αυτό που έκανα, τό έκανα για να σώσω την κυρία κόμησσαν από την άτιμωσι. Φαντασθήτε τι θα γινόταν αν άφαινα τον Ζάκ ν' άποκαλύψη στο συνταγματάρχη ντε Σεβερνύ τό φρικτό μυστικό της γεννήσεως του. Η καυμένη ή κυρία κόμησσαν θα πέθαινε από τη ντροπή της.

Πονταλές. Έσύ είσαι Ικανός να βάλης τα δυο πόδια του διαβόλου σ' ένα παπούτσι και τώρα καμώνεσαι ότι δεν καταλαβαίνεις; Υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι για να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο.

— Ναί, αλλά ο Ζάκ δεν είναι τυχαίος. Θα χρειασθί να παλαίψουμε πολύ για να τον ρίξουμε κάτω.

— Και ποιος σούπε ότι θα σέ στείλω μπροστά του με τό πιστόλι στο χέρι για να του πής «στάσου να σέ σκοτώσω»; Θα κάνουμε τη δουλειά μας πολύ διαφορετικά. Θα τον παρασύρουμε σέ μια παγίδα και κεί που δεν θα τό περιμένει, θα μπήξης τό μαχαίρι στην πλάτη του, προς τό μέρος της καρδιάς.

— Νά βάψω τα χέρια μου στο αίμα, κύριε ντε Πονταλές;

— Τέτοιο βρώμικο αίμα δεν άξίζει τον κόπο να τό προσέχη κανείς. Λοιπόν, είσαι σύμφωνος;

— Άφού τό διατάσσετε, έστω. Νά μου πής, όμως, πως σκέπτεσθε ότι πρέπει να ένεργήσωμε.

— Αυτό θά σού τό πώ όταν έλθη ή ώρα. Έν τώ μεταξύ θά έκαναπς μέσα στο δωμάτιο που διενυκτέρευες και θα περιμένης τας έντολάς μου. Μη φοβάσαι ότι θα πλήξης. Ο Γκομάρ ξέρει και κρατάει χρυσή συντροφιά. Μονάχα να μην έπιχειρήσης να τό σκάσης. Θα σέ σκοτώσει αλύπητα, χωρίς πολλές δισταγμούς.

Τὰ πόδια του Έρβέ άρχισαν να τρέμουν. Άπλωσε χάμω τό τελευταίο του άτόυ.

— Κύριε ντε Πονταλές, μπορώ να σας πώ κάτι;

— Λέγε σύντομα. Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

— Έχετε πάντοτε στην τσέπη σας τη φοβερή εκείνη έπιστολή που με έξαναγκάσατε να γράψω χθές τό βράδυ στο περίπτερο του κήπου της έπαύλεως ντε Σεβερνύ;

— Και φυσικά την έχω, είπε ο Πονταλές. Νόμισες ότι θα την έχιζα;

— Κάθε άλλο. Νομίζω, όμως, ότι μ' ένα τέτοιο όπλο στο χέρι σας, δεν θ' άνησυχούσατε αν κυκλοφορούσα ελεύθερος, για να κυττάξω κι' έγώ τις διάφορες δουλειές μου.

Ο Πονταλές έσκασε στα γέλια.

— Ποιες δουλειές, βρέ παγκαπόντι; είπε ξεκαρδισμένος. Τους έκβιασμούς και τις άπάτες; Άσε με ήσυχον.

— Μα κύριε ντε Πονταλές, με παρεξηγήτε. Είμαι έντιμος πολίτης και αν βρέθηκα μπλεγμένος σ' αυτή την υπόθεσι, ο ένοχος είναι ο λοχίας Ζάκ, που με πίεσε να διαπράξω τον έκβιασμό. Σας έξηγησα χθές τό βράδυ ότι αυτό που έκανα, τό έκανα για να σώσω την κυρία κόμησσαν από την άτιμωσι. Φαντασθήτε τι θα γινόταν αν άφαινα τον Ζάκ ν' άποκαλύψη στο συνταγματάρχη ντε Σεβερνύ τό φρικτό μυστικό της γεννήσεως του. Η καυμένη ή κυρία κόμησσαν θα πέθαινε από τη ντροπή της.

Πονταλές. Έσύ είσαι Ικανός να βάλης τα δυο πόδια του διαβόλου σ' ένα παπούτσι και τώρα καμώνεσαι ότι δεν καταλαβαίνεις; Υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι για να ξεκάνη κανείς έναν άνθρωπο.

— Ναί, αλλά ο Ζάκ δεν είναι τυχαίος. Θα χρειασθί να παλαίψουμε πολύ για να τον ρίξουμε κάτω.

— Και ποιος σούπε ότι θα σέ στείλω μπροστά του με τό πιστόλι στο χέρι για να του πής «στάσου να σέ σκοτώσω»; Θα κάνουμε τη δουλειά μας πολύ διαφορετικά. Θα τον παρασύρουμε σέ μια παγίδα και κεί που δεν θα τό περιμένει, θα μπήξης τό μαχαίρι στην πλάτη του, προς τό μέρος της καρδιάς.

— Νά βάψω τα χέρια μου στο αίμα, κύριε ντε Πονταλές;

— Τέτοιο βρώμικο αίμα δεν άξίζει τον κόπο να τό προσέχη κανείς. Λοιπόν, είσαι σύμφωνος;

— Άφού τό διατάσσετε, έστω. Νά μου πής, όμως, πως σκέπτεσθε ότι πρέπει να ένεργήσωμε.

— Αυτό θά σού τό πώ όταν έλθη ή ώρα. Έν τώ μεταξύ θά έκαναπς μέσα στο δωμάτιο που διενυκτέρευες και θα περιμένης τας έντολάς μου. Μη φοβάσαι ότι θα πλήξης. Ο Γκομάρ ξέρει και κρατάει χρυσή συντροφιά. Μονάχα να μην έπιχειρήσης να τό σκάσης. Θα σέ σκοτώσει αλύπητα, χωρίς πολλές δισταγμούς.

Τὰ πόδια του Έρβέ άρχισαν να τρέμουν. Άπλωσε χάμω τό τελευταίο του άτόυ.

— Κύριε ντε Πονταλές, μπορώ να σας πώ κάτι;

— Λέγε σύντομα. Δεν έχω καιρό για χάσιμο.

"Όταν Έφυγε η Νάντια"

Πρωτότυπο διήγημα του κ. ΜΙΧΑΛΗ Χ. ΧΡΗΣΤΟΥ

Ήταν ή γλυκειά και, αφέχαστη εποχή, που ήμουν έρωτευμένος με τη Νάντια... "Ημουν δέν ήμουν τότε, είκοσιτριών χρονών... Ήταν δέν ήταν είκοσι ή Νάντια..."

"Η Νάντια, πρέπει να σάς πω, ήταν ένα απ' τα πολύ περιέργα και ακαθόριστα εκείνα πλάσματα, που να τα περιγράφει κανείς ακριβώς, δέν μπορεί... Τά μαύρα, σάν τ'όχιτο σκοτάδι της νύχτας, μάτια της, άμα σέ κυττάζανε, σου θγάζανε την ιδέα πως θά μπορούσες να έρής στη γή μάτια όμοια με τα δικά της... Τά κόκκινα, σάν από βελούδο, χείλη της, άμα σου χαμογελούσαν, σέ τραβούσαν, με τό χαμόγελό τους αυτό, σ' έξωτικούς, σέ άδύλους κόσμους... Καί ή καρδιά της... —μά, άλλοτε άκουγες τό ρυθμικό, σάν ρολογιού χτύπο, άλλοτε τρελλά και ακανόνιστο, σάν κάποιου μηχανήματος τό χτύπο, και άλλοτε... —δέν άκουγες διόλου την καρδιά της Νάντιας να χτυπά ή

Εκείνο τό μαγιάτικο θράδυ, λοιπόν, καθώς ήμασταν έσπλωμένοι κάτω από τά πεύκα του Λυκαβηττού, φαίνεται πως ό έρωτικός πυρετός που τό φυσικό περιβάλλον είχε αφήσει να θερμάνη τις εύπαθεις άρτηρίες της Νάντιας, ήταν δυνατός, μέγας... Γιατί δέν άργησε, θυμάμαι, να γείρη στην άγκαλιά μου, μεθυμένη απ' τά φιλά μου και τούς πόθους της...

Δέν ξέρω τί ώρα ήτανε. Ξέρω, όμως, πως τό σκοτάδι της μαγιάτικης θραυθιάς, είχε σκεπάσει προστατευτικά την έρωτική φωλιά μας... Κάποιο σούρσιμο, σάν σούρσιμο έρπετου, μου φάνηκε, σέ μία στιγμή, πως άκουσα. Σήλωσα τ' ατί μου για ν' άκούσω καλύτερα. Τό σούρσιμο δέν έξανακούστηκε πιά κι' έγώ ήσυχάχασα. Κανένα έρπετο, σκέφθηκα, πως πράγματι θάταν, ή και κανένα πουλί άκόμα, που πέταξε απ' τόνα κλαρί σ' άλλο, άν κι' ό ήχος, δέν έμοιαζε με φτερούγισμα πουλιού...

Νά όμως, που λίγο πιό έπειτα, άκούω τη Νάντια να μου λέη φοβισμένα:

—Νάσο... Για δες εκεί... Κάτι είναι!

—Πού; ρώτησα άπορώντας.

—Νά... εκεί... σ' αυτό τό κυπαρίσσι!... μου άπάντησε δείχνοντάς μου ένα φουντωτό κυπαρίσσι, που έβρισκόταν μακρότερο από μας.

—Τί βλέπεις;... τη ρώτησα πάλι.

—Νά... κάποιος είναι!... Δες τά μάτια του πως γυαλίζουν σ'ό σκοτάδι!

Κύτταξα προσεχτικά και είδα πως ή Νάντια δέν είχε άδικο. "Η γυαλάδα δυο περιέργων ματιών, ποδαν στηλωμένα έπάνω μας, διακρινόταν καθαρά, τώρα, μέσ' σ'ής νύχτας τό θαύ σκοτάδι...

—Νά!... "Έχεις δίκη... είπα σ'ή Νάντια. Κάποιος άθλιος φαίνεται πως είναι κρυμμένος πίσω απ' τό κυπαρίσσι και μάς παρακολουθεί... Μά μή φοβάσαι...

—Φοβάμαι!... μου άποκρίθηκε ή Νάντια και σφίχτηκε περισσότερο στην άγκαλιά μου.

—Κάθισε μία στιγμή, της λέω, να πάω να τόν διώξω...

—Όχι! "Όχι!... μου έλεγε κρατώντάς με απ' τό σακκάκι.

Δέν την άκουσα και πήγα. Πράγματι, ένας άνθρωπος ήταν εκεί, στεκόταν όρθιος πίσω απ' τό κυπαρίσσι. Τούρριξα έπάνω του τό φώς ενός ηλεκτρικού φαναριού που έτυχε να ήμασταν μαζί μου, και τόν περιεργάστηκα καλά. Ήταν ένας νέος, στην ηλικία μου περίπου, χλωμός και άδύνατος. Τό βλέμμα του ήταν φοβισμένο, και σ' άσπρα, σάν τό πανί, χείλια του, μπορούσες να διακρίνης καθαρά κάποιο κρυφό παράπονο. Τά χαρακτηριστικά, έν γένει, του προσώπου του, έδειχναν άνθρωπο, μάλλον ευγενικό και μορφωμένο. Καί τό περιποιημένο του ντύσιμο, φανέρωνε πως δέν ήταν, όπως είχα υποθέσει, κανένας αλήτης...

Παραξενεύτηκα πολύ, όπως καταλαβαίνετε. Ωστόσο, όμως, του έκαμα μία μικρή παρατήρηση για την άδιακρισία του.

Προσπάθησε με μασσημένα λόγια να μου δικαιολογηθή:

—Περίπατο ήμουν... μπόρεσε μονάχα να ψελλίσω, κι' έφυγε παραπατώντας σ'ό άνώμαλο έδαφος του λόφου.

Οι περίπατοι μου με τη Νάντια, συνεχίζονταν, τερπνοί κι' ευχάριστοι... Πότ' έδω, πότ' εκεί, κάπου κάθε θρά-

ΝΕΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ

Η καρδιά μου είναι τσιγγάνα...

Η καρδιά μου είναι τσιγγάνα μά τό (σώμα μου άσκητης που τυλίχθηκε σ'ό μαύρο της άπελπισίας του ράσο, πάνου απ' τό προσευχητάρι μιάς έλθούλεται τόν κόσμο αυτόνα σιωπηλός (να τόν περάσω...

Μά ή καρδιά μου είναι τσιγγάνα! (Μέσ' σ'ά δάση τά πλατειά και σ'ίς μπόρες τους να στήση θέλει (τ' άσπρο της τσαντηρι και την άμαρτία να μάση στάλα σ'ή (σταλαματιά σάν κρασί που ξεχειλίζει σ' ένα όλό- (χρυσό ποτήρι!

Θέλει να ριχτή σ'ίς φλόγες μιάς φω- (τιάς έρωτικής δσα πίστευε ως τώρα, όλα να τά κομ- (ματιάση και σ'οιους πλανημένους ήχους ξεμυα- (λίστρας μουσικής σά χορδή βιολιού μιάς νύχτας να τεν- (τώση και να σπάση!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

δυ πηγαίναμε... Τό περιστατικό τό Λυκαβηττού δέν τό θυμόμαστε πια σ'ότ' έγώ, σ'ότ' εκείνη...

"Αλλά να που άλλο, παρόμοιο σ'ή δόν με τό πρώτο, περιστατικό, μ' έφερε πάλι για μία στιγμή σ'ό να εκείνο...

Ήταν θράδυ πάλι... Βρισκόμουν με τη Νάντια σ' ένα έξοχό καφεενείο με καλάνια... Την ώρα, λοιπόν, που εχα τη Νάντια στην άγκαλιά μου και της έπαιρνα με πάθος τά γλυκύτερα της φιλά—κρρρ—άκούω άξαφνα, σ'ή μία στιγμή, να κάνουν, σά να παρμερίζονταν, από κάποιον, τά καλάνια που μάς προστάτευαν. Πετάχτηκα σ'ή την καρέκλα μου νευριασμένος. Διείδα όμως τίποτα. "Άκουσα μόνο μάτια ανθρώπου που έφυγε φοβισμένο. Ρώτησα τό γκαρσόν, μά δέν είδε κατός κανένα.

Μέρα με τη μέρα ξεχάστηκε και ή δεύτερο περιστατικό.

—Πού θά πάμε άπόψε Νάντια; ρωτούσα ένα απ' τά κατοπινά θράδυ την άγαπημένη μου.

—Ξέρω κι' έγώ... Πού θέλεις έσύ να πάμε;...

—Δέ βρίσκεις πως έχουμε άρκεται καίρο να πάμε σ'όν ώραίο μας Λυκαβηττό;...

—Ε, πάμε άπόψε... μου είπε κι' μ' έπηρε απ' τό μπράτσο.

Αί! λοιπόν. Δέν φανταζόμουν πια, πως σ'ίς στιγμές των έρωτικών μας διαχύσεων, θά πρόβαλε πάλι ή κεφαλή του κάποιος άδιάκριτος γυναικός...

Νά μάς ένοχλήση... Μιά σκιά—ή σκί του—σ'ό φωτισμένο απ' τη φεγγαροδότης θραυθιάς εκείνης έδαφος, μ'ό τόν πρόδωσε πάλι. Καί τό τρομερότερο ήταν, πως ήταν αυτός, ό ίδιος που έδω και κάμποσο καιρό τώρα κάποιον άλλο θράδυ, σκοτεινό αυτόμας διαχύσεων, θά πρόβαλε πάλι ή ξει.

—Δέν ντρέπεσαι, του είπα, να έξυκολογηθής αυτή τη δουλειά;...

Μά άπόψε έδειχνε πως δέν ντρέπταν σ'ή αλήθεια! "Αντί, όπως έκα την πρώτη φορά, να φύγη, μούρριξε ένα άλόκοτο βλέμμα και μου είπε:

—Θές να μάθης την αλήθεια;!...

Τόν κύτταξα παράξενα.

—Ποιά αλήθεια, άνθρωπέ μου;... τ'ό ρώτησα μόλις συγκρατώντας τά νεύρα μου.

—Τό ξέρω, μου άποκρίθηκε, πως σ'ή μάτια σας, τώρα, φαντάζω σάν τό πιό τιποτένιο άνθρωπο της γής... "Έχετε δίκη!... Είναι πολύ πρόστυχο λάττωμα ή άδιακρισία!... Πάντως μεθετε πως τη γυναίκα που έχετε π'ή εύτυχία να σφίγγετε τώρα στην άγκαλιά σας, τη Νάντια, δηλαδή, την σφιγγα κι' έγώ κάποτε στην άγκαλιά μου!... Προσέχτε!... Είν' απ' τις γυναίκες που φεύγουν γρήγορα!...

Τά είπα αυτά, κι' έκανα για να φύγη, μά τόν κράτησα.

—Τί έννοεις; τόν ρώτησα παραγμνός.

—"Ότι, άν θέλετε, μπορούμε να δούμε ένα ραντεβού, για να μιλήσω

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

Ο σέλεμης, που ξέρε την δουλειά του. — Δέν ξέρεις τί να κάνης σ'ήμερα; Πάμε να με κεράσης μία μπύρα!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΙΣΑΑΚ, ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗ

Την έπίσημ νεαρά Σάρα, "Ο πατέρας του, "Αβραάμ, τού κάνει τις άπαιτούμενες συστάσεις.

—Πρό πάντων, παιδί μου, μην ξεχνάς να της κάνεις τρεις διαφορετικές έρωτήσεις, που να άφορούν τόν έρωτα, την οικογένεια και την φιλο-

Μετά τό γεύμα, οι γονείς άφήνουν για λίγο μόνους τούς δυο άρραβωνισμένους, και ό "Ισαάκ άρχισε τό μάθημα.

—"Αγαπάτε τις καραμέλλες, ρωτά ό νεαρός.

—"Όχι! άπαντά ή νεαρά.

—"Ρώτησα για την άγάπη, σκέφθηκε ό "Ισαάκ και συνεχίζει:

—"Έχετε άδελφό;

—"Όχι, άπαντά και πάλι ή νεα.

«Πάει και ή οικογένεια, σκέπτεται ό "Ισαάκ, ή φιλοσοφία τώρα!».

—"Αν είχατε άδελφό, φρονείτε ότ' ή αγαπούσε τις καραμέλλες;

Κόκκαλο ή κοπέλλα.

ό Μάριος
και
ό Όλιβ

συζητούν
στη
Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ
ΗΤΑΝ ΑΝΕΡΓΟΣ!

Κάποτε ό Μάριος, είχε έξεγερθή δριμύτητα κατά του αλκοολισμού, τόσο ήττο ή έξεγερσίς του, που άπεφάσισε να δώση και διάλεξη. Νοίκιασε λοιπόν μία αίθουσα, δανείσθηκε από ένα χημικό έργαστήριο ένα μικρό έκτρωμα, που τό φύλαγαν μέσα σ'ό οινόπνευμα, και διεφώνησε την διάλεξη στην έφημερίδα. Την ώριμένη ήμέρα, τό άκροατήριο ήταν πυκνό, δεδομένου μάλιστα ότ' ή είσοδος ήταν δωρεάν.

Ο Μάριος άρχισε, επετέθη λαύρος κατά των ποτών και σ'ό τέλος είπε:

—Κυρίες και κύριοι, κυττάξτε καλλίτερα και θα πειστήτε που όδγηει τό αλκοόλ μία καλή οικογένεια: "Ο πατέρας ήταν έμπορος κρασιού, ή μητέρα διευθύντρια ζυθοποιείου, και τό παιδί τους, κατέληξε σέ μία μπουκάλα αλκοόλ! Πήτε μου τώρα, άν ή οικογένεια αυτή δέν είναι οικογένεια αλκοολικών!...

—άά—

ΑΝΤΑΞΙΟΣ ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ!

Ο Μάριος στέλνει τόν γυιό του σ'ό Παρίσι για σπουδές.

Εκεί οι καθηγηται τόν έξετάζουν πρώτα πρώτα σ'ή γεωγραφία.

—Τί είναι ποταμός φίλε μου; τόν ρωτά ένας καθηγητής.

—"Έξατάται κ. καθηγητά!

—Πώς, έξατάται!...

—"Αν βρίσκειται μακριά από την Μασαλία είναι ένα μικρό ρυάκι που τό καλοκαίρι ξεραίνεται. "Αν είναι κοντά στην Μασαλία, είναι μεγάλος όγκος ύδατος που κυλάει σέ μία τεραστία κοίτη, όπως ό "Αμαζόνιος!...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ο πλασιέ που ξέρε την δική του:

—Κυρία μου, χαιρετά! Ξέρετε ότ'ι μοιάζετε καταπληκτικά την Μαρίνε Ντίτριχ!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία νεαρά χορεύτρια, που είχε την μανία να μιλή για βιβλία και φιλολογία, χωρίς να ή διαβάση ποτέ, έξεθείαζε κάποτε ένα νέο βιβλίο που είχε θγάει κάποιος συγγραφέας, που δέν φημιζόταν ούτε για τρίτης τάξεως τάλαντο.

—Τί θαυμάσιο βιβλίο! Έκανε ή νεαρά ήθοποιός.

—Τό διαβάσατε; ρώτησε με κάποια ειρωνεία ένας που την άκουσε.

—"Όχι, αλλά μου είχε διηγηθή την ύπόθεση ό συγγραφέας του πριν τό γράψη!...

—ρρ—

Σέ μα πλατεία κάποιος βρίζει και κακομεταχειρίζεται έναν άλλον πολίτη.

Πλησιάζει ένας άστυφύλας:

—Τί συμβαίνει; ρωτά τόν πρώτο.

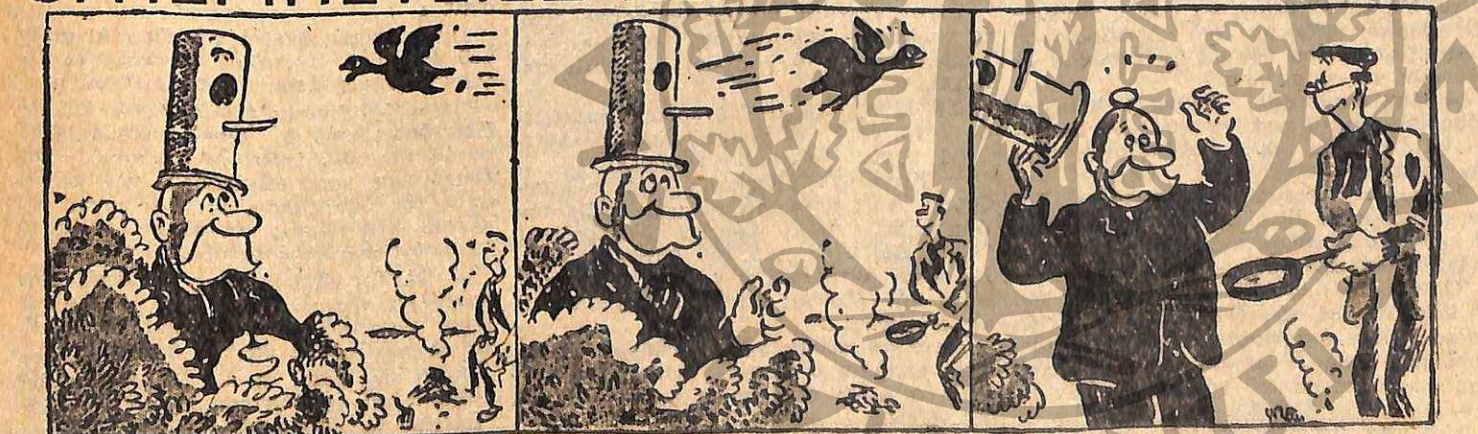
—Μιά ώρα τώρα, κύρ άστυφύλακα, τόν ρωτώ να μου δείξη τόν δρόμο μου, κι' αυτός με κυττάζει και γελά.

—Μά είναι κοφάλας ό ένθραπος!... λέγει ό άστυφύλας.

Και ό άλλος, σ'εφεόμηνος πρς τόν κοφάλας:

—Και δέ μου τ'όλεγες τόσο ώρα, Χριστιανέ μου!...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας κ. κ. Μπίλ και Μπούλ άγαπούν τά αυγά των περιστεριών, γι' αυτό έπεννύσαν έναν πρωτότυπο τρόπο για να τά έχουν πάντοτε της ώρας.

Εκείνο το βράδυ, ο Όσκαρ Ραμπουγιέ, βρισκόταν με την γυναίκα του, την καλή κυρία Άρτεμισία, σ' ένα κέντρο της πλατείας Πιγκάλ και έπαιρναν το όρεκτικό τους. Ήταν Σαββατόβραδο και ο Όσκαρ είχε υποσχεθεί της γυναίκας του να πάρουν εκείνο το το βράδυ μαζί το «άπερι-τίφ».

Στο διπλανό τους τραπέζι καθόταν ένα ζεύγος ακόμα μ' ένα παιδάκι και στο παρακάτω, ένα άλλο άντρουνο.

Είχαν άρκετη ώρα που ήταν στο κέντρο εκείνο, όταν το διπλανό τους ζεύγος σηκώθηκε να φύγει. Δεν είχαν κάνει δέκα βήματα, όταν ξαφνικά ο Όσκαρ διέκρινε αβυσσινά πάνω στον καναπέ μια γυναίκα ομπρέλλα.

Υποχρεωτικός και ευγενικός ο Όσκαρ, σηκώθηκε αμέσως από την θέση του:

— Κυρία! κυρία! την ομπρέλλα σας!... Ο συνοδός της κυρίας έστράφηκε και μ' ένα χαμόγελο στά χείλη:

— Σας ευχαριστούμε κύριε, για την ευγένειά σας αλλά η ομπρέλλα δεν μ' ανήκει.

— Κάποια άλλη θα την ξέχασε στον καναπέ, έκανε η καλή κυρία Άρτεμισία. Κρίμα και είναι τόσο όμορφη, πρόσθεσε, ρίχνοντας μια πλάγια ματιά στην ομπρέλλα.

Υστερ' από λίγο η κυρία Άρτεμισία έλεγε του άνδρα της, ρίχνοντας μια δεύτερη ματιά στην λησμονημένη ομπρέλλα:

— Αλήθεια, Όσκαρ, δεν μου πήρες ακόμα την ομπρέλλα που μου είχες υποσχεθεί. Η άλλη χάλασε έντελως και κινδυνεύω να μείνω χωρίς ομπρέλλα.

— Θα σου την πάρω Άρτεμισία μου. Έν τω μεταξύ, όμως, θα μπορούσες να δοκιμάσεις και την διπλανή την άφησαν που την άφησαν γιατί να μην την πάρουμε εμείς;...

— Τι λές καμμένη Όσκαρ! Έκανε κατεστρατημένη η κυρία Άρτεμισία, να πάρουμε ξένο πράγμα!... είπε κι' έριξε ένα βλέμμα γεμάτο βουλιμία προς την ομπρέλλα.

— Ήσουν πάντα σχολαστική καμμένη Άρτεμισία! Δεν δοκιμάζεις λέω εγώ να πάρω την ομπρέλλα, τώρα που την βρήκαμε κι, είναι και του γούστου σου;

Η κυρία Άρτεμισία αναστάναζε και έκανε να απλώσει το χέρι της προς το πολυπόθητο αντικείμενο. Ένα άγριο, όμως, βλέμμα της κυρίας του τρίτου τραπέζιού δεν άφησε το χέρι της να φθάσει ως την ομπρέλλα.

— Είδες τώρα τι έκανες; είπε του Όσκαρ. Με το να θέλεις να φανής ευγενής μ'ες πήραν είδηση από το παρακάτω τραπέζι και τώρα δεν θα μπορούσαμε να πάρουμε την ομπρέλλα.

— Μην ανησυχείς, έκανε ο Όσκαρ, πόσο θα κάνουν για να φύγουν; Σε λίγο θα μείνουμε μόνοι και παίρνης τότε την ομπρέλλα.

Η κυρία Άρτεμισία συνεφώνησε. Τόσο περισσότερο δε, όσο στο παραδίπλανο τραπέζι φώναξαν κιόλας το γκαρσόνι για τον λογαριασμό.

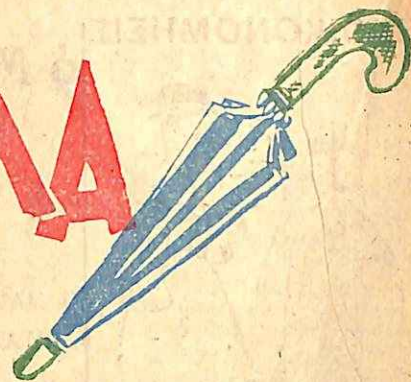
Ο Όσκαρ κύτταζε την γυναίκα του μ' ένα βλέμμα που έλεγε «δεν σου τώ-λεγα»; Δεν πρόβλεψαν όμως να πανηγυρίσουν όταν άκουσαν την κυρία του παρακάτω τραπέζιού να παραγγέλλει:

— Γκαρσόν, δυο βερμούτ ακόμη!...

Η κυρία Ραμπουγιέ πήγε να σκάσει από το κακό της. «Ωστε έτσι, και ήλ-»

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

λη έμενε για την ομπρέλλα; Θα ιδή λοιπόν!

— Όσκαρ! λέει του συζύγου της, δεν είναι για την ομπρέλλα αλλά εν θάφισω το παληοθήλυο εκείνο να μου φάη το μάτι!... Φώναξε γρήγορα το γκαρσόνι και παράγγειλε δυο μπύρες!...

Ο Όσκαρ συνεμορφώθη.

Πέρασε ώρα και τα ποτήρια της μπύρας άδειασαν κι' αυτά με τη σειρά τους χωρίς όμως το γειτονικό ζεύγος να δείχνει την παραμικρή διάθεση για φευγιά. «Απ' εναντίας παρήγγειλε κι' αυτό μπύ-ρες».

— Όσκαρ, έκανε η κυρία Άρτεμισία, τι δάλεγες αν τρώγαμε απόψε εδώ; Αυ-τοί εκεί πέρα δεν τρώνουν σκοπό να τ' κουνήσουν.

«Άλλο που δεν ήθελε κι, ο Όσκαρ,

Φωνάζει το γκαρσόνι και παραγγέλνει ένα καλό γεύμα.

δότης με φρίκη συλλογιζότανε τα μακαρόνια που του είχε μαγειρέψει εκείνη την ημέρα η γυναίκα του. Φώναξε λοιπόν το γκαρσόνι και παράγγειλε ένα καλό γεύμα.

Είχαν αρχίσει κιόλας να τρώνε όταν η κυρία του παρακάτω τραπέζιού φώ-ναζε και αυτή το γκαρσόνι και κάτι του λέγει.

Σε λίγο, και στο έχθρικό στρατόπε-δο έστρώνετο ένα τραπέζι λουκούλλειο...

Η κυρία Άρτεμισία εφύραζε.

— Κατάλαβες Όσκαρ; λέγει του συ-ζύγου της, πάνε για να μ'ας φάνε την ομπρέλλα, αλλά δεν θα το χαρούμε! «Οχι! Δεν είναι για την ομπρέλλα, αλ-λά γιατί αυτή εκεί η καρακάξα να μ'ας κάνει την έξυπνη; Η ομπρέλλα θα μεί-νη σ' εμάς!...

Μετά το γεύμα έπηκολούθησαν τα λι-κέρ, κατόπιν ο καφές, ύστερα τα χα-νευτικά αλλά το έχθρικό ζεύγος δεν το κουνούσε.

Λικέρ το ζεύγος... λικέρ κι' αυτοί. Καφέδες εκείνο & Κοφέδες και αυτοί.

Και ούτω καθεξής. Η ώρα, όμως, περ-νούσε και οι άλλοι δεν έφευγαν.

— Όσκαρ λέγει η κυρία Άρτεμισία αυτοί δεν φεύγουν.

— Τό βλέπω.

— Λοιπόν, πρέπει να τους εκπλήξου-με: θα παραγγείλεις σαμπάνια!

— Σαμπάνια! Άρτεμισία; Τρελλά-θηκες!

— Κάνε αυτό που σου λέγω και θα ιδής πως θα τραπούν σε λίγο εις φυ-γην!...

Σε λίγο έρχόταν και η σαμπάνια. Η κυρία Άρτεμισία έριξε ένα πλάγιο βλέμμα θριαμβού προς την αντίπαλο, αλλά παρά π'ασαν προσδοκίαν, την συ-νέλαβε... έπ' αυτοφώρ' να υπομειδιά ει-ρωνικά.

Σε λίγο το μειδίαμα αυτό έρμηνευό-ταν κατά τον αποστομοτικώτερο για τή κ. Άρτεμισία τρόπο: το αντίπαλο ζεύγος, παρήγγειλε κι' αυτό σαμπά-νια...

— Σαμπάνια & ; Εγρύλλισε. Τώρα θα ιδής; παλκοκουβάνια!...

Και σκύβοντας στο αυτί του συζύγου της:

— Όσκαρ, έβρυχηθή «σόττο βότσε», θα παραγγείλεις σουπέ!

— Μα ακόμη δεν έχωνάψαμε το γεύ-μα, άγαπητή μου!...

— Αυτό που σου λέγω!...

Και ο Όσκαρ συνεμορφώθη.

Υστερ' από λίγο προσεκομίζετο και το σουπέ.

Ο Όσκαρ θέλοντας και μη έβαλε χέ-ρι και στο σουπέ.

Μόλις, όμως, τελείωσε, ένοιωσε κά-ποια υποπτι άδιαθεσία να τον κυριεύη ξαφνικά και έτρεξε αμέσως στο λαβα-μπό. «Όταν επέστρεψε, ο δυστυχής είχε τα χάλια του. Ήταν κίτρινος σαν λεμόνι και ή φωνή του ήταν κομμένη:»

— Άρτεμισία, ψιθύρισε, πάμε να φύ-γωμε γιατί δεν θα έπιστρεψω ζωντανός στο σπίτι.

— Τι λές καλέ, τώρα που θριαμβεύ-»

Πραγματικά, εκείνη την ώρα η παρέα του έχθρικού τραπέζιού κανόνιζε το λο-γαριασμό και ετοιμαζότανε να φύγει.

Η κ. Άρτεμισία εθριάμβευσε!... την ώρα όμως, που ο Όσκαρ κανόνιζε κι' αυτός τον δικό του λογαριασμό, που ξεπερνούσε κατά πέντε φορές την πιθανή αξία της ομπρέλλας, μπαίνει μέσα στο κέντρο ένας κύριος και πλησιάζοντας το γκαρσόνι που τους έσερβιρε.

— Φελίξ, μήπως είδες πουθενά την ομπρέλλα της γυναίκας μου; Φύγαμε τόσο βιαστικά για το γεύμα της κ. Ρ. και ασφαλώς εδώ θα την αφήσαμε!...

Αυτή την φορά, η κ. Άρτεμισία δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα νεύρα της. «Έπεφτε λιπόθυμος στο κάθισμα της...»

ΜΑΞΙΜ

Ο άνθρωπος με τα σημαδεμένα χείλη!...

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Μια νύχτα του Ιουνίου 1889 μ' έπεσκέφθη πολύ άργα μια μυ-στηριώδης γυναίκα. Φορούσε μια τουαλέττα σκοτεινού χρώματος σκέπαζε μ' ένα πυκνό βέλο το πρόσωπό της.

— Με συγχωρήτε που σας ανησυχώ την ώρα, φώναξε πέφτοντας την άγκαλιά της γυναίκας μου. «Ω! είμαι δυστυχής, πάρα πολύ δυστυχής! Έχω ανάγκη της βοήθειάς σας».

— Πώς; Απόρησε η γυναίκα μου ση-κώνοντας το βέλο που σκέπαζε το πρόσωπό της, μά εσύ είσαι Κάτε Βί-νι, θεέ μου, πόσο με φόβισες χρυσή μου!... Μα την αλήθεια δεν σε γνώ-ριζα την ώρα που μπήκες στο σπίτι...

Κύτταξα μ' άπελπισία τη γυναίκα μου, που της είχε έρθει ή... τρέλλα να π'αφή το φιλάνθρωπο επάγγελμά της σρηγορήτρας και κούνησε περιλυσος κεφάλι μου. «Ετοιμαζόμουν δε ν' ά-»

συνρωθ' στο διαμέρισμά μου όταν ήλιν μου φώναξε:

— Παρακαλώ, γι'ατρέ μου, μη φεύγε-»

«... Έχω κι' εσάς τόσο την ανάγκη μου!... Ξέρετε, ο αδελφός μου 'Ιζα-»

«... λει από το σπίτι δυο ημέρες και εν έχει επιστρέψει ακόμη. Φαίνεται, λοιπόν, ότι θα του έχει συμβεί κάτι»

«... πολύ πιθανόν επίσης, να έχη λησμονη-»

«... πάλι σε κανένα κακόημο κέντρο! «Ήξερα καλά τον δόκτορα 'Ελιας»

«... ντινέυ, τον περιφημο θεολόγο της σχολής του Σαίν-Τζώρτζ. Είχε κα-»

«... κινήσει ο δυστυχής όπιομανής από»

«... να πολύ παρόμοξη άφορμή. Του εί-»

«... αν κάνει μερικές ενέσεις όπιου όταν»

«... ταν άρρωστος κι' από τότε τον κυ-»

«... νευσε συχνά το πάθος αυτού του φο-»

«... ρού δηλητηριού. Και φυσικά στά κα-»

«... νημα κέντρα του Τάμεσι έμενε μέ-»

«... ρι που θα ξεμεθούσε. Έτσι χάνονταν»

«... α, δυο και τρεις ακόμη ημέρες από»

«... το σπίτι του.

Σ' ένα από τα συνηθισμένα κέντρα»

«... τα όποια επήγαινε ήταν το «Χρυσό»

«... άρι» που θριασκόνταν στην Ούπερ»

«... είν, την πιο θρώμικη και την πιο έ-»

«... ρεινή οδό του ύποπτου Λονδίνου!...»

«... Όσο είχα το θάρρος να πάω ως»

«... κεί σ' άναζητήσι του φίλου μου.

Το τεϊοποτείο του «Χρυσού Ψαριού»»

«... ταν γεμάτο από ένα έφιαλτικό κό-»

«... μο όνειροπαρμένων. Οι περισσότεροι»

«... πό αυτούς παρέμεναν σιωπηλοί και»

«... υθισμένοι στους λογισμούς των και»

«... τα έφιαλτικά των όνειρα.

Μέσα σ' αυτό τον κόσμο των παρα-»

«... νων γνώρισα τέλος τον Βίνιεν. Με»

«... ντελήφθη μάλιστα αυτός και μου φώ-»

«... νξε με μια φοδερή νευρική υπερδιέ-»

«... ρση:

«... «Ε, φίλε μου Ουάτσον, πώς θρέ-»

«... ηκες δώ πέρα;

«... «Ήρθα να σε ιδώ! τ' άπάντησα.

«... «Τί ώρα είναι;

«... «Ένδεκα τη νύχτα, του δήλωσα.

«... «Ποιάς ημέρας;

«... «Της 19ης Ιουνίου...»

—Μά είναι τρομερό, στέναξε ο Βί-νιεν. Αυτό θα έλπη ότι λείπω σωστές δυο ημέρες από το σπίτι...

Τον βοήθησα να σηκωθ' κι' έκανα με χίλια βάσανα τόπο για να μπορέ-»

«... ση να περάσει. Ξαφνικά μπροστά στον»

«... ιδιοκτήτη αυτού του κέντρου είδα να»

«... στέκεται μια γρηά πάρα πολύ σατα-»

«... νική και περίεργη. Και φαντασθήτε»

«... την κατάπληξη μου όταν από ένα συν-»

«... θηματικό νεύμα της δεν άργησα να»

«... καταλάβω ότι αυτή η γρηά δεν ήταν»

«... άλλη από τον... Σέρλοκ Χόλμς, ο ό-»

«... ποίος είχε έπιτύχει πάλι μια άρι-»

«... στουρηγική μεταμόρφωση.

—Χόλμς; φώναξε. Τί διάβολο κά-»

«... νεις εδώ πέρα;

—Μίλα καλλίτερα πιο σιγά και μην»

«... είσαι τόσο περίεργος, μου άπάντησε.

«... Όπως ξέρεις έχω περίφημη άκοή.

Μα θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαίτε-»

«... ρως. Τί θές όμως δώ πέρα; Μήπως»

«... κι' εσύ έπεσες θύμα του ναρκωτικού;

—Ήρθα να θρώ έναν φίλο.

—Κι' εσύ;

—Εγώ έναν έχθρο!... Ουάτσον, θρί-»

«... σκομαι στά ίχνη μιας νέας συνταρα-»

«... κτικής υποθέσεως. Ελπίζω δε να έπι-»

«... τύχω, όπως όλες τις άλλες φορές. Αν»

«... δεν πετύχαινα η ζωή μου, μά την ά-»

«... λήθεια δεν θαζίζε μια δεκάρα. Πρέ-»

«... πει, λοιπόν, Ουάτσον να με βοηθήσης»

«... κι' εσύ. Θα σου διηγηθώ δε όλη την ί-»

«... στορία ώστε να δής αν έχω ή δεν έ-»

«... χω δίκην.

Εδώ, λοιπόν, και μερικά χρόνια,

δηλαδή, το 1884 είχε έρθει στο Λή»

«... ένα ύποκειμενο που άκουγε στο όνομα»

«... Νέβιλ Σαίν-Κλαίρ. Περνιόταν για πο-»

«... λυ πλούσιος. Αυτό άλλωστε φαινόταν»

«... γιατί είχε μια πολυτελή όίλλα στην»

«... όποια έδινε μεγαλοπρεπείς δεξιώσεις.

Μέχρι το 1887 είχε κάνει ένα σωρό»

«... γνωριμίες και τέλος παντρεύθηκε την»

«... κόρη ενός μπουαριέρ με την όποια»

«... απέκτησε δυο παιδιά. Βέβαια ο «μύ-»

«... στερ» Σαίν-Κλαίρ δεν είχε πολλές ά-»

«... σχολίες, μά είχε την συνήθεια να φυ-»

«... γη το πρωί για την πόλη και να γυρί-»

«... ζη πάντα με το τρένο των 4.14' από»

«... την Κάνινον Στρήτ.

Την περασμένη Δευτέρα όμως ο Νέ-»

«... βιλ Σαίν-Κλαίρ έφυγε για το Λον-»

«... δινό λίγο νωρίτερα από τη συνήθη ώ-»

«... ρα δηλώνοντας ότι είχε δυο σπουδαία»

«... ραντεβού. Την ίδια μέρα, όμως, η γυ-»

«... ναίκα του έλαβε ένα τηλεγράφημα το»

«... όποιο της γνωστοποίησε ότι στα γρα-»

«... φεία των Ναυτικών Έπιχειρήσεων»

«... «Αμπερντεν είχε άφθεί ένα πακέτο»

«... που περιείχε και εξαιρετικής σπου-»

«... δαιότητα πράγματα για εκείνη. Η κ. Σαίν-Κλαίρ έσπευσε φυσικά την»

«... ώρισμένη ώρα στα γραφεία όταν ξα-»

«... φνικά άκουσε μια ανθρώπινη κραυγή,

«... τον κρότο ενός πυροβολισμού κι' είδε»

«... τον άνδρα της στο παράθυρο ενός δω-»

«... ματίου του δευτέρου πατώματος. Ο»

«... Σαίν-Κλαίρ της έκανε ένα νόημα ά-»

«... πελπισίας και κατόπι τραδήχηκε ά-»

«... πότομα στο έσωτερικό του δωματίου.

Εκείνο όμως που έκανε έντύπωση»

«... στην κ. Σαίν-Κλαίρ ήταν ότι ο σύ-»

«... ζυγός της φαίνονταν πολύ ταραγμέ-»

«... νος. Έπειτα δεν φορούσε ούτε κολλά-»

«... ρο και γραβάτα!...

Τρελλή από την άπελπισία της ή κ. Σαίν-Κλαίρ έτρεξε να ιδή τί συνέ-»

«... θαινε στον σύζυγό της. Το σπίτι αυτό»

«... δεν ήταν άλλο από το «Χρυσό Ψάρι».

Μα καθώς ανέβαινε τις σκάλες πα-»

«... ρουσιάζθηκε ένας αθλητικός Δανέζος»

«... την άρπαξε στα χέρια του και την πέ-»

«... ταξε κυριολεκτικώς στο δρόμο. Η κ.

«... Σαίν-Κλαίρ κάλεσε τότε σε βοήθεια»

«... της μια περίπολο άστυνομικών άνέθη-»

«... κε μαζί τους και ήρρεύησε όλο το»

«... σπίτι. Μα πουθενά δεν βρήκε ούτε τον»

«... άνδρα της ούτε κανένα ίχνος του.

Την βεβαίωσαν επίσης ότι σ' αυτό το»

«... διαμέρισμα κατά την διάρκεια του ά-»

«... πογεύματος δεν είχε μπη ψυχή ζων-»

έναν ονόματι Μπόν ο οποίος φώναζε και διεμαρτύρετο δηλώνοντας ότι αυτή η γυναίκα δεν ήξερε τί έλεγε κι ότι ήταν μια θεοπάλαδη!

Ο άστυνόμος, φυσικά, δεν άρκέσθηκε σ' αυτές τις έρευνες. Πήγε πάλι στο δωμάτιο έμαξε προσεκτικά τα ρούχα του Σαίν-Κλαίρ και ξαφνικά μέσα στο σακκάκι του αν τ' όρθε τί ανακάλυψε;

— Δεν μπορώ να φαντασθώ τίποτε.

— Ε, λοιπόν, φίλε μου Ουάτσον, οι τσέπες αυτού του σακκακιού ήταν γεμάτες κέρματα! Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο Σαίν-Κλαίρ είχε έλευθερωθεί απ' όλα αυτά κι είχε πέσει γυμνός στο γκατάμι για να μπορεί να κολυπήσει ελεύθερα.

— Ωστε γι' αυτό είχε αφήσει τα ρούχα του; Απόρησα.

— Πιθανόν, συνέχισε ο Σέρλοκ Χόλμς να του έβγαζε αυτός ο δυνατός Δανέζος τα ρούχα και κατόπιν να τον τίναζε στην θάλασσα. Έπειτα προσπάθησε να τ' οσκάσει με τον Λασκάρ, τον συνένοχό του, γιατί είδαν την κ. Σαίν-Κλαίρ να έρχεται συνοδευόμενη από τους άστυνομικούς. Ωστόσο όταν ανέκριναν εξαντλητικά αυτούς τους δυο ανθρώπους δεν ανέκαλυσαν και σπουδαία πράγματα.

Παρατήρησα ωστόσο ότι με την συζήτηση είχαμε περάσει τις πιο κεντρικές συνοικίες του Λονδίνου και τώρα διασχίζαμε κάτι μικρούς κι έλλεινους δρόμους γεμάτους από μικρά, ύγρα κι ανήλιαχα σπίτια φτωχών.

— Καθώς βλέπεις, μου έλεπε μία στιγμή χαμογελώντας ο Σέρλοκ Χόλμς, έρσικόμαστε στα περίωρα του Λη. Έδώ μας περιμένουν δυο όμορφα δωμάτια τα οποία ή κ. Σαίν-Κλαίρ είχε την καλωσύνη να θέσει στην διάθεσή μας. Έκεί με συνέστησε και στην κυρία του εξαφανισθέντος ή οποία μά την αλήθεια ήταν λεπτή, όμορφη, όλοξανθη και χαριτωμένη. Και ξαφνικά μετά τις τυπικές φιλοφωνήσεις μας, ρώτησε τον Σέρλοκ Χόλμς αν έ- Χω νέα.

— Νομίζω ότι δεν υπάρχει πια καμιά έλπίδα, της δήλωσε εκείνος. Ο σύζυγός σας είναι νεκρός.

— Τότε πώς έλαθα αυτό το γράμμα του; φώναξε ή κ. Σαίν-Κλαίρ και μάς έδειξε μία επιστολή.

Ο Σέρλοκ Χόλμς με την αδειά της, τ' όπρη στα χέρια του, τ' όξήτασε προσεκτικά τ' όπαρέβαλε μ' ένα παλλό γράμμα του Σαίν-Κλαίρ και τέλος δήλωσε:

— Αυτό τ' ό γράμμα είναι πλαστό! Κάποιος μιμήθηκε τ' ό γραφικό χαρακτήρα του συζύγου σας.

Μά ή κ. Σαίν-Κλαίρ επέμενε ότι ό σύζυγός της ζούσε, ότι τ' ό γράμματα ήταν δικά του κι ότι είχε γράψει για να την παρηγορήσει.

□ □

...Την άλλη ήμέρα πρωί, πρωί, με ξύπνησε ό Σέρλοκ Χόλμς.

— Έλα, μου έλεπε σιγά, θά κάνουμε κρυφά έναν μικρό περίπατο με τ' ό α- λογο ως στο Σούρεϋ, στις φυλακές. Έ- κεί ως γνωστόν κρατείται ό Δανέζος κι ό σύντροφός του. Άς πάμε να ί- δοθμε αυτό τόν ασχημομούρη. Κάτι ασφαλώς θά έχη ιδιαίτέρως να μάς πη.

Κι' αλήθεια όταν φθάσαμε στις φυ- λακές μάς πληροφόρησαν ότι αυτός ό σημαδεμένος Δανέζος κοιμόταν τόν ύπνο του δικαίου στο κελλί του. Ό Σέρλοκ Χόλμς, πηρε τότε από τόν σάκκο πού είχε φέρει μαζί του ένα σφουγγάρι τ' ό θούπηξε στο άλκοδλ

κι' έπειτα δήλωσε στους δεσμοφύλα- κες:

— Θέλω να μ' ανοίξετε άθόρυβα τήν πόρτα του κελλιού του Μπόν.

Όταν δέ μπήκε σ' αυτό τ' ό κελλί ακολουθούμενος απ' όλους μας ό δαι- μόνιος άστυνομικός πλησίασε τόν Μπόν πού κοιμόταν άνάσκελα και τ' ό έθρεξε ξαφνικά και με δύναμη τ' άπείσιο πρόσωπό του. Ό Δανέζος πε- τάχθηκε ούρλιάζοντας από τόν τρόμο. Άλλά και μείς ξεφωνίσουμε από τήν κατάπληξη μας. Είδαμε ότι εκείνο τ' ό άπείσιο πρόσωπο του Δανέζου ήταν φτιαγμένο μ' ένα άριστοτεχνικό «μα- κιαγιάζ» κι' ότι με τ' ό σφουγγάρι με τ' άλκοδλ είχαν καθαρίσει όλες οι μπο- γιές του κι' είχε ήρεμήσει ί...

— Κύριοι, φώναξε μ' ένα χαμόγελο θριαμβού ό Σέρλοκ Χόλμς, επιτρέπα- τέ μου να σας παρουσιάσω τόν Νεβίλ Σαίν-Κλαίρ Ντέ Λη κόμητα του Κέντ!

Μά τήν αλήθεια ποτέ στη ζωή μου δεν είχα ίδεί τόσο παράξενο θέαμα. Αύτη ή ξαφνική μεταμόρφωση του Δανέζου μ' είχε αφήσει κατάπληκτο. Μά κι' ό Σαίν-Κλαίρ φαινόταν πολ- λυ δυστυχισμένος.

— Κύριοι, έλεπε, θά σας εξηγήσω τήν Ιστορία μου, μία πού μάθατε ότι ό Μπόν, ό Δανέζος, κι' ό κόμης του Κέντ είναι ένα και τ' ό αυτό πρόσωπο. Έλπίζω, μάλιστα, ότι θά δικαιολογή- σετε κι' όλας τ' ό πάθος πού έχω για τήν ζητιανιά. Η Ιστορία αυτού του πάθους μου αρχίζει, μάλιστα, κατά πολυ περίεργο τρόπο. Έδώ και πολλά χρόνια ήμουν συντάκτης τών «Χρο- νικών» του Λονδίνου. Είχα ταλέντο κι' οι καλές ιδέες μου πάντα πληρώνον- ταν λαμπρά από τόν διευθυντή μου.

Ξαφνικά μία ήμέρα θέλησα να κάνω ένα «ρεπορτάζ» για τήν ζωή τών ζη- τάνων για να μάθω τ' ό τεχνάσματά τους, τ' ός συνήθειές τους και τ' ό κέρ- δη τους. Κι' έγινα πράγματι, έρασι- τέχνης ζητιάνος άφού έννοείται πα- ραμόρφωσα με τ' ό «μακινιάζ» τ' ό πρόσωπό μου κι' έγινα άγνώριστος!

Η έρασιτεχνική ζητιανεία μου κρά- τησε είκοσι ήμέρες. Σ' αυτό τ' ό διά- στημα, φυσικά, συγκέντρωσα άπειρα στοιχεία για τήν καμπάνια μου. Έ- γραφα, μάλιστα, δέκα άρθρα πού έ- καναν μεγάλη έντύπωση στο άναγνω-

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ

— Πώς μου λές ότι είναι 10 ή ώρα, άφού τ' ό ρολόι χτύπησε 1 μετά τ' ό με- άνουχτα!

— Και όμως, γυναικούλα μου, γτύ- πησε 1 και έπειτα 01,

στικό κοινό του Λονδίνου. Μά όλος αυτός ό θόρυβος κι' ή έπιτυχία μου μ' είχαν αφήσει άσυγκίνητο.

Άλλο πράγμα μου είχε κάνει τρομαχτική έντύπωση. Είχα παρατηρήσει ότι τ' ό έπάγγελμα του ζητιάνου ήταν πιο έ- πικερδές και πιο προσοδοφόρο από πολλά άλλα έπαγγέλματα. Τήν πρώ- τη ήμέρα είδα ότι κέρδισα είκοσιέξη σελλίνια και τέσσερις πένες. Τήν δεύ- τερη άκόμη περισσότερα. Τέλος από τήν δεκάτη ήμέρα και πέρα κέρδισα τόσα πολλά λεφτά σαν να ήμουν... τραπεζίτης. Αυτό τ' ό τεράστιο κέρδος μ' έκανε να σκεφθώ πάρα πολυ για τ' ό μέλλον μου. Και μεταξυ τού πρώ- του έπαγγέλματός μου κι' αυτού πού είχα δοκιμάσει έρασιτεχνικά, προτί- μησα τ' ό τελευταίο.

Κάθε πρωί, λοιπόν, έφευγα από τ' ό σπίτι μου, άλλαζα ρούχα, παραμόρ- φωνα τ' ό πρόσωπό μου και ζητιάνευα. Τ' ό θράδυ πάλι πήγαινα στο «Χρυσό Ψάρι» άλλαζα ρούχα κι' έπαιρνα τ' ό τραίνο για τ' ό Λη. Έτσι μ' αυτό τόν τρόπο έκανα τήν τεραστία περιουσία μου. Μ' αυτό τόν τρόπο είχα έξασφα- λήσει μία ήγεμονική ζωή στη γυναί- κα μου και στα παιδιά μου. Μά πώς άνακαλώνατε τ' ό σχέδιό μου;

— Άπλουστάτα αγαπητέ μου, τ' ό πάντρησε γελώντας ό Σέρλοκ Χόλμς, έγώ ήμουν ή.. ζητιάνος με τήν όποια μάλωνα διαρκώς για τις εισπράξεις στο τείλοποείο του «Χρυσού Ψαριού»!

Κι' ό Σέρλοκ Χόλμς έξοσασε σ' έ- να πλατύ γέλιο, πού έδειχνε ότι ήταν εύχαριστήμενος από αυτή τήν νέα έπι- τυχία του.

KONAN NTO-Y'A

Οι πρώτες και οι τελευταίες λέξεις

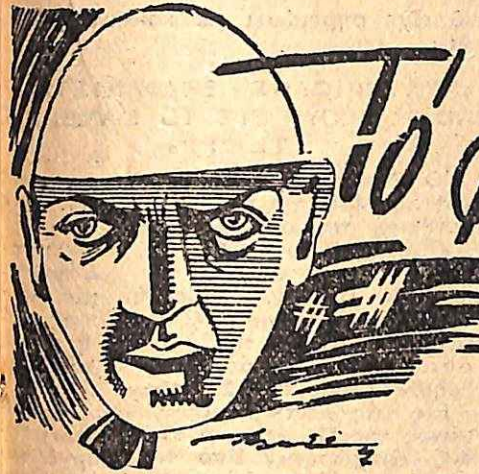
Όταν ό 'Ιούλιος Σανδών ήλθε σέ ρή- εη με τήν προστατριά του Γεωργία Σάνδη, έφυγε από τ' ό Παρίσι και πήγε στην 'Ιταλία για να τήν λησμονήσει. Μόλις όμως έφθασε στο Τουρίνο πήγε στο πρώτο κατάστημα πού ήδρε έμπρός του άγόρασε χαρτί κ' έγραψε πρώην φίλη του. Μόλις όμως στην ριζή τ' ό γράμμα στο ταχυδρομείο, μετενόησε και έπληξε στη διεύ- θυνση κ' έζήτησε πίσω τ' ό γράμ- μα.

Άλλά τ' ό πράγματα τήν έποχή εκείνη δεν ήσαν όσο είναι ση- μερα εύκολα και ή έπιστολή δεν καταφύγη στον όπουργό τών Τα- βόhtος Καβούρ.

Ό όπουργός στις άρχες δεν θέ- λησε ν' άκούση τίποτα για τήν έ- πιστοφή τ' ό γράμματος, όμως στο τέλος συγκινήθηκε από τ' ό λά- για του Σανδών και συγκρατετέθη να δώσει πίσω τ' ό γράμμα, υπό σέ μία κόλλα χαρτί τις πρώτες και τις τελευταίες λέξεις της έπι- στολής για να πιστέψη, αν πράγ- ματι ήταν δικό του.

Ό Σανδών εύχαρίστως δέχεται τήν άνακρίση αυτή και γράφει τις δυο αυτές λέξεις: «Σ' άγαπώ, Σ' άγαπώ».

Πράγματι τ' ό γράμμα άρχισε κ' έτελειwane με αυτές τις λέξεις. Ό Καβούρ έγέλασε και τ' ό έδωσε π' ό τ' ό γράμμα του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τήν Άγγλιαν συνταράττουν από καιρό κάτι μυστηριώδη ένδύματα, δράστης τών όποιων είναι ένας τρελλός χειρουργός, ό Δωρ, Χόκιν, ό όποιος τρελλάθηκε σ' όν πόλεμο έγχειρίζων διαρκώς τραυ- ματισμένους. Ό Δωρ, Χόκιν πιστεύει ότι ένα μέρος τού έγκεφάλου του έχει γεμί- σει αίμα και ζητεί να βρη ένα άλλο άν- θρώπινο μυαλό, πού θά ταίριαζε με τ' ό δικό του, για ν' άντικαταστήση τ' ό θλαμ- μένο μέρος του. Έτσι σκοτώνει όποιον τύχη, και τ' ό άνοίγει τ' ό κρανίο. Έναν- τιον τού Δωρος Χόκιν, ιδιαίτέρως δ' ότ ή μίς Άνν Λάνκαστερ και ό Ντάνιελ Ρόκ, χωρίς άποτέλεσμα όμως, μέχρι της στιγμής.

Τελευταίως, ό τρελλός χειρουργός κα- ταφέρει να άπαγάγη και τόν συνταγμα- τάρχην σέρ Φράνσις Γουόρτον—γνωστόν υπό τ' ό στοιχεία Κ. 20—και έτοιμάζεται να τόν έγχειρίση.

Η άστυνομία υπό τήν καθοδήγησιν τού Ντάνιελ Ρόκ, προσπαθεί να τόν σώση. Οι άστυνομικοί συνεδριάζουν εις τ' ό γραφείο τού διευθυντού τού ξενοδοχείου όπου εί- χε καταλύσει ό Κ. 20, και ό Ντάνιελ έ- ρωτά τόν διοικητή της τοπιής άστυ- νομίας δια πότε ώρίσθη ή άνάγκη σχε- τικά με τήν δολοφονία ενδ' έχαρσονίου, ή όποια είχε λάβει χώρα τήν παραμο- νή της εξαφανίσεως τού συνταγματά- χου.

120N

Υιό αύριο, τόν έπληροφόρησε ό μοίραρχος. Έχουμε τίποτε νεώτερα σχε- τικά:

Ό Μίλτον κούνησε καταφατικά τ' ό κεφάλι του.

—Ναι, τού άπάντησε. Φαίνεται ότι ό νεαρός αυτός είχε τελευταίως εις τήν κατοχήν του άρκετά λεφτά. Είχε άγοράσει ένα ποδήλατο και καινούρ- για ρούχα και συχνά τ' ό άπογείματα πήγαινε περίπατο.

—Πάντα πρὸς τήν ίδια διεύθυνση; ρώτησε με ένδιαφέρον ό Ντάνιελ.

— Άκριβώς. Πρὸς τ' ό δυτικά τού Σόρ- μπουρου.

—Μπορείτε να καλέσετε μία στιγμή τόν μαίτρ- ντ' ότέλ;

Ό διευθυντής τού ξενοδοχείου προ- θημοποιήθηκε. Ό Μίλτον όμως έθξε έλαφρά και άποτεινόμενος πρὸς τόν Ντάνιελ:

—Επιτρέψτε μου να παρατηρήσω, έλεπε, ότι πρωτίστως μάς ένδιαφέρει ή εξαφάνισις τού σέρ Φράνσις Γουόρ- τον.

Ό Ντάνιελ κούνησε έπιδοκίμαστικά τ' ό κεφάλι του.

—Σύμφωνοι, έλεπε. Τ' ό γιατί αλλάξα- με κατεύθυνση θά σας τ' ό εξηγήσω άργότερα. Ένδιαφέρομαι περισσότε- ρον από κάθε άλλο, να σώσω τή ζωή τού άρχηγού μου, και δεν έχω καιρό για χάσιμο. Πάντως είμαι άπολύτως έβέβαιος, ότι ό δολοφόνος τού νεαρού είναι και ό άπαγωγεύς τού σέρ Φράν- σις.

Τήν ίδια στιγμή ένεφανίσθη ό μαίτρ ντ' ότέλ. Ό Ντάνιελ τού άπηθύναε έ- ρωτήσεις τήν μία πίσω από τήν άλλη, με καταπληκτική ταχύτητα.

—Πόσια τραπεζία είχε ό Ουίλλιαμ Μόρτον, τ' ό γκαρσόνι πού δολοφονήθη- κε;

—Όκτώ, κύριε. Κι' όταν είχαμε πε- ρισσότερη κίνηση έννηα.

—Μπορείτε να θυμηθήτε μήπως αν κανείς από τούς πελάτας του, έδειχνε ιδιαίτερο ένδιαφέρον σ' όν νέο;

Ό «μαίτρ» προσπάθησε να συγκεν- τρώση τις άναμνήσεις του.

—Ναι, θυμάμαι κάτι τέτοιο, έλεπε τέ- λος. Κάποιος μεσόκοπος κύριος, για- τρός θάταν, φαντάζομαι, τ' ό έδινε πλούσια φιλοδορήματα και συζητού- σε διαρκώς μαζί του. Η γυναίκα του ήταν πολυ άρρωστη και δεν έβγαине ποτέ από τ' ό δωμάτιό της. Αυτά πού σας λέω, συνέθεσαν έδώ και μερικές έβδομάδες.

—Πώς λεγόταν αυτός ό κύριος, και γιατί φαντάσθηκες ότι ήταν γιατρός; ρώτησε θιαστικά ό Ντάνιελ, θάζοντας τ' ό έπανωφόρι του.

—Ό κ. αυτός λεγόταν Φόξ, κύριε, και σας είπα ότι πιθανόν να ήταν για- τρός, γιατί τόν έβλεπα συχνά να δια- βάζη τόν «Άσκληπιό».

Ό Ντάνιελ τού έλεπε να άποσυρθη.

—Ποιός είναι ό μεσίτης πού έχει τήν περισσότερη δουλειά πρὸς τ' ό δυτικά της πόλεως; ρώτησε άπότομα τόν δι- ευθυντή της τοπιής άστυνομίας.

—Τ' ό γραφείο τών «Φέλλοους» και Σια», τού άπάντησε ό άλλος άπορών- τας. Έξω ακριβώς από τ' ό ξενοδο- χείο είναι ένα παράρτημα τού κεντρι- κόυ γραφείου τους.

—Άκολουθήστε με κύριοι, και όσο μπορείτε πιο γρήγορα, μάλιστα, τούς παρακάλεσε ό Ντάνιελ, άνοίγοντας τήν πόρτα τού δωματίου. Έπρεπε να θρικόκομασταν ήδη, από πολυ πρίν, σ' αυτό τ' ό μεσητικό γραφείο.

□ □

Η τελική σκηνή ήταν έξαιρετικά δραματική. Καθώς τ' ό αυτοκίνητο τών άστυνομικών έφθασε σ' όν άνώμαλο δρόμο πού οδηγούσε πρὸς τούς βρά- χους, στην άκροθαλασσιά, όπου ύψω- νόταν ό λευκός φάρος—ό μεσίτης τούς είχε πληροφόρησει ότι τόν είχε τελευ- ταιώς νοικιάσει σέ κάποιον κ. Φόξ— άντελήφθησαν έναν άνθρωπο να ώρμα- έξω από τ' ό τέτιριο και να τρέχη πρὸς βράχων. Ό Χόκιν θρικόκοταν ήδη άρ-

τήν άκρη τών βράχων. Τ' ό πρόσωπό του φαινόταν έξαγριωμένο. Δεν φο- ρούσε σακάκι, ούτε καν κολλάρο, κι' ήταν άναμαλλιασμένος σαν τρελλός. Προχωρούσε παραπατώντας πηδήσαν έξω από τ' ό αυτοκίνητο και έσπευσαν πρὸς τ' ό μέρος του. Είχαν άναγνωρί- σει τόν σέρ Φράνσις Γουόρτον. Σέ λί- γο, τόν έφθασαν.

—Δόξα τ' ό Θεῷ, σώθηκες! φώνα- ξε χαρούμενα ό Ντάνιελ. Πού είναι ό Χόκιν και ή γυναίκα του;

Ό Κ. άπλωσε τ' ό τρεμάμενο δάκτυ- λό του δείχνοντας πρὸς τ' ό κάτω, πρὸς τήν βάση τών βράχων. Έσκυψαν δ- λοι και διέκριναν σέ βάθος έκαστο τού- λάχιστον μετρίων, τήν γυναίκα τού Χόκιν. Στεκόταν στην άμμουδιά και παρακολουθούσε τόν άνδρα της πού κατέβαινε από τούς βράχους με τή βοήθεια μιας άτέλειωτης άνεμόσκα- λας. Βρισκόταν ήδη στο μέσο της διαδρομής. Σέ έλάχιστη άπόσταση ά- πό τήν άκτή, λικνιζόταν από τ' ό έλα- φρό κύμα, μία πολυτελεστάτη βενζι- νάκατος. Τ' ό μάτια τού Ντάνιελ πε- τούσαν άστραπές καθώς έδειχνε με τ' ό χέρι του τόν Χόκιν.

—Νά ό άνθρωπος πού κυνηγάμε, φώ- ναξε, με άγριο ύφος. Νά ό δολοφόνος τού γκαρσονιού...

—...πού παρ' όλίγο να ξεπάστρευε και μένα, συμπλήρωσε ό Κ. 20.

Ό μοίραρχος Μίλτον χαμογελούσε καθώς τόν κύτταζε πρὸς τ' ό κάτω.

—Περίφημα κατέστρωσε τήν από- δρασή του αυτός ό τρελλός, παρετή- ρησε. Μόνον πού είναι κάπως μελο- δραματική και ταίριαζει μάλλον δια- κινηματογράφο παρά στην αλήθεια ζωή. Με τήν βενζινάκατό τους αυτήν, μπορούν να φύγουν σ' όποια διεύθυν- ση και μ' όση ταχύτητα θέλουν, έως ότου τελειώσει ή βενζίνη τους. Δεν εί- ναι όμως δυνατόν πια να μάς ξεφύ- γουν. Τους έχω τόσο σίγουρους, όσο κι' αν τούς είχα περάσει τις χειροπέ- δες. Σέ μισή ώρα θά είδοποιηθούν όλα τ' ό παράκτια φυλάκια καθώς και οι λιμενάρχοι, και οι φύλακες τών φά- ρων, σέ άκτίνα έκαστο μιλλίαν.

Στράφηκε μετά πρὸς κάποιον άστυ- νομικό πού τούς είχε ακολουθήσει.

—Πάρε τ' ό αυτοκίνητο Στέτμαν, τόν διατάξε, και γύρισε πίσω. Νά σταλούν άμέσως οι σχετικές όδηγίες. Άς έρ- θη μαζί σου και ό κ. Βίντρεγκετ. Φροντίστε δέ να μάς στείλετε ένα άλ- λο αυτοκίνητο.

Ό άστυνομικός τόν χαιρέτησε και άπομακρύνθηκε θιαστικά.

Ξαφνικά από ένα αυτοκίνητο πού είχε σταματήσει εκεί κοντά, πετάχτη- κε μία γυναίκα άναμαλλιασμένη και κατασκονισμένη. Ήταν ή Άνν Λάν- καστερ. Τους πλησίασε λαχανιασμένη και κάτωχρη από τήν άγωνία της.

—Πού είναι ό Χόκιν; ρώτησε.

Ό Ντάνιελ τήν έπιασε από τ' ό χέρι και της έδειξε πρὸς τ' ό θάραθρο τών βράχων. Ό Χόκιν θρικόκοταν ήδη άρ-

ΕΝΑ ΑΡΙΣ- ΤΟΥΡΗΜΑ ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ- ΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟ- ΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

κετά θαθεία, και κατέβαινε με καταπληκτική ταχύτητα.

—Τί στέκεσθε εδώ και δεν κουνιέσθε, φώναξε η Άνν θυμωμένα. Θέλετε, λοιπόν, να σας ξεφύγω και πάλι; Ο μοίραρχος την κύτταξε απαθές, στατος.

—Τόν έχω τόσο σίγουρο, όσο κι' αν του είχα περάσει εγώ ο ίδιος τις χειροπέδες, την διεβεβαίωσε.

Η Άνν στράφηκε προς τον Ντάνιελ και σιωπηλά του έδειξε τους άτσάλένιους γάντζους της ανεμόσκαλας που ό τρελλός τους είχε στερεώσει σ' ένα μισοκατεστραμένο ξύλινο πάγκο. Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του και έσπευσε προς τα εκεί.

—Έχετε δική, ψιθύρισε. Μου έτυχε πολλές φορές να δω αυτόν τον άνθρωπο να ξεφεύγει, ενώ οι σχετικές πιθανότητές του ήταν μία στις χίλιες. Γιατί, λοιπόν, να ριψοκινδυνεύσουμε και τώρα;

Ο διευθυντής του τοπικού αστυνομικού τμήματος συνοφρυώθηκε. Θέλησε να επέμβει, έμποδίζοντάς τους.

—Αυτό είναι έγκλημα, διαμαρτυρήθηκε.

—Αλήθεια; του απάντησε ειρωνικά ο Ντάνιελ γονατίζοντας εμπρός στον πάγκο. Σας λέω, λοιπόν, εγώ ότι αν τον συναντούσα ποτέ, θα του φύτευα μία σφαίρα στην καρδιά, δίχως να λάβω καν τον κόπο να του άπειθύνω και την παραμικρή ερώτηση. Τώρα, λοιπόν, που μου δίνεται η ευκαιρία, θα τον τσακίσω επάνω στα χαλίκια της ακροθαλασσιάς.

—Και θα σας εύλογη όλος ο κόσμος, ψιθύρισε η Άνν.

Ο Ρόκ απέσπασε με δυσκολία τους γάντζους από το έθλο και η ανεμόσκαλα, μ' ένα τίνιγμα εξαφανίστηκε. Έσκυψαν όλοι επάνω από τον γκρεμνό. Ο Χόκιν φάνηκε στην αρχή ότι θα έφευγε προς τα πίσω. Άγωνιζόταν να πιαστή από τις προεξοχές του θράχου. Μετά, στριφογύρισε στον αέρα, και γκρεμνίστηκε στο χάος. Άκουσαν σχεδόν και τον μαλακό θόρυβο που έκανε το σώμα του πέφτοντας στη γη. Έμεινε ανάσκελα, με τα χέρια άπλωμένα, ακίνητος έντελως.

—Σπουδαία, έκανε άγρια ο Ντάνιελ. Άς κατεβούμε τώρα κάτω να τον παραλάβουμε. Λίγο πιο πέρα είναι ένα μονοπάτι που οδηγεί στην ακτή.

Ο Ντάνιελ Ρόκ ζούσε εκείνη την ώρα, μία από τις σπανιότερες άγριες στιγμές της, κατά τα άλλα, ήσυχης, μετρημένης ζωής του. Ένοιωσε ένα άπαλο θερμό χέρι να του σφίγγει το δικό του. Το πρόσωπο της Άνν ήταν ξαναμμένο. Τα μάτια της τον χάιδευαν με λατρεία. Σαφνικά αντήχησε μία κραυγή του Μίλτον και, συγχρόνως, μία βλαστήμια του Γουόρτον. Έτρεξαν και πάλι στην άκρη του θράχου. Έσκυψαν... και επί ώρα πολλή, έμειναν όλοι άφωνοι από την κατάπληξη... Ο Χόκιν στεκόταν όρθιος. Προχωρούσε προς την θενζινάκατο, με θήμα, άργό, αλλά σταθερό. Δίπλα του έρχόταν η γυναίκα του, περπατώντας λικνιστά, με χάρη άνειπωτη.

Ένας άγριωπός τύπος, με χονδρή ναυτική φανέλλα, φάνηκε στην πύλη και άπλωσε το χέρι του να βοηθήσει την Έσθέρ. Εκείνη, ανάλαφρα, σαν κοριτσάκι, πήδησε μέσα. Ο Χόκιν μίληκε ήρεμα στο νερό και με την βοήθεια του ναυτικού αναρριχήθηκε στην δεξιά πλευρά. Ήδη είχαν βάλει τη μηχανή εμπρός κι' άνοιγόνταν προς το πέλαγος. Ο τρελλός γιάρδος και η γυναίκα του στεκόταν όρθιοι και κύτταζαν προς την κορυφή των θράχων. Είχαν κι' άλλες άπομα-

Τό φρικτό μυστικό του δρος Χόκιν

κρυφή άκρετά, και δεν διακρινόταν η έκφρασις του προσώπου των. Δεν έ-
κε αν καμιά χειρονομία, καμιά κί-
νηση.

Τέλος η γυναίκα στράφηκε και μίλη-
κε στην καμπίνα. Η θενζινάκατος εξα-
νοιγόταν με μεγάλη ταχύτητα προς
τον άνοικτο ώκεανό. Ο Χόκιν διευθύν-
θηκε προς την πλώρα και στάθηκε έ-
κει, σκοτεινός, επιβλητικός όγκος, με
την πλάτη γυρισμένη προς την ακτή,
αντικρύζοντας τον όρίζοντα. Και η
είκόνα του θύμιζε τους τολμηρούς, μα-
κρινούς, θαλασσοπόρους, που εμπρός
των άπλωνόταν νέοι κόσμοι, άνεξερεύ-
νητοι και μυστηριώδεις!

—Έπεσε από ύψος, είκοσι με τριάν-
τα μέτραν, μωρουρίσει ο Ντάνιελ.
Και, μάλιστα, έπεσε με την πλάτη!

Ο μοίραρχος Μίλτον είχε καρφω-
μένο το βλέμμα του στην άμμουδιά.
Φαινόταν άτάραχος και σίγουρος.

—Όλο και θα έπαθε κάποια έσωτε-
ρική βλάβη, παρετήρησε. Όπωςδήπο-
τε όμως, έχω δώσει ήδη διαταγή να
τους φέρουν, μόλις τους συλλάβουν,
στο Σόρμπορου.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

—Ο νεαρός που άναψε αυτή τη φω-
τιά, είναι σίγουρα τρελλός, γρίνιασε
ο Ντάνιελ, θγαίνοντας το παλτό και τα
γάντια του. Ύστερα από μήνες άξιο-
θήκανε να δούμε και μία ζεστή μέρα,
κι' αυτός ο γάιδαρος έθρηκε ν' άνάψει
φωτιά που μπορεί να ψήση και βώδι
ολόκληρο.

Η μίς Άνν Λάνκαστερ που ήταν ά-
πησχολημένη να τακτοποιή μια στίβα
γράμματα, άφησε τη δουλειά της και
τον πλησίασε κρατώντας μία έφημερί-
δα.

—Εγώ άναψα τη φωτιά, έσομολο-
γήθηκε, και σας ζητώ συγγνώμη. Εί-
χα την εντύπωση ότι δεν ήταν και
τόσο άσημη, προσέθεσε σκεπτικά.

—Κάνει ζέστη... τρομερή ζέστη, ψι-
θύρισε ο Ντάνιελ.

—Μου είχαν παραπονεθή, την περα-
σμένη εβδομάδα, του ύπενθύμισαν η
Άνν, ότι το πρωί κάνει φοβερή ύγρα-
σία, εδώ μέσα. Σκέφθηκα, λοιπόν, ό-
τι θα ήταν προτιμώτερο ν' άνάψουμε
πρώτα μια γερή φωτιά, και μετά ν'
άνοιξουμε τα παράθυρα.

—Ναι, γιά να ξεπαλιάσω με το ά-
νοικτο παράθυρο πίσω στην πλάτη
μου, έκανε ο Ντάνιελ.

Η Άνν εθεώρησε καλό να σταμα-
τήσει αυτή τη συζήτηση.

—Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμη,
είπε με μία ελαφρή κλίση του κεφα-
λιού της προς τα πλάγια. Για διαβέ-
στε όμως αυτά που γράφουν οι έφη-
μερίδες, σχετικά με μία πολύ περι-
εργη εξαφάνιση. Άν μου επιτρέπετε,
θα περιμένω εδώ, έως ότου τελειώ-
σετε.

Ο Ντάνιελ της έδειξε ένα κάθισμα,
κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του.
Πήρε μετά την έφημερίδα και διάβασε
την παράγραφο, που η μίς Λάνκαστερ

του είχε σημειώσει με κόκκινο μολύ-
βι:

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ Ε-
ΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΜΕΡΣΕΤ
ΤΣΑΪΡ»

Ο Ρόκ σήκωσε το κεφάλι του και
κύτταξε ερωτηματικά την Άνν. Μετά
συνέχισε την άνάγνωσή του.

«Είς το Σάουθ Φίολεϋ, ένα μικρό
χωριό εις τα σύνορα του Σάμερσερ
και του Ντέβον, έσημειώθη μία πω-
τοφανής περίπτωσης εξαφάνισης, δι-
α την διευκρίνισιν της οποίας, η τοπική
άστυνομία ήναγκάσθη να ζητήσει τη
βοήθειαν και της Σκότλαντ Γιάρντ».

Είς τας πέντε περίπου, του άπογεύ-
ματος της Πέμπτης, ο κ. Τζέραλντ
ουξ, άνεχώρησεν από τον Πύργο του
με την πρόθεσιν να κυνηγήσιν λαγού-
εις εις την δασώδη περιοχήν η οποία
κτείνεται περί το πάρκον. Άργότερον
εθεάθη εξερχόμενος από το όπλοστό-
σιον. Διέσχισεν έναν άγρον και εισήλ-
θεν εις το παρακείμενον μικρόν δάσος
διά μέσου του οποίου μία άτραπός ο-
δηγεί εις το χωριό. Άντήχησαν δύο
πυροβολισμοί, και θραδύτερον άνευρε-
θη ένας λαγός, ο όποιος είχε φονευ-
θει πρό ολίγων ώρας.

Κατά τας έπτά, έπειδή ο κ. Όουξ
δεν είχεν ακόμη επιστρέψει, ένας άπι-
τους δασοφύλακας έξηλθεν εις άναγή-
την του. Τέλος, άργά το θράδυ, συ-
νεπύχθη μία μικρή όμάς η οποία η-
ρεύνησε έπισταμένως το δάσος καθώ-
ς και όλα τα μέρη όπου, πιθανόν, να
συνέβη δυστυχία εις τον νεόν.
Η τοπική άστυνομία έπεράτωσε τας
άνακρίσεις της, τας οποίας τώρα συνε-
χίζει ένας έπιθεωρητής της Σκότλαντ
Γιάρντ.

Ο κ. Όουξ, τελευταίως μόλις, έ-
κληρονόμησε τον Πύργον από τον πα-
τέρα του, και είναι νέος εξαιρετικά
πλούσιος και γινώσκων άθλητής. Είνο
έπίσης ευθύμου χαρακτήρος και δημο-
φιλέστατος εις το χωριό και την γύ-
ρω περιοχήν. Αποκλείεται δε τελείως
η περίπτωσης αυτοκτονίας—δι' ολονδ-
ποτε λόγον—διότι όλίγα λεπτά πρί-
της άναχώρησός του, είχε δώσει ο-
δηγίας εις τον «μαίτρ ντ' ότέλ» του
να καλέση τηλεφωνικώς μερικούς φί-
λους του διά το δείπνον. Η μόνη τι-
θανή έξηγησις της εξαφανισώς του
είναι η περίπτωσης άμνησίας. Πώς
είναι όμως δυνατόν να έξηφανισθαι ει-
ς τα περιχωρα ακριβώς στο χωριό ο-
που έζησε και άνετράφη από μικρός;

Ο Ντάνιελ όταν τελείωνε το διάβασ-
μα, έγυρε πίσω στο κάθισμά του και
σιωπηλά, η Άνν τον πλησίασε και
στάθηκε στο πλευρό του.

—Δυστυχώς, δεν είναι γιά μας αυτή
η δουλειά, παρετήρησεν.

—Ετσι μάλλον φαίνεται, παραδέ-
χθηκε ο Ρόκ. Η Άνν περίμενε υπο-
μονητικά. Είχε μάθει πια τις συνή-
θειες του Ντάνιελ και αντίλαμβανό-
ταν ότι κάτω από αυτήν την έπιφυλα-
κτική στάση του, το μυαλό του δου-
λευε έντατικά.

—Φοβάμαι, της είπε τέλος, κάπως
θυμωμένος, ότι αρχίζω και ξεκουταί-
νω. Κάπου έχω διαβάσει το όνομα αυ-
τού του χωριού, Σάουθ Φώλεϋ, αυτές
τις τελευταίες μέρες... Χθές, μάλιστα
την ακρίβεια, μά δεν θυμάμαι
πού.

—Πιθανόν ν' άκούσατε να γίνεται
λόγος γι' αυτήν την ύπόθεση...

—Όχι, την διέκοψε άπότομα.

—Χθές, συνέχισεν η Άνν, σας έπε-
σκέφθη ο καθηγητής Ρούν. Φάγατε
μετά νωρίς, γιάτι είχατε ραντεβού με

τον σερ Φράνσις Γουόρτον. Έπιστρέ-
ψατε άργά στο γραφείο. Έρχόσα-
σαν μάλλον από κανένα παλαιοβι-
βλιοπωλείο, γιάτι κρατούσατε έναν
τόμο του Ντέ Κενεύ, που μου τον
δείξατε άργότερα...

—Φτάνει, την διέκοψε γιά δεύτερη
φορά. Το όνομα του χωριού
αυτού το είδα επάνω σε μία έτικέττα,
σ' αυτό το βιβλιοπωλείο. Ήταν μία
στιβα βιβλία και επάνω—επάνω ήταν
αυτή η έτικέττα που έφερε γραμμένη
μία διεύθυνση. Βάλτε, άμέσως, το κα-
πέλλο σας, μίς Λάνκαστερ.

Τόν υπάκουσε πρόθυμα.

—Πού θα πάμε; τον ρώτησε:

—Θέλω νάρθητε κάπου μαζί μου,
της είπε, άόριστα.

Βγήκαν μαζί από το γραφείο, κα-
τέβηκαν την λεωφόρο Σάφτεσμπουρυ,
έφθασαν στην Τσάρινγκ Κρόσ Ρόουντ,
και μίληκαν σ' ένα βιβλιοπωλείο.
Μπροστά σ' ένα ράφι βρισκόταν μία
στιβα βιβλία, σκεπασμένα με μπλε
χαρτί. Επάνω στην έτικέττα—που η-
ταν κολλημένη στην κορυφή, ήταν
γραμμένη μία διεύθυνση. Έσκυψαν
και οι δύο και διάβασαν:

«Αιδεσιμώτατον Γκόρντον Μάσεϋ
Έφημέριον εις Σάουθ Φώλεϋ

ΣΑΜΕΡΣΕΤ»

—Παπάς είναι, έκανε κάπως άπογο-
ητευμένα η Άνν. Παπάς του χωριού,
μάλιστα.

—Άς ρίξουμε όπωσδήποτε μία μα-
τιά στα βιβλία του, έκανε ο Ντάνιελ.
Σήκωσε την άκρη του χαρτιού και
διάβασε τον τίτλο του πρώτου. Έμει-
ναι κυριολεκτικά έμβροχτος. Την
ίδια στιγμή τον πλησίασε ο βιβλιο-
πώλης.

—Παράξενη άσχολία γιά έναν κλη-
ρικό, κ. Ρόκ, παρετήρησε. Αυτός ο κ.
Μάσεϋ μου έστειλε τριάντα λίρες
και έναν κατάλογον των τελευταίων έ-
πιστημονικών εκδόσεων, σχετικά με
την τρέλλα, τα όποια μου ζητούσε να
του εύρω. Περιμένω να μου φέρουν
σήμερα το τελευταίο: «Εγκεφαλικά
Διαταραχαί» του Χόμπσον, γιά να του
στείλω όλη την παραγγελία.

—Αυτός ο κ. Μάσεϋ, είναι
παλιός πελάτης σας; ρώτη-
σεν ο Ρόκ, φυλλομετρώντας
ένα από τα βιβλία.

—Δεν θυμάμαι καλά αυτό
το όνομα, του απάντησεν ο
άλλος. Πάντως πρέπει να έχη
εξαναγοράση βιβλία από το
κατάστημά μου, γιάτι άλ-
λωτίως δεν θα μπορούσε να
ξέρη ότι έχω ειδικότητα διά
ισακτικά και έπιστημονικά, έν-
γίνει, βιβλία. Είναι, μήπως,
φίλος σας, κ. Ρόκ;

—Γιά νάμαι σίγουρος θάθε-
λα να δω τον γραφικό χα-
ρακτήρα του, άποκρίθηκεν ο
Ντάνιελ. Έχετε μήπως φυ-
λάξει το γράμμα του;

—Δεν είμαι βέβαιος.
Ο βιβλιοπώλης διευθύνθη-
κε προς το γραφείο του, και
έπέστρεψε σε λίγο κρατών-
τας ένα έπιστολόχαρτο στο
χέρι του.

—Δυστυχώς, την παραγγε-
λία μου την έστειλε δακτυ-
λογραφημένη, άνήγγειλε. Και
είναι γραμμένη στο τρίτο
πρόσωπο «Ο Αιδεσιμώτατος
Μάσεϋ, παρακαλεί όπως,
κ.τ.λ. Να σας πώ, κ. Ρόκ,
τους δικαιολογώ αυτούς τους
παπδες των μικρών χωριών.
Άν δεν είχε ο καθένας τους
και τη μικρή λόξα του, θα

τρελλαινόνταν στα καλά.

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του.
—Η «λόξα» του αιδεσιμώτατου Μά-
σεϋ, έκανε, μου φαίνεται κάπως πα-
ράξενη...

Η Άνν μόλις συγκρατιόταν να του
άπειθύνη την ερώτηση που της έκανε
τά χέιλη. Η σιωπή του Ντάνιελ έση-
μαινε πολλά. Όταν τέλος έφθασαν
στο γραφείο, έβγαλε διαστικά το κα-
πέλλο της, και ρίχνοντας γύρω της
μία έρευνητική ματιά:

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Αξίζει ο κόπος να μεταβούμε επί
τόπου, είπεν ο Ντάνιελ. Καθ' όσον μά-
λιστα...

—Εδίστασε λίγο. Ήξερε μερικά
πράγματα σχετικά με τον άνθρωπο
που κυνηγούσε, τα όποια είχε θεωρή-
σει πιο σκόπιμο, να κρατήσει μυστι-
κά, γιά τον εαυτό του μόνον.

—Ω, σας παρακαλώ, συνεχίστε,
τον παρεκάλεσε η Άννα, κρεμνίζοντάς
την καπέλλο της και ακολουθώντας τον
στο γραφείο του:

—Καθ' όσον μάλιστα, συνέχισεν ο
Ντάνιελ, πριν γίνει χειρουργός, ο δρ.
Χόκιν είχε σκοπό να γίνει κληρικός.
Ήταν δέ γιά μερικούς μήνες έφημέ-
ριος ενός ναού, στο Μέλμπουρυ της
Αυστραλίας.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ο Τζέραλντ Όουξ ήταν ξαπλωμέ-
νος σ' ένα άχυρένιο στρώμα, σ' ένα
μακρύ, άδειο δωμάτιο, που το είχε κτί-
σει, πρίν χρόνια, ένας από τους έφη-
μεριους του Σάουθ Φώλεϋ, ως παρόρ-
τημα του σπιτιού του, που δεν άρκού-
να περιλάβη την άτέλειωτη οικογένειά
του. Η κυριωτέρα, θλέπετε, άσχολία
του καλού αυτού Ιερέως ήταν η παρα-
γωγή άπογόνων, εις βάρος, φυσικά,
των άλλων ποικίλων υπηρεσιών του.

Ο Τζέραλντ, λοιπόν, βρισκόταν σε
άπόσταση όλίγων μόλις εκατοντάδων
μέτρων από τον Πύργο του, την στιγμή
που η τοπική άστυνομία και η Σκότ-
λαντ Γιάρντ έρευνούσε μάταια όλη την
περιοχή.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

Μούφερες τουλάχιστον κανένα χαρτί από τον πατέ-
ρα σου, γιά την χθεσινή σου άπουσία.
—Όχι κύριε, γιάτι κι' αυτός δεν κοιμήθηκε χθές
βράδυ στο σπίτι!

Ήταν όμως χλωμός, λές και είχε
περάσει θάραϊά, μακροχρόνιο άρρώ-
στια, και πάλευε ακόμη μεταξύ ζωής
και θανάτου.

Δίπλα του στεκόταν όρθιος ο δρ.
Χόκιν, ντυμένος με την γκριζα στολή
του Άγγλου κληρικού. Μόλις είχε έ-
πιστρέψει από κάποιο μακρινό άγρό-
κτημα, όπου είχε έπισκεφθή έναν από
τους ένορίτας του, και ήσυχολείτο τώ-
ρα με τον σφυγμό του νεαρού Όουξ.

—Σπουδαία, σπουδαία, άνήγγειλε ύ-
στερα από όλιγόλεπτο σιγή. Επιτρέ-
ψτε μου να σας συγχάρω, νεαρέ μου
φίλε. Έχετε περιφημη κράση. Είσαθε ο
τελειώτερος από όσους μου δόθηκε η
ευκαιρία να χρησιμοποιήσω γιά τα
πειράματά μου.

—Τί έννοείτε μ' αυτό; ρώτησε μ' ά-
δύνατη φωνή ο νέος.

—Ένωώ ότι ο όργανισμός σας δου-
λεύει σαν μηχανή, του έξηγησεν ο
Χόκιν. Ξέρω, λοιπόν, ακριβέστατα, τί
ποσότης από το φάρμακό μου άπαιτεί-
ται γιά να σας κρατήσω άκίνητο και
άναίσθητο.

—Στο διάβολο και το φάρμακό σας
και σεις, φώναξε ο Τζέραλντ.

Ο Χόκιν χαμογέλασε.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, γιάτι
συγχίζεσθε; έκανε. Σ' αυτόν τον κό-
σμο όλοι μας δίνουμε και παίρνουμε.
Αυτό ακριβώς κάνω κι' εγώ.

Ο Τζέραλντ τον κύτταξε ξαφνια-
σμένος.

—Μά είσαθε τρελλός, μήπως; ρώτησε
στο τέλος. Πρέπει όμως κάτι τέτοιο
να συμβαίνει, και, τότε, δέν μπορώ να
καταλάβω πώς διάβολο δεν σας κα-
τάλαβαν όλοι στο χωριό. Προχθές ά-
κόμα δειπνήσατε μαζί μας στον Πύρ-
γο, και φαινόσασταν ήσυχος και ή-
ρεμος. Κι' όμως είσαθε τρελλός. Κα-
νείς λογικός άνθρωπος δέν δολοφονεί
δίχως λόγο.

—Δέν είμαι τρελλός, ξεφώνησε ο
Χόκιν. Άν και... δυστυχώς, πρέπει να
ομολογήσω ότι έχω κάποια άδυναμία.
Άν εξαίρεση κανείς αυτό, είμαι ένας
από τους πιο έξυπνους και μεγαλοφυ-
είς άνθρώπους που γεννήθηκαν
ποτέ στον κόσμο.

—Κάποια άδυναμία; έπανε-
λαβε άπορώτως ο νεαρός.

—Ναι. Άκριβώς! έπέμενεν ο
Χόκιν. Μία άδυναμία, πού, με
την βοήθειά σας, καθώς και με
την βοήθειαν όρισμένων βιβλί-
ων που περιμένω να μου στεί-
λουν αύριο, ελπίζω να την θε-
ραπείσω άποτελεσματικά. Πολ
λές φορές έχω έπιχειρήσει αυ-
τό το πείραμα, δυστυχώς όμως
μέχρι σήμερα άνεπιτυχώς. Κα-
τέληξα λοιπόν, στο συμπέ-
ρασμα ότι μου διαφεύγει κάποια
λεπτομέρεια κατά την έγχει-
ρηση.

—Τί λεπτομέρεια και κολο-
κύθια κάθεστε και μου λέτε;
φώναξε ο Τζέραλντ. Τί διάβο-
λο μ' έχετε ξαπλωμένο σ' αυ-
τό το στρώμα; Άς μπορούσα
μόνο να κουνήσω το χέρι μου...

Με μεγάλη προσπάθεια έ-
κτάρθωσε να το άνασηκώση έ-
λαφρά. Ο Χόκιν χαμογέλασε.

—Ναι, πού άπηντησε. Το πε-
ρίμενα ότι θα ήσασταν έπικίν-
δυνος. Με το φάρμακό μου θ-
μώς σας έκανα πολύ πιο άδυ-
νατο κι' από μένα, πού είμαι
μάλλον γέρος. Θα θέλατε μή-
πως μερικά ποτηράκια «πορ-
τό» ή μήπως λίγη σαμπάνια;

(Ακολουθεί)

Αγαπήστε τη ζωή όπως είναι

Ο άνθρωποι είναι σχεδόν πάντα δυστυχισμένοι, εξ αιτίας της απληστίας των. Συνήθισαν να έποφθαλμιούν πάντοτε τα αγαθά των άλλων και να μη δίνουν καμιά σημασία σ' αυτό που έχουν δικό τους, την στιγμή που δεν έχουν όλα όσα θέλουν. Πιστεύουν ότι κάθε πράγμα που δεν τους ανήκει αποκλειστικά, δεν έχει καμιά γοητεία...

Πρέπει να τους λυπάται κανείς για την ασχολία αυτή που δημιουργεί την λύπη, τον φθόνο, το μίσος καμιά φορά.

Οι δυστυχισμένοι δεν μπορούν να καταλάβουν ότι μπορεί κανείς να αισθάνεται τον εαυτό του πλούσιο για ένα σωρό πράγματα που δεν του ανήκουν: για ένα όμορφο παιδάκι που είδε στον δρόμο, έστω κι' αν δεν είναι δικό του... Για ένα γοητευτικό νεανικό χαμόγελο, έστω κι' αν απευθυνόταν σ' έναν άλλο... Για ένα ωραίο βιβλίο που διάβασε, έστω κι' αν του το είχαν δανείσει... Για μια άγαπη βαθειά και ειλικρινή που άντελήφθη, έστω κι' αν η δική του καρδιά έχει πένθος... Για μια βιτρίνα γεμάτη από θαυμάσια αντικείμενα, έστω κι' αν σκέπτεται ότι δεν θα μπόρεση να τ' αποκτήσει ποτέ.

«Το άρωμα των ρόδων ανήκει σ' όλους», λέγει, μια σοφή ανατολίτικη παροιμία.

Κι' ο ήλιος που λάμπει για όλο τον κόσμο δεν είναι μήπως ένα θεσπέσιο δώρο που πρέπει να δίνει τη χαρά; Κι' ο γαλάζιος ούρανος κι' οι σεληνόφωτες νύχτες, και τ' ανοιξιότικα σουρούπα, και η βρυσούλα που τραγουδά και τα κρινάκια του άγρου και τόσες άλλες χαρές των ματιών και της καρδιάς.

Όταν αγαπά κανείς έτσι τα ελεύθερα αγαθά που ανήκουν σ' όλο τον κόσμο είναι ευτυχισμένος επίσης γιατί αυτό είναι μια απόλαυση που δεν φέρνει ποτέ την απογοήτευση, τον κόπο...

Το γλυκό τραγούδι του κορυδαλλού που ύψωνεται στο άπειρο σαν ένας ύμνος χαράς μπορεί να δώσει την ανακούφιση σε κάποια μελαγχολική καρδιά. Και το άρωμα του γίανσημιού που σκορπίζεται παντού και η γαλήνη του δειλινού που απλώνει τις μενεξεδένιες σκιές του στα γύρω βουνά μπορεί να σταλάξει το βάλασμα της παρηγοριάς στις ψυχές που κουράστηκαν από το βάρος της ζωής.

Ο ποιητής Φερνάν Γκρέγκ παρωμοίασε εκείνον που τρέφεται με όνειρα και ξέρει ν' αγαπά εκείνο που δεν του ανήκει με τον φτωχό κουρασμένο πεζοπόρο που, όταν βραδυάζει, αναπαύεται σε μια πέτρα θαυμάζοντας τα ξαίσια τριαντάφυλλα ενός κήπου ανάμεσα από τις γριλλές του. Τον συγχαίρει γιατί βρήκε το κλειδί της πραγματικής ευτυχίας και καταλήγει μ' ένα θαυμάσιο τετριμένο που σε ελεύθερη μετάφραση έχει έτσι:

«Καύμενε μου φτωχέ, για να νοιώσης πλούσια την χαρά εδώ κάτω—εξακολουθήσε πάντα να όνειρεύεσαι χωρίς να πλυσιάζεις ποτέ κοντά στα πράγματα—Είμαι καλύτερα ν' ανασπνέω κανείς τα τριαντάφυλλα παρά να τα μαζεύω—Κι' οι ωραιότεροι κήποι είναι εκείνοι στους οποίους δεν μπορούμε να μπόουμε».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Κομψές γαρντιούρες

Τα πλαστρον, οι γραβάτες, οι φιογκοί και τα ζιλέ είναι τα χαρακτηριστικώ-

τερα εξαρτήματα ενός φορέματος. Αυτά δίνουν κυρίως στο φόρεμα τον τόνο του μοντερνισμού.

Στην εικόνα μας βλέπετε μερικά από τα χαριτωμένα αυτά αξεσουάρ: 1. Πλαστρον. — Ένα φόρεμα από λαινάζ, από μεταξωτό, από βελούδο θα ανανεωθεί έντελως μ' ένα πλαστρον μεταξωτό, βελούδινο ή μάλλινο, το οποίο θα σχηματίσει ένα είδος καρδιάς που συγκρατεί μια δαντέλλα όρε καταβαλίνοντας από τον λαιμό. Έξη κουμπιά κρουστάλλινα στον ίδιο

Μερικές μοντέρνες γαρντιούρες.
(Σχετικό άρθρακι παραπλεύρως.)

τόνο που είναι οι βουλίτσες του φορέματος γαρντύνουν εμπρός το πλαστρον.

2. Γραβάτα. — Μήπως προτιμάτε μια γαρντιούρα μικρότερη, ή οποία θ' αφήνει να φαίνεται μεγαλύτερο μέρος του κορμού; Τότε θα φτιάσετε ένα φιογκο-παπιγιόν, αποτελούμενο από δύο φτερά, καρφωμένα σ' ένα γιακάδακι από ταφτά. Στον πλατύ αυτόν φιογκο θα σκορπίσετε μεγάλες μπαγιέτες πολύ ελαφρές και πολύ λαμπερές. Θα εκλέξετε τις παγιέτες αυτές από μέταλλο στο ίδιο χρώμα του ταφτά ή σε έντελως αντίθετο χρωματισμό.

3. Φιογκος. — Μια γυναίκα μπο-

ρεί ν' αποκτήσει ένα κομψότατο κορμάκι με βελούδο σε δύο αντίθετους χρωματισμούς: μπλε-μαρίν και πράσινο, μαύρο και χρυσό, κερασι και μπορντό, μαύρο και άσπρο, γαλάζιο και μώβ κ.λ.π. Τα δύο αυτά χρώματα θα ναλλάσσονται στο πλαστρον και στον φιογκο.

Τα χρωματιστά πλαστρον και ζιλέ είναι πολύ κομψότερα και πρακτικότερα από τις λευκές γαρντιούρες που φορούμε το καλοκαίρι και απαιτούν καθημερινό σχεδόν πλύσιμο.

4. Ζιλέ με λουλούδια. — Με μαλακή κορδελλίτσα σε διάφορα χρώματα μπορούμε να φτιάσουμε λουλουδάκια σαν μαργαρίτες, τις οποίες απλικάρουμε σ' ένα ζιλέ από όττομα, σατέν ή λαμέ. Μερικά κουμπιά ντυμένα με το ίδιο μεταξωτό του φόντου και μερικές κουμπότρυπες από γαλόνάκι χρυσό εξασφαλίζουν το κλείσιμο του κομπού αυτού ζιλέ.

Η καλή συμπεριφορά

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗ- ΤΕ ΕΝΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟ;

Τις ημέρες αυτές που γίνεται τόση χρήση επισκεπτηρίων είναι επίκαιρο να μιλήσουμε για το ζήτημα αυτό που θεωρείται τόσο εύκολο και όμως λίγοι είναι εκείνοι που το ξέρουν καλά.

Γενικοί κανόνες.

1. Σ' ένα «κοσμικό» επισκεπτήριο, σ' ένα επισκεπτήριο δηλαδή, το οποίο χρησιμοποιείται στας κοινωνικές σχέσεις και όχι στας εμπορικές συναλλαγές, δεν μπαίνει ποτέ ο αριθμός του τηλεφώνου, ο οποίος αναγράφεται αποκλειστικώς στα «εμπορικά» επισκεπτήρια.

2. Μια γυναίκα έγγαμος δεν βάζει ποτέ την διεύθυνσή της στο επισκεπτήριό της. Η διεύθυνση τυπώνεται μόνο στο επισκεπτήριο του συζύγου ή του ζεύγους.

3. Δεν γράφουν ποτέ σε μια κάρτα «Κύριος» ή «Δεσποινίς». Για το ζεύγος η κάρτα έχει ως εξής: Κ. και Κ.α, συγκεκριμένως. Αλλά για μια γυναίκα έγγαμο, ή λέξεις «Κυρία» γράφεται ολογράφως στην ατομική κάρτα της.

4. Το (μικρό) όνομα μπαίνει πάντοτε ολογράφως.

5. Οι τιμητικές διακρίσεις και το επάγγελμα δεν μπαίνουν σ' ένα κοσμικό επισκεπτήριο, εκτός εάν πρόκειται να σταλή σε συναδέλφους ή για υποθέσεις.

Για μια δεσποινίδα.

Κατ' αρχήν, μια δεσποινίς δεν πρέπει να έχει επισκεπτήρια. Αν θέλη όμως να στείλη κάρτες, λ. χ. για να προσκαλέσει τους γνωστούς της σε τσάι, τότε θα διαγράψει στην κάρτα της μητέρας της την λέξη «Κυρία» και θα την αντικαταστήσει ιδιοχειρώς με την λέξη: «Δεσποινίς» ή με το μικρό

της όνομα εάν έχει αδελφές. Πάντως δεν θα γράψει ποτέ «Δεσποινίς» Μαρία Χ..., αλλά «Δεσποινίς Χ...» ή «Μαρία Χ...».

Ο πατέρας και η μητέρα μπορούν να προσθέτουν στην κάρτα των «...και

η κόρη των» (αν αυτή είναι μοναχοκόρη) από την ημέρα που θα κάνει την εμφάνισή της στον κόσμο.

Όμως, αν μια δεσποινίς εργάζεται, μπορεί να έχει ένα επισκεπτήριο, το λεγόμενο «εμπορικό», το οποίο δεν θα γράφει ποτέ «Δεσποινίς», αλλά το όνομά της, το επώνυμό της, το επάγγελμά της και τον Όικο, σπών όποιον εργάζεται. Η κάρτα αυτή θα της χρησιμεύσει μόνον για τις επαγγελματικές υποθέσεις της.

Ένα νέο κορίτσι, λοιπόν, δεν γράφει τις ευχές του σε επισκεπτήριο, αλλά σε γράμμα. Δεν γράφει ποτέ πρώτο σ' ένα νέο, αλλά μπορεί, εν ανάγκη, να του στείλη μια εικονογραφημένη κάρτα, όπως λ. χ. οι Πρωτοχρονιάτικες κ.λ.π.

Για έναν νέο άγαμο.

Ένας νέος πρέπει να έχει μια κάρτα κοσμική με το όνομα, το επώνυμο και την διεύθυνσή του.

Θα έχει ακόμη μια κάρτα εμπορική, στην οποία, εκτός από το όνομα και το επώνυμο, θα αναγράφονται το επάγγελμα, ή διεύθυνσις και ο αριθμός τηλεφώνου του Οίκου, στον οποίο εργάζεται. Επίσης ένας αξιωματικός θα προσθέσει τον βαθμό και το Σύνταγμα, στο οποίο ανήκει, για τις κάρτες που χρησιμοποιεί στις στρατιωτικές του σχέσεις, αλλά θα αφαιρέσει τις διακρίσεις αυτές από τα κοσμικά του επισκεπτήρια.

Ένας νέος θα βάλει την κάρτα του στα λουλούδια που θα στείλη σε μια κυρία. Αν δεν στείλη λουλούδια, θα αφήσει μόνον την κάρτα του στην κυρία αυτή όπως και στα πρόσωπα, απέναντι των οποίων έχει υποχρεώσεις: στις κυρίες των φίλων ή συναδέλφων του, στον διευθυντή του αν είναι υπάλληλος, στον καθηγητή του, αν είναι φοιτητής, κ.λ.π.

Αν ένας νέος πάρη μια πρόσκληση θα στείλη την κάρτα του με λίγες λέξεις, σαν αυτές λ. χ. «Ο Παύλος Γεωργιάδης υποβάλλει τα σέβη του στην Κα Χ... και την ευχαριστεί για την ευγενική πρόσκλησή της. Θα έλθω, στις 10 Ίανουαρίου, με μεγάλη ευχαρίστηση, στο τσάι της».

Για μια κυρία.

Μια γυναίκα έγγαμος θα βάλει στην κάρτα της: Κυρία (ολογράφως) Παύλου Γεωργιάδου. Χωρίς διεύθυνση. Θα πάλι, πρώτη, ν' αφήσει την κάρτα της σε πρόσωπα που είναι πιο ηλικιωμένα απ' αυτήν ή κατέχουν ανώτερη θέση. Αν τα πρόσωπα αυτά δεν κατοικούν στην ίδια πόλη, θα στείλη τις ευχές της σε εκείνα, με τα οποία είναι αρκετά συνδεδεμένη...

Για να έχετε ωραίο χέρι

Στα προηγούμενα δυο σχετικά άρθρα έγραψα τις συνταγές, που πρέπει να χρησιμοποιήτε για την διατήρηση της φρεσκάδας και της λευκότητας των χεριών σας, πράγμα που προσθέτει πολλά στην γυναικεία χάρη. Σας έγραψα ακόμα και για την θεραπεία διαφόρων παθήσεων των χεριών και το πως να αποφεύγετε ώριμες δακτυλικές παθήσεις: όπως το σκάσιμο των χεριών, οι χιονιστρες ή σκληρυνσεις των χεριών και το σπάσιμο των νυχιών. Δεν υπάρχει πιο απλοαστικό ασθμα απ' εκείνο που αισθάνεται κανείς όταν τον χαιρετούν μ' ένα καταμουσκεμένο από ιδρώτα χέρι. Πολύ δε περισσότερο το έλαττωμα αυτό είναι κακό, όταν το έχει μια κομψή γυναίκα. Η υπερβολική εφίδρωση των χεριών είναι αποτέλεσμα μάλλον νευρικής καταστάσεως ή και αναιμίας. Όταν όμως ακολουθείται και, από ψύξη και κυάνωση των χεριών μπορεί να οφείλεται και σε χρόνιαν δυσκοιλιότητα καθώς και σε κακή κυκλοφορία του αίματος. Για την ριζική θεραπεία, πρέπει ν' απευθυνήτε και στον παθολόγο σας για την τοπική όμως καλλιτέρευση ν' ακολουθήσετε την κατωτέρω τακτική. Εάν μὲν τα χέρια σας είναι ζεστά, θα τα βουτάτε πρώτα σ' απολύτως κρύο νερό και μετά θα τα έπαλειψετε με την παρακάτω κρέμα:

Vaseline purc	25 gr.
Eau	15 »
Lanoline	25 »
Thigenol	5 »

Αν όμως τα χέρια σας είναι ψυχρά και κυανωμένα να τους κάνετε λουτρό καθημερινό από καρυδόφυλλα, μέσα στο οποίο να ρίχνετε και λίγη στύψη. Δηλαδή να βράζετε τρεις δεκάδες νερού μέσα στο οποίο να ρίχνετε 3 χούφτες καρυδόφυλλα. Αμα βράσουν καλά, σουρώνετε τα καρυδόφυλλα και προσθέτετε μέσα σ' αυτό το έγχυμα κι' ένα κουτάλι της σούπας σκόνη στύψης. Ν' αφήνετε τα χέρια σας μέσα σ' αυτό το λουτρό είκοσι λεπτά της ώρας. Κατόπιν δα να τα επαλειψετε με το κάτωθι φάρμακο:

Eau de cologne	100 gr.
Teinture de belladonna à 10 %	10 »

Επίσης πολύ συντελεστικό και στις δυο ανωτέρω περιπτώσεις είναι το τακτικό πουδράρισμα κάθε μέρα με την ειδική πούδρα φισσόν καθώς και το πλύσιμο με σαπούνι Καμυλλόζαν. Μία ακόμη αιτία που συντελεί στην ασηνία του χεριού είναι και το ηλιοκαύμα. Μόλις αντιληφθήτε ότι τα χέρια σας και τα μπράτσα σας έπαθαν ηλιοκαύμα, πράγμα συνήθισμένο στις αρχές της ανοίξεως, αλείψτε τα άμεσα με άσπραδι σάβου ή με ψαχα καρπουζιού. Πολύ ωφέλιμος είναι η κατωτέρω πομάδα.

Vaseline	30 gr.
Lanoline	10 »
Oxyde de zinc	8 »

Αλείψετε το βράδυ τα χέρια και τα μπράτσα μ' αυτήν και το πρωί να τα καθαρίζετε με χλιαρό νερό και να τα πουδράρετε με πούδρα ρυζιού. Μέσα σε δυο μέρες το ροδοκακκίνισμα θα φάγη και θα προλάβετε το ξεπέταισμά του και το δονηρό τσοξίμο της επιδερμίδος.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ένα ωραίο ανσάμπλ, αποτελούμενο από μια ζακέττα στενή και εφαρμοστή στη μέση και από μια φούστα έντελως ίσια. Το μαντώ γαρνίρεται με μια μπάντα από άστρακάν.

Η μαρκησία και ο ληστής

Μία ώραία ιστορία του Ζαν-Μπενίτα 'Αζαί

Μόλις έφθασαν μπροστά στην πόρτα των ιδιαιτέρων της διαμερίσματος, η μαρκησία ντ' Μπωφρεμόν έδωσε το κρινόδαχτυλο χερι της στο μαρκήσιο, ο οποίος το έπλησιασε με τρυφερότητα στα χείλη του, ευχόμενος στην γυναίκα του την «καληνύκτα». Κατόπιν, με μία θαυμάσια υπόκλιση απέσυρθη, ενώ η μαρκησία μπήκε μέσα στα διαμερίσματά της και άφ'ερχε στις περιποιήσεις της καμαριέρας της. Ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα περασμένες και η νεαρά μαρκησία, κατάκοπη από μία μέρα υποδοχής και επισκέψεων, βιαζόταν να ξαναβρεθεί μόνη. "Ετσι, μόλις έβγαλε την βαρεία τουαλέττα της και φόρεσε το αραχνόφανετο νυχτικό της, έστειλε τη καμαριέρα της να κοιμηθεί.

— 'Επί τέλους, θα μπορέσω να πάω άναπνοή, μετά την κοπιαστική αυτή μέρα, είπε κι έβγαλε βαθύ στεναγμό άνακουφίσως.

Και με το λεπτεπίλεπτο χεράκι της, τράβηξε πίσω από την πόρτα τον σύρτη. "Υστερα, τρέχοντας επάνω στα δέρματα των λευκών άρτικων, με τα όποια είχε στρωμένο το υπνοδωμάτιό της, έφθασε στο κομψό γραφειάκι της, ένα κουκλιτικό έπιπλο από ρόζ ξύλο και άφου άνοιξε ένα χρυσόδετο τετράδιο με τα οικόσημα των Μπωφρεμόν, άρχισε να γράφει όπως κάθε θράδυ, τις έντυπώσεις της ημέρας που διέρρευσε.

Καθώς η μαρκησία, με το φτερό της πέννας στον άέρα ζητούσε την έμπνευση, αντίκρυσε μέσα στον καθρέφτη το είδωλο της θεοπέρας μορφής της, πράγμα που την έκανε να χαμογελάσει με ξεχωριστή ευχαρίστηση. Το προσωπάκι που χαμογέλασε ήταν πράγματι γοητευτικό, με κανονική κατατομή, με μάτια έξυπνα και ζωηρά, με στόμα γεμάτο υποσχέσεις και με μιάν έκφραση τσακινιάς που έσαγηνευε με το πρώτο τους άνδρες. Και η μαρκησία, ή όποια, παρ' όλη την άφοδίωση που έτρεφε προς τον άνδρα της, δεν είχε παύσει ποτέ να είναι κοκέττα, συλλογίσθηκε ότι τα κοπιώμενα και οι στεναγμοί που προκαλούσε στο πέρασμά της δεν ήταν άδικαιολόγητα.

— Έξαφνα, το χαμόγελο έξηφανίσθη από τα ρόδινα χείλη της και μία έκφραση φρίκης την έκανε να χλωμιάσει σαν το κερί... Κάποιος πνιγμένος κρότος είχε άκουσθή μέσα στο τζάκι και ταυτοχρόνως από το μαύρο σύννεφο της καπνιάς που σηκώθηκε, ξεπήδησε μπροστά της ένας άνδρας ώπλισμένος μέχρις όδόντων.

Τρελλή από τον τρόμο της, η μαρκησία θέλησε να φωνάξει. "Αλλά κανένας φθόγγος δεν μπόρεσε να βγεί από τον λάρυγγά της. Με θλέμμα γεμάτο κατάπληξη είδε τον άγνωστο να τινάζει προσεκτικά το πέτο του κομπού του φράκου και ύστερα να μαζεύει, με την επάργυρη τσιμπίδα, τα άναμμένα ξύλα που με την πτώση του είχε κάνει να πέσουν επάνω στα χαλιά. "Υστερα, με μία χαριτωμένη κίνηση, διώρθωσε το μανικέτο του και έκανε μπροστά στην κατάπληκτη μαρκησία μιάν υπόκλιση, που θά την ζήλευε και ο κομψότερος ευγενής.

— Κυρία, είπε με μελωδική φωνή, που άκουγότανε άπαλη σαν θελούδο, να τολμήσω να ρωτήσω προς ποίαν έχω την τιμή να μιλήω;

— Η νεαρή μαρκησία, ή όποια στην άρχή μεν ένόμιζε πως είχε να κάνει με λωποδύτη, ύστερα δέ μ' έναν παράτολμο θαυμασθή της (πράγμα που έκόλακε περισσότερο την φιλαυτία της), έμεινε έμβρόντητη μπροστά στην άπροσδόκητη αυτή έρώτηση. "Ανακλήσασα όμως άμέσως την ψυχραιμία της, άπήντησε:

— Κύριε, είμαι ή κυρία ντ' Μπωφρεμόν. "Επειδή όμως δεν σας γνωρίζω καθόλου, έπειδή θλέπω ότι δεν έχετε φυσιογνωμία κακοποιού και ότι προσέχετε πολύ για την καλή διατήρηση των χαλιών μου, θά ήθελα να μάθω γιατί μπήκατε μεσάνυχτα μέσα στο δωμάτιό μου και μάλιστα από το τζάκι.

— Κυρία, δεν είχα καμιά πρόθεση να εισχωρήσω στο διαμέρισμά σας, έξηγησέν ο άγνωστος χαμογελάοντας.

— Έχω όμως να σας υποβάλω μία παράκληση. Θά είχατε την καλωσύνη να με συνοδεύσετε μέχρι την πόρτα του μεταβάρου σας;

Και συγχρόνως έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και πήρε από το τζάκι ένα κηροπήγιο άναμμένο.

— Στην πόρτα του μεγάρου μου; "Αλλά, κύριε... είπε ή μαρκησία έντρομη μπροστά στη θέα του περιστρόφου.

— Κυρία, λάβετε την καλωσύνη να κανετε γρήγορα! έξηκολούθησεν ο άγνωστος, άνοιγοντας την πόρτα. Θά με οδηγήσετε και θά διατάξετε τον θυρωρό σας να τραθήξη το κορδόνι της πόρτας.

— Σσσ! Μή μιλάτε τόσο δυνατά, κύριε! "Αν μάς άκουε κανείς, τί γνώμη θά έσχημάτιζε; Ικέτευσε ή μαρκησία, τρέμοντας από το φόβο.

— Ο άγνωστος υπέκλιθη και χαμηλώνοντας τη φωνή του:

— Συγχωρήστε με, κυρία! Είπε. Είμαι άσυγχώρητος! Νά, το μαντά σας, φορέστε το επάνω από το νυχτικό σας, γιατί κάνει τρομερό κρύο έξω.

— Σε λίγο, ή μαρκησία και ο άγνωστος γλυστρουσαν σαν σκιές μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους. "Η κυρία ντ' Μπωφρεμόν υπό το κράτος της θελήσεως του άγνωστου έξέτελεσε μέχρι κεραίας το πρόγραμμά που της είχε χαράξει. Μόλις όμως ο παράδοξος αυτός άνθρωπος θρέθηκε στον δρόμο, οι δυνάμεις της την έγκατέλειψαν και άναγκάσθηκε να καθήσει προς στιγμήν μέσα στο ωμάτιο του θυρωρού, που φαινότανε σκανδαλισμένος από αυτήν.

Δεν πέρασαν τρία δευτερόλεπτα και κάποιος έκτύπησε στο τζάκι του παραθύρου, ενώ ταυτοχρόνως άκούσθηκε μία έπιτακτική και παγερή φωνή:

— Κύριε θυρωρέ, είπε ή φωνή, καταδικόμενος από τους άστυνόμους, άναγκάσθηκε αυτή την νύχτα να διανύσω τρεις λευγες επάνω στις στέγες. Σε διατάσσω να σιωπήσεις, γιατί διαφορετικά θά έχης να κάνης με τον Καρτούς!

— Θεέ μου, ο Καρτούς! φιδύρισε ή μαρκησία, έντρομος.

Και άμέσως έτρεξε στο δωμάτιο του συζύγου της και του άφηγήθη τα διατρέξαντα. "Εκείνος όμως δεν θέλησε να την πιστέψει και της είπε πως θά έδινε κάποιο άσχημο δνείρο.

Τρεις μέρες άργότερα, ή κυρία ντ' Μπωφρεμόν έλάμβανε μία κομψογραμμένη έπιστολή από τον Καρτούς που της ζητούσε συγγνώμη για την έπίσκεψή του και της έστελνε κι' ένα διαμάντι αξίας άνω των 2 χιλιάδων σκούδων!..

Ζητήσατε την νέαν έκδοσιν 1938 του "ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ", ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΖΑΝ ΜΠΕΝΙΤΑ ΑΖΑΙ

Έγκυκλοπαιδικές σελίδες

Τὰ εβδομήντα χρόνια του ποδηλάτου

Από το «βελοσιφέρ» στο σημερινό δίτροχο

Αν τις μέρες έγιναν εβδομήντα χρόνια που πρωτοφάνηκε το ποδηλάτο.

Πραγματικά, όπως υπενθυμίζει η εφημερίδα, κατά τις πρώτες ημέρες του Δεκεμβρίου του 1867 οι διαβάτες των παρισινών δρόμων είδαν για πρώτη φορά στα μεγάλα μπουλβάρ και το δάσος της Βουλώνης κάτι παράξενο σιδερένιο δίτροχο, επάνω στα όποια ήσαν καθισμένοι «ιππαστί» κομμάτοι κύριοι με ψηλά καπέλλα. Οι λεοντινείς της εποχής.

Το νέο αυτό μέσο μεταφοράς διαδόθηκε άστραπιαίως σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, δεν πέρασε δέ μήνας και σ' όλες τις συνοικίες άνοιξαν ποδηλατάδικα, τα όποια νοίκιαζαν με την ώρα τα μηχανικά αυτά... υποζύγια.

Πολύ γρήγορα ξεχώρισαν και οι «άσσοι» του ποδηλάτου, οι όποιοι προς μεγάλο θαυμασμό των περιέργων κρατούσαν το τιμόνι με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κάπνιζαν αδιάφορα, κυττάζοντας τους διαβάτες με ύφος θριάμβου.

Δύο χρόνια ύστερότερα, διοργανώθηκαν στο Πεδίο του 'Αρεως, στο Παρίσι, και οι πρώτες ποδηλατοδρομίες. Γεγονός παγκοσμίως ένδιαφέροντος, το όποιο έσπευσαν να παρακολουθήσουν όχι μόνον οι κάτοικοι των γαλλικών επαρχιών, αλλά και πολλοί ξένοι, που ήρθαν επί τούτου στο Παρίσι.

Οι ποδηλατοδρόμοι έρισκόντανε στο άκρο της δόξης των την ιστορική αυτή μέρα. Ντυμένοι σαν τους σημερινούς τζόκευ, με ποικιλόχρωμες μεταξωτές μπλούζες, με κομψά κασκέττα και με ψηλές μπότες, παρήλασαν πρώτα καμαρωτοί μπρος στο συγκεντρωμένο πλήθος και ύστερα συναγωνισθήκαν μεταξύ των σε άγώνες ταχύτητας και άντοχής.

Πολύ γρήγορα το ποδήλατο υιοθετήθηκε και από τους ήλικιωμένους, ως κομψό και πρακτικό μέσο μεταφοράς. "Ετσι, κατά τις μέρες των έπισήμων δεξιώσεων στην αυτοκρατορικήν Αύλην, μαζί με τα μόνιππα και τα λαντά που σταματούσαν μπρος στη μεγάλη πύλη των άνακτόρων του Κεραμεικού, έβλεπε κανείς και πολλά ύψηλά πρόσωπα, έπιστήμονας, άκαδημαϊκούς ή καθηγητάς του Πανεπιστημίου να καταφθάνουν με τα ποδήλατά των, κρατώντας ταυτοχρόνως, αν έβρεχε, άνοικτή την όμβρέλλα των, με το ένα χέρι!

"Υστερ' από λίγα χρόνια όμως ή μόδα του ποδηλάτου πέρασε και δεν έβλεπε πιά κανείς ούτε στις άπομακρυσμένες συνοικίες ίχνος «δικύκλου».

Το ποδήλατο, έγραφε ένας ιστορικός, κατά το 1873 άνάγεται εις το παρελθόν και δεν θά το συναντήση κανείς πιά, παρά μόνο στα μουσεία.

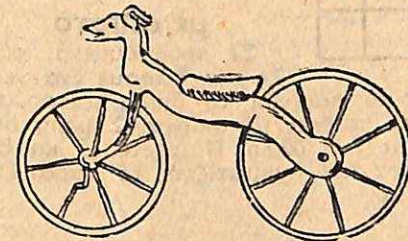
Πλάνη! Δύο χρόνια κατόπιν, το ποδήλατο έκανε και πάλι την εμφάνισή του, με νέα όμως όψη και άλλου είδους ρόδες.

Οι ρόδες των παλιών ποδηλάτων ήσαν της αυτής διαμέτρου, τα δέ πεντάλια για να προχωρή μ' άπιστευτη βραδεία, έτσι, ο πολλαπλασιασμός της ταχύτητας ήταν άδύνατος και έπρεπε κα-

νείς να γυρίζι πολύ γρήγορα τα πεντάλια για να προχωρή μ' άπιστευτη βραδύτητα. Μονάχα στον κατήφορο έπετυγχανετο κάποια ταχύτης. "Αλλά τότε οι ποδηλάται άφιναν τα πεντάλια έλεύθερα και το δίτροχο κυλούσε μονάχο του.

Σκέφθηκαν λοιπόν οι κατασκευαστές των ποδηλάτων ότι για ν' αύξηθι ή ταχύτης θά έπρεπε να αύξηθι και ή διάμετρος της μπροστινής ρόδας. "Όσο πιδ μεγάλη διάμετρο θά είχε ο κινητήριος αυτός τροχός, τόσο μεγαλύτερο διάστημα θά διέτρεχε μ' έναν άπλωδ γύρο του πενταλίου. "Ετσι, τα νέα ποδήλατα που κατασκευάσθηκαν είχαν δυο τροχούς άνισου διαμέτρου. "Ο μπροστινός είχε διάμετρον ένάμισυ μέτρου, ενώ ο άλλος μόλις μισού μέτρου.

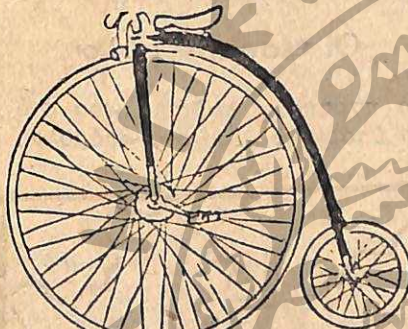
Τα μεγάλα αυτά ποδήλατα επέτρεπαν στον οδηγό τους, τον έξησκιαμένον φυσικά, να έπιτυχάνη με κάποια προσ-

Το «βελοσιφέρ»

πάθεια και τριάντα χιλιόμετρα την ώρα.

Το σκέπτεται κανείς σήμερα και άνατριχιάζει. Φαντασθήτε έναν ποδηλάτη να τρέχη με τριάντα χιλιόμετρα την ώρα, καθισμένος σε μία σέλλα ύψους ένάμισυ μέτρου και έκτεθειμένος στον κίνδυνο του παραμικρού χαλκίου,

Και το «δικύκλο»

που θά έτάραζε την ισορροπία του και θά τον πετούσε χάμα.

Έν τούτοις, αν έρθετε ανθρώπους που έζησαν εκείνη την εποχή, θά σας πουν ότι διητήρησαν μία πολύ ευχάριστη άνάμνηση από τους περιπάτους που έκαναν με τα τερατόμορφα αυτά ποδήλατα.

Καθώς ο άναβάτης ήταν καθισμένος άκριθώς επάνω από την κινητήρια ρόδα (χωρίς να την έμποδίζι, βεβαία), δεν είχε καθόλου άνάγκη να την μαουθάρη με τιμόνι, για να στρίψι δεξιά ή άριστερά. "Απλούστατα έσφιγγε τα γόνατά του, όπως κάνουν οι ίππεις πά-

νω στο άλογο και έκτελούσε τη στροφή που ήθελε.

Στον κατήφορο οι ποδηλατιστάι άφιναν τα πεντάλια και κατέβαιναν με τη ρόδα έλεύθερη, μεθυσμένοι από την ταχύτητα! Την στιγμή αυτή δεν είχαν πια την έντύπωση ότι ποδηλατοδρομούσαν, αλλά μάλλον ότι... πετούσαν με άεροπλάνο! "Εφθανε όμως να συναντήσουν ένα μικρό πετραδάκι για να χάσουν και πάλι την ισορροπία τους και να προσγειωθουν άνωμάλως στην πεζή πραγματικότητα.

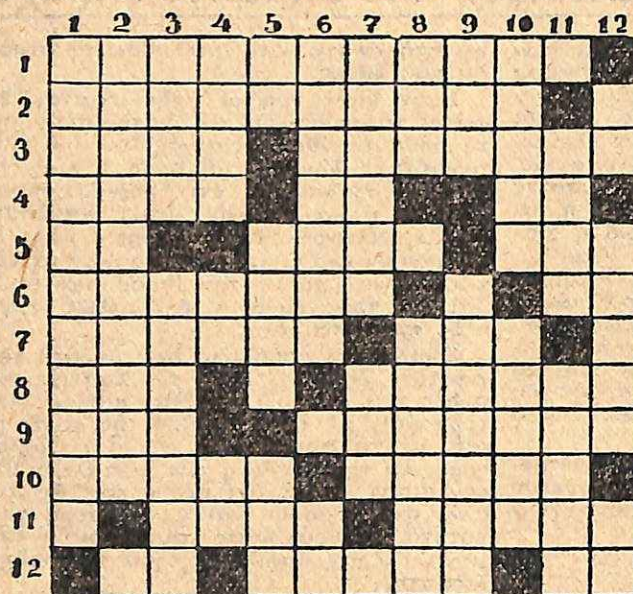
Σήμερα το ποδήλατο έχει υποστή τεραστίαν εξέλιξη. Με τις λαστιχένιες ρόδες του (τα παλιά είχαν σιδερένιους τροχούς), με τις άλλες της ταχύτητας, με τα φρένα τους, τα γκρανάζια τους και την σύνδεση των πενταλίων με την πισινή ρόδα, όχι μόνον είνε άνετα, αλλά άναπτύσσουν και μεγαλύτερη ταχύτητα, συνδυάζοντας ταυτοχρόνως και μεγαλύτεραν ασφάλεια για τον ποδηλατιστή.

Στην Ελλάδα, τα ποδήλατα εισήχθησαν από τα πρώτα χρόνια της τελειοποιήσεως των και διεδόθησαν με μεγάλη εύκολία σ' όλες τις πόλεις και στην έπαρχια. Στην άρχή τα έλεγαν «δικύκλα» ή μπισυκλέττες, σύμφωνα με την γαλλική όνομασία. Πολύ γρήγορα όμως επεκράτησε ο όρος «ποδήλατο», τον όποιον επέβαλε ο άλησμόνητος μεταφραστής των «Αθλίων» του Ουγκώ Σκυλίτσης, από τις λέξεις ποδός και έλαύνω. Πράγμα που λίγοι άσφαλώς θά τώξεραν.

Με την σημερινή άνάπτυξη της συγκοινωνίας των μεγαλοπόλεων, με τις εύκολιες των τράμ και των λεωφορείων και με την καταπληκτική διάδοση της μοτοσυκλέττας, θά έλεγε κανείς ότι στα σημερινά χρόνια ή βασιλεία του ποδηλάτου βαίνει προς τη δύση της. Έν τούτοις, τίποτε παρόμοιο δεν συμβαίνει. Χαρακτηριστικόν είναι το έξης, που άναφέρει μία βερολινέζικη εφημερίδα. "Ο οίκος "Αντλερ της Φραγκφούρτης, ένας από τους παλαιότερους οίκους κατασκευής ποδηλάτων, ηύξησε έφέτος το έργατικό προσωπικό του έργοστασίου από 3.000 εις 5.000 εργάτες, γιατί διαφορετικά είνε άδύνατο να προλάβι τις άναρίθμητες παραγγελίες που λαβαίνει από όλα τα μέρη του κόσμου. "Εξ άλλου, ο δήμος του Βερολίνου — όπου μετά τις σκανδιναυικές χώρες κυκλοφορούν τα περισσότερα ποδήλατα — κατεσκεύασε πλάι στα πεζοδρόμια των διαδρόμων και δεύτερα πεζοδρόμια, στενώτερα, για την άποκλειστική χρήση των ποδηλατιστών, ώστε να μη κυκλοφορούν μαζί με τα λοιπά τροχοφόρα. "Εννοείται ότι το μέσον αυτό της μεταφοράς, ως οικονομικότερο, το χρησιμοποιούν οι εργατικές τάξεις, οι όποιες ύπολογίζουν το δίδραχμο των λεωφορείων. "Υπάρχουν, μάλιστα σήμερα στο Βερολίνο και ποδήλατα με δύο θέσεις — ο ένας κάθεται μπροστά και ο άλλος πίσω, — τα όποια προκαλούν την περιέργεια των ξένων επισκεπτών.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

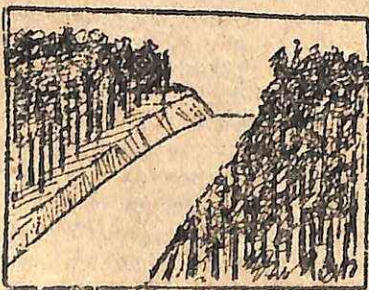

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Αρχαίος σατυρικός ποιητής.
2. Μ' αυτό διασκεδάζουμε.
3. Γνώμη.— 'Ο καθείς.
4. Κράτος της Ασίας.— Δύο φωνήεντα.— Πρόθεσις.
5. Άρθρον.— Φαίνεται γύρω της σελήνης.— Χρονικόν έπίρρημα.
6. 'Ο χρεωστών.— Γράμμα όπως προφέρεται.
7. Άθηναίος στρατηγός.— Τελικός σύνδεσμος.
8. Πρόθεσις.— Μοναδικά και άπαραμίλλα.
9. Ήμεεις (λατινικά).— Άνάπλασις παραστάσεων, καθ' ύπνον.
10. Σύγχρονος σπουδαίος ξένος διπλωμάτης.— Τό φρούτο που δεν είναι κατάλληλο (έν. άρσεν.)
11. Μέρος χειρών και ποδών.— 'Ετσι λέγεται ή κατά περίοδον λήψις φαρυμάκου.
12. Πρόθεσις (άρχ.).— 'Εν εκ των άποτελεσμάτων άγώνος τινος (αίτ.). ('Εστάλη υπό του κ. Κωνσταντίνου Φ. Δούκα — Χαλάνδρι).

Παιγνίδι παρατηρητικότητας

Η εικών μας σάς δείχνει κάτι έργον

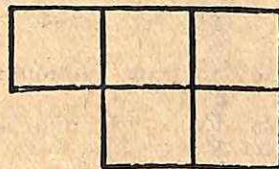
τά οποία έχουν έν μέρος, μόνον, γίνε-
δέντρα ξεριζώθηκαν και ένα φαρθύ
αυλάκι, σαν δρόμος έσκάφηκε ανά-

μεσα στο άλλα δέντρα, που βρίσκονταν στην πλαγιά ενός λόφου. Έχετε τώρα τρία λεπτά της ώρας για ν' απαντήσετε στις παρακάτω έρωτήσεις:

1. Γιατί έγιναν τα έργα αυτά;
2. Είναι προωρισμένα για σιδηροδρομική γραμμή;
3. Πρόκειται να τοποθετηθούν άγωγοί ήλεκτρικού ρεύματος ή νερού.
4. Θα γίνει κανένας μεγάλος δρόμος;
5. Θα γίνει κανένα τουνελ; και δον. Προορίζεται για κανένα πλάτωμα από το όποιον μπορεί κανείς να θαυμάση το τοπίον.

Ένα νέο παιχνίδι με σπέρτα

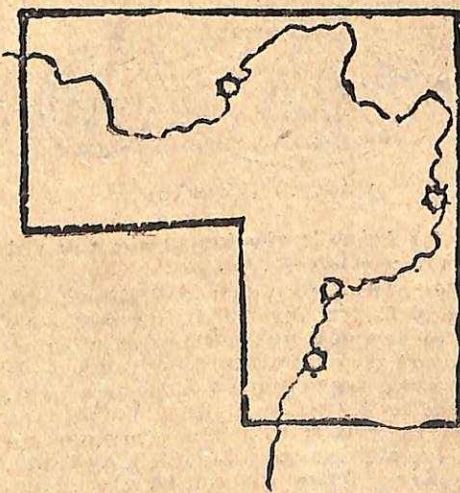
Σε προηγούμενο φύλλο σάς δώσαμε ένα γεωμετρικό παιχνίδι το οποίο μπορούσατε να παίξετε με σπέρτα. Σήμερα σάς δίδουμε ένα άλλο. Παίρνετε 15 κομένα σπέρτα και σχηματίζετε το παρακάτω σχήμα

Έχετε έτσι 5 τετράγωνα. Πώς θα μπορέσετε τώρα, αφαιρώντας τρία σπέρτα, να κάμετε τα τετράγωνα τρία;

Οι τέσσαρες μύλοι

Τό παραπάνω λειβάδι, μέσα στο οποίο υπάρχουν τέσσερις νερόμυλοι, ά-

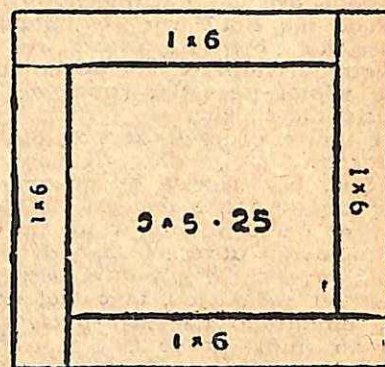

γοράστηκε από τέσσερους αδελφούς. Καθ' ένας άπ' αυτούς, πρέπει να

πάρη ένα μύλο και ένα κομμάτι άπ' το λειβάδι ανάλογο προς το ένα τέταρτο της όλης έκτάσεως. Πώς θα κάνομε την διανομή;

Γιατί ή διαφορά;

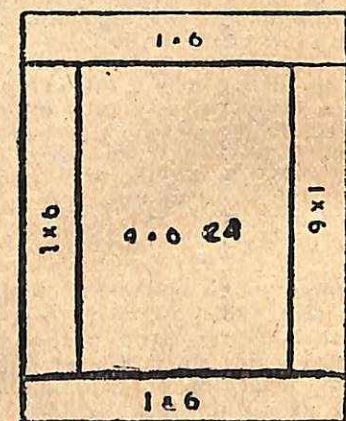
Στό σχέδιό μας βλέπετε δυο τετράγωνα σχηματιζόμενα από τέσσερις ίσες έξωτερικές λωρίδες τό καθένα. Οι

λωρίδες αυτές έχουν μήκος 6 μέτρων και πλάτος ενός μέτρου.

Τό προς τό άριστερά όμως παραλληλόγραμμο έχει έμβαδόν:

6 μ. x 8 μ. = 48 τετραγωνικών μέτρων. Ένώ τό προς τά δεξιά τετράγωνο

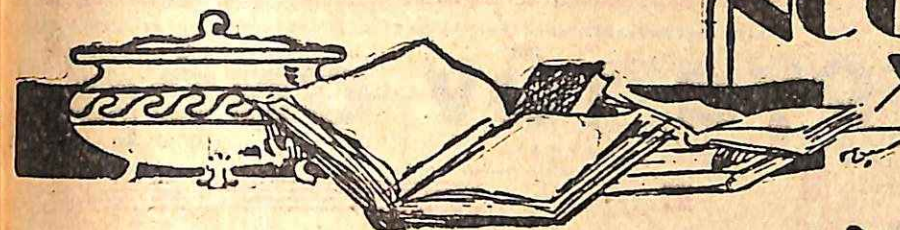
von 7 μ. x 7 μ. = 49 τετραγωνικά μέτρα.

Αν παρατηρήσετε προσεκτικά τά δυο σχήματα, μπορείτε να βρήτε σε τι όφείλεται ή διαφορά αυτή του ενός μέτρου.

Σταυρόλεξον φύλλου 535

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	Ε	Β	Δ	Ο	Μ	Α	Σ			
1	Α	Κ	Ρ	Ι	Σ		Α	Ν	Ο	Μ
2	Τ	Ρ	Ι	Α		Δ		Α	Δ	Α
3	Ρ	Α	Σ		Κ	Ε	Λ		Α	Ρ
4	Ο	Ν			Λ		Λ		Ι	Λ
5	Φ	Ι	Λ	Ι	Α		Α	Σ	Σ	Ο
6	Ι	Α		Α	Ρ	Ε	Ν	Α		Σ
7	Κ		Α	Τ	Α	Ρ	Α	Χ	Η	
8	Α	Ν	Η	Ρ		Ο		Η	Ρ	Ο
9		Ρ	Ε	Τ	Σ	Ι	Ν	Α		

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Θύμησης

Αναστρεφόμενη νύχτα, σκοτεινή: Νοιώθω μια θλίψη άληθινή στη γερασμένη μου καρδιά! Γι' αυτό λησμονημένες ήρθαν τώρα ζοφερές μέσα στο νοῦ μου θυμησης, παλινές ξεθωριασμένες,...

για την ώραία μας αύλη το σπίτι μας, που τώρα άλλοι! με κουκουβάγιες συντροφιά θα κάνη μα- (νιασμένες).

Και βλέπω μέσα στη θολή της σκέψης μου ματιά, πολύ μακριά, θαμπά, σαν όνειρο την όμορφη (παιδοῦλα, που παίζαμε μαζί παιδιά, κι' οι δυο μ' άθωα την καρδιά έγω τό «βασιλόπουλο» κι' αυτή ή «αρχον- (τοπούλα».

Ό! Νά κι' ή άσπρη εκκλησιά— για μένα μαύρη απελπισιά — ή μάνα κι' ό πατέρας μου εκεί είνε θαμμένοι κάτω απ' τη γηρά βαλανιδιά. Μες στο ξερά της τά κλαδιά χίλια κοράκια κούρνιαζαν τη νύχτα τη (θλιμμένη).

Και τώρα που έρθαν στον νοῦν θύμησης που πολύ πονούν για τά πορτραίτα των δικών τά πολυ- (γατημένα

θάβηλα ναμονα εκεί και κάτω απ' τη ρημαδιακή αυτή τη γηρά βαλανιδιά να μέθαιαν και (μένα...

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΠΑΡΙΤΣΗΣ

□ □

Ξέ πόδησα

Σε ποησα κάποια βραδυά όταν κοντά μου (στα κλαδιά τελείωνε των άηδονιών ή ούράνια συμ- (φωνία, κι' όταν τό γκρίζο βραδυό έρχότανε σιω- (πηλό

και μου έφανε μες στην καρδιά μια άτέ- (λειωτη άνία.

Πόδησα κι' ένα σου φιλι που μου δώσες (κάποιαν αήγη, όταν — θυμάσαι; — νοιώσαμε κείνο τό (καρδιοχτύπι, που τό άκομπάνιαραν άγά, μονότονα (μες στο βουνα όι ήχηροι κι' άτέλειωτοι των κουδουνιών (όι κτύποι.

Έπόδησα και την μορφή που άφισα κά- (ποιο πρωί, όταν τό τραίνο έφευγε και μ' έπαιρνε μα- (κριά σου κι' αν έφυγα; μέσα στο νοῦ, σαν σιά ό- (νείρου μακρινού ή σκέψη μου θα φτερουγή άτέλειωτα κον- (τά σου.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΨΙΜΟΡΙΦΟΣ

Και δεν ξανάρδε πιά

Όταν έπληγε σιμά της την πρώτη φορά, έ- νοιωσε καθαρά πως ή γυναίκα αυτή θα τον άγαπούσε, μα έπειδή δεν ήθελε κανένα στενό δεσμό μαζί της — ή παράξενη γοητεία της τον τρόμαξε — έδρασε τ' άνθος αυτό με μιάν έπιπολαιότητα που, αν και την είχε επιβά- λει στον έαυτό του, του δώσε την έντύπωση όστόσο, πως ό νικητής στη μάχη του έρωτος ήταν εκείνος...

Κι' έτσι άπομακρύνθηκε μ' άνάλαφρο πνεῦμα, χαρούμενος, εύτυχισμένος, άγνοών- τας ό άμοιρος πως όλη εκείνη ή γαλήνη του θάταν παροδική...

Όταν τον είδε σιμά της για πρώτη φορά, έννοιωσε αυτή πως εκείνος ήτανε ό άντρας που όνειροπολούσε... Άπλη και άνεπιτή- δευτη όπως ήτανε, δεν μπόρεσε να κρύψη τη συγκίνησή της στον άντίπαλό της στη μάχη του έρωτος. Κι' έτσι ό αιώνας και σκλη- ρός κατακτητής προσέπεσε δίχως να της άφήση μιάν έλπίδα πως άργότερα θα την ά- γαπούσε πραγματικά... Δεν έννοιωσε που ό μεγαλύτερος της έχθρος είχε σταθή ή παρά- ξενη εκείνη γοητεία της, που της έδινε έλ- κυστική και άπωστική δύναμη μαζί... Χωρί- σανε πιά πολύ ξένοι ό ένας στην άλλην... Θα- λεγε κανείς πως δεν θα συναντιόντουσαν τώρα πιά ποτέ στη ζωή τους...

Μα παίζει τό πεπρωμένο με τους άνθρώ- πους, όπως τά μικρά με τά παιγνίδια τους, με τά μολυβένια στρατιωτάκια τους, με τίς κοινές τους, με τους μεταφορεμένους τους παληάτσους, που όλα τά τοποθετούνε κατά τό κέφι τους, τότε άλλόκοτα ζευγαρω- μένα, και τότε ταιριαστά...

Έκείνη, αν και δεν τον είχε ξεχάσει, τον είχε όμως ξεγράψει από τη ζωή της. Η συμ- περιφορά του είχε σταθή τόση ψυχρή και της ήταν άδύνατο να λοξοδρομήση και τό πα- ραμικρό άπ' τό δρόμο της για να τον γυρέ- ψη. Που; Που είχε πάει, είχε μήπως κάπο- τε περάσει; Κι' όμως ναι! μέσα στην καρ- διά της τό περασμά του είχε χαράξει ανεξί- τηλα άχνάρια... Μα ή ζωή με την ταχύτητά της την παρέσυρε στο ρεύμα της, κι' έπαν- τρεύτηκε έναν άνθρωπο καθώς πρέπει, που την έζητησε άπ' τους γονείς της...

Την ξαναείδε έλκυστικότερη παρά ποτέ. Τό μπουμπουκι της παράξενης γοητείας της είχαν άνοίξει τώρα και τό έξωτικό εκείνο λουλούδι στην άποθέωσή του άνάδινε όλο τό βαρύ και μεθυστικό του μύρο... Μα τώρα ή- κεινη ήξερε να κρύβη τά αισθήματά της και δεν «έδειξε» καμιά συγκίνηση όταν τον ξα- ναντίκνυσε. Έφανε συντηρημένος από άπο- γήτευση και ξανάρχισε σαν άσπιλη πετα- λούδα να πετάη από τό ένα λουλούδι στο άλ- λο δίχως ναύρη σε κανένα τό βαρύ και με- θυστικό μύρο εκείνης. Τό άνάλαφρο πνεῦμα του, ή εύτυχία του, ή χαρά του της πρώτης άπομακρύνσής του από αυτήν είχανε χαθή τελειωτικά... Πώς είχε γίνει τό θαῦμα, δεν τό έξέταζε καθόλου.

«Κάτι» τον τραβούσε σιμά της, και ύστερα από έναν χρόνο ξαναγύρισε στον τόπο, όπου εκείνη έξοσε, για να βασανίστη την πληγή του... Τώρα τό άνθος τό έξωτικό άνάδινε τό γλυκύτατο μύρο του κρινου... Ήτανε

Τά φύλλα του φθινόπωρου

Τά φύλλα του φθινόπωρου, θλιβά, μα- (ραζωμένα, άνήμπορα να ζήσουνε λίγες στιγμές ά- (κόμα, με τί πίκρα κυττάζουνε τ' άχόρταγο τό (χώμα! Στη σκέψη ενός θανάτου, πως είναι ξε- (χασμένα!

Μή τάχατες δε νοιώσατε και σεις την (εύτυχία, ή μήπως δεν χορτάσατε της νηότης τό (μεθύσι; Ένα παλάτ' άπ' όνειρα μοιραία θα (γυρεμίστη. Νά ξεράτε πως λαχταρώ την θεία ήσυ- (χία...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

□ □

Λήδη

Στερέψανε τά μάτια μου, δεν τρέχουν πια (τά δάκρυα σβύνει σιγά ό έρωτας και θάβη ή στιγμή π' όταν περάσω κάποτε από την ίδια ά- (κρη, δεν θ' άκουστούνε πιά λυγμοί, μα ούτε (στεναγμοί.

ΜΕΝΤΗΣ ΜΠ.

□

Τότε και τώρα

Δεν ήξερα τότε να σου γράφω τραγούδια, δεν με μέταγε τ' άρωμα άπ' τά τόσα λου- (λούδια και τ' άστέρια δεν τά δέλεπα (τόσα χρόνια (στην πλάση!...) στην ψυχή μου δεν μίλαγε της ζωής τό (γιορτάσι...

Όμως τώρα π' άνάστησες την ψυχή μου, (καλέ μου! τίς αισθήσεις που πέθαιναν στην άδρανεια, (άκριβέ μου! ή ζωή μπρός μου φάνταζε σαν πανώρη (λουλούδι και τό κάθε της περασμά κι' ένα πλάνο (τραγούδι!...

Σ. Γ.

μητέρα... Ένας ξανθόμαλλος, ροδομάγου- λος «μπεμπές» ώραιος σαν κι' εκείνην είχε βαλθή άπ' τη ζωγράφο Ζωή στο κάδρο... Τό κάδρο ήτανε άπόκοσμο και συγκινητικό... Τούτη τη φορά ή γυναίκα μήτε έλαβε την άνάγκη να κρύψη τά αισθήματά της... Ένα θείο αίσθημα—τό αίσθημα της μητρότητας—την πλημμύριζε και την κυρίευε όλό- κληρη...

□ □

Μπορούσε νάταν ό ίδιος ό κάτοχος του όραίου εκείνου κάδρου!... Ξανάφυγε γυρ- τός, δαυτός, άποφασισμένος να μην ξαναγυ- ρίση...

Και δεν ξανάρδε πιά...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

Τὰ περίεργα τῶν σπόρ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΠΑΘΛΟ

Ένας δμίλος βετεράνων του ποδοσφαίρου στο Παρίσι, απέφασε κατ' αὐτὰς νὰ θυμηθῇ τὰ παλὰ Μαζεύτηκαν λοιπόν οἱ παλῆοι αὐτοὶ ποδοσφαιριστὰ ὅς ἕνα καφενεῖο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συναντηθοῦν αὐτὲς τῆς

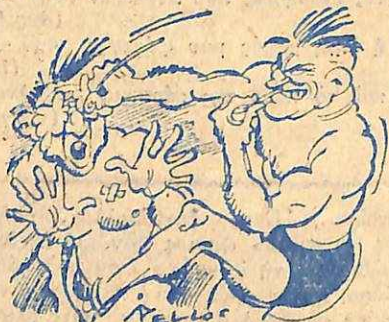
μέρες σ' ἕναν φιλικὸν ἀγῶνα, τὸν τελευταῖο τους. Ἐπαθλο τῆς νικητρίας ὁμάδος δὲν θάνα ὅτε κανένα κύπελλο, ὅτε κανένα μετ' ἄλλο, ὅτε ὁ συνηθισμένος κότινος, ἀλλ' ἕνας... καλοθρεμμένος γάλος, τὸν ὅποιον κατόπιν θὰ ξεκοκκαλίσουν ἀπὸ κοινού οἱ ἀντίπαλοι ὁμάδες.

Πρέπει νὰ δηλογογηθῇ ὅτι οἱ παλαίμαχοι τοῦ γαλλικοῦ ποδοσφαίρου ἔχουν πολὺ πρακτικὸν πνεῦμα!...

Ο ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΤΗΣ... ΤΣΙΚΛΑΣ

Οἱ πυγμαχικοὶ ἀγῶνες ἔχουν νὰ παρουσιάσουν πολλὰ ἀστεία καὶ παράδοξα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ κόλπο τοῦ ἔχει ἐφαρμόσει ὁ γνωστότατος Ἀγγλος πυγμάχος Τζάκ Πούι, ὥρι-σμένους δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πρωτο-πώτερον.

Κάποτε ὁ Τζάκ πυγμαχοῦσε μὲ ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνον ἀντίπαλο. Τί κάνει, λοιπόν, γιὰ νὰ τὸν καταβάλῃ; Μασ-σάει πέντε τσίγκλες μαζωμένες καὶ σὲ μιά δεδομένη στιγμή παίρνει ἕνα κομ-μάτι γόμας μὲ τὸ ἕνα τὸν χέρι καὶ τὴν κολλᾷ στὸ μάτι τοῦ ἀντιπάλου του,

κολλῶντας του ἔτσι τὰ βλέφαρα! Φυ-σικά, ὁ δυστυχισμένος ἀντίπαλος, ἀν-δὲν τυφλώθηκε, τάχασε ὁμως καὶ ἔτσι ὁ Τζάκ τὸν ἔρριξε κάτω νὸκ-άουτ.

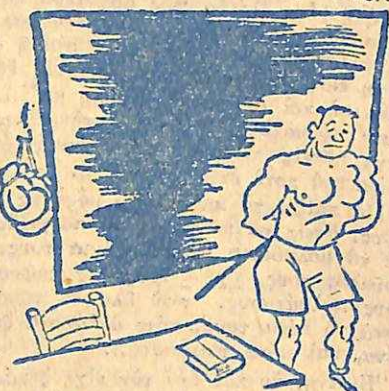
Εὐτυχῶς, ὅμως, γιὰ τὸ γόητρον καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς πυγμαχικῆς τέ-χνης, ὁ Τζάκ δὲν κηρύχθηκε νικητῆς καὶ ἔτσι ἡ γομολάστιχά του πῆ-γε στὰ χαμένα. Τὸ περιστάτικὸ αὐτὸ θυμίζει τὸ κόλπο κάποιου ἄλλου πα-λαιστοῦ, ὁ ὅποιος ἄφηνε νὰ μεγαλώ-νουν τὰ γένεια του καὶ ὅταν πάλαι, ἔτριβε μὲ τὸ πηγούνι του τὸν λαιμὸ τοῦ

ἀντιπάλου του καὶ τὸν τρέλλαινε στὴ φαγούρα!...

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ

Ο ἀθλητισμὸς εἶναι τώρα παντοῦ τοῦ κόσμου τῆς μόδας. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε πολὺ καὶ ἡ προπα-γανδὰ πού ἀνέλαβαν αὐτὰ πιά τὰ Κράτη, ὑποστηρίζοντας καὶ ὑλικῶς τὸν ἀθλητισμὸ καὶ ἰδίως τὸν σχολικὸ. Οἱ σοφοὶ ὅμως κροῦν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ λέγουν ὅτι μπορεῖ τὰ σπόρ νὰ φκιάνουν γερὰ μπράτσα τὸν ἐγκέφαλο σὲ ἀπραξία καὶ ἀδρά-νεια καὶ συνεπῶς... σὲ ἀτροφία, πρᾶ-γμα τὸ ὁποῖο θὰ ἐπιφέρει μιά μέρα τὴν ἀποβλάκωσιν!...

Οἱ φίλοι πάλι τοῦ σπόρ λένε ὅτι τὸ ἐναντίον ὁ ἀθλητισμὸς ἀκονίζει καὶ τὸ πνεῦμα, γιὰ τὸ ἀθλητῆς εἶναι ὑποχρε-ωμένος μαζὶ μὲ τὴν μυϊκὴ προσπάθεια νὰ κινῇ καὶ τὸ πνεῦμα του, ὑπολογί-ζοντας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ μελετών-τας ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸν καλλίτερο τρόπο βελτιστοῦ τῶν ἐπιδόσεών του. Οἱ σοφοὶ ὅμως ἐπιμένουν ὅτι ἔάν ἐξακο-λουθῇ τὰ σχολεῖα νὰ βαίνουν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἀμερικανικῶν κολλεγίων, πού βγάζουν μόνον καλοῦς ἀθλητῆς, θὰ καταντήσῃ νὰ γίνωμεν μιά μέρα τόσο ἄβουλοι καὶ στεῖροι πνευματι-κῶς καὶ καλλιτεχνικῶς, ὅσο εἶναι σή-μερα οἱ Ἀμερικανοί!

ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟ ΓΗΠΕΔΟ

Ὡς γράψαμε σὲ προηγούμενο φύλ-λο γιὰ τὸ... ἑξωτικότερο ποδο-σφαιρικὸ γήπεδο πού ὑπάρχει στὸν κόσμὸ καὶ πού βρίσκεται στὴν Μασαχουσέκη.

Σήμερα θὰ σᾶς πληροφορήσουμε γιὰ ἕνα ἄλλο γήπεδο. Δηλ. γιὰ τὸ ὑψηλότερο τερραῖν ποδοσφαίρου σ' ὅ-λο τὸν κόσμῳ. Βρίσκεται αὐτὸ σὲ ὕ-ψος... πέντε χιλιάδων μέτρων, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ εἶναι τοῦ ὅρους Σονακότα, στὴ Βολι-βία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Θὰ θέλατε τώρα νὰ μάθετε καὶ τί δουλεῖα ἔχει τὸ γήπεδο ἐκεῖ ψηλά. Λοι-πόν, στὴν βουνοκορυφὴ αὐτὴ ὑπάρχει ὁρυχεῖο τοῦ σιγίκου. Οἱ ἐργάται τοῦ ἑνα ὀρυχεῖο αὐτοῦ ἔκτισαν ἐκεῖ ἐπάνω ἕνα ὀλόκληρο χωριό, διωργανωμένον καθ' ὅλα, ἀφοῦ δὲν τοῦ λείπει οὔτε τοῦ γυμναστήριου, οὔτε καὶ τὸ ραδιόφωνο.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τῆς ποδοσφα-ρικές του ὁμάδες πού παίζουν τακτικὰ κάθε Κυριακῇ.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ, ΡΕΚΟΡΝΤΜΑΝ ΤΑΧΥ ΤΗΤΟΣ!

Ποιὸν ἐπὶ τῆς γῆς τρέχει περι-σσότερο, ὕστερ' ἀπὸ τὰ πουλιά; Τὰ ψάρια! Λένε οἱ Ἀμερικανοί. Καὶ πραγματικά, ἔγιναν τελευταῖα περι-

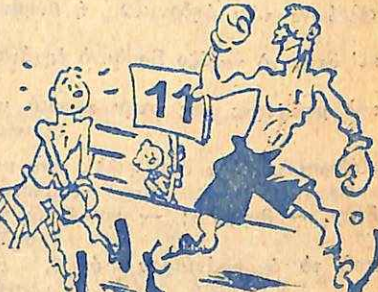

γοὶ ἀγῶνες ἐκεῖ καὶ ἀπέδειξαν ἡ-πράγμα.

Ἐβαλαν ἀπὸ ἕνα ψάρι μέσα σ' ἕν στενὸ σωλῆνα μὲ κλειστὸ τὸ ἕνα σ-μιο καὶ μὲ ἕνα φράγμα μπρὸς σ' ὁ-ψάρι, πού τὸ κρατοῦσε σὲ ἀκίνησι. Κατόπιν ἀνάψαν μιά ἰσχυρὴ ἡλεκτρι-κάμπα μέσα στὸ νερὸ καὶ στὸ μέρ-ο που ἦταν τὸ ψάρι, ταυτοχρόνως ἡ-σῆκωσαν τὸ φράγμα. Τὸ ψάρι, τυφλ-μένο ἀπὸ τὸ φῶς, ρίχθηκε... μὲ τὰ μο-τρα πρὸς τὴν ἐξοδὸ τοῦ σωλῆνος. 2 λίγος τὴν ἔφθανε, ιανύοντας πὰ 20 μ-τρα τῆς ἀποστάσεως σὲ χρόνῳ μικρ-τερο τῶν τριῶν δευτερολέπτων. Δη-πραγματοποίησε τὸν θαυμαστὸ χρό-νῳ 15 δευτερολέπτων τὰ 100 μέτρα. Τὸ ἀνθρώπινο ρεκόρ εἶναι σήμερα 1 δευτερολέπτα.

ΑΦΗΚΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΙΣΟ ΚΑ ΕΦΥΓΕ!

Ένα χαριτωμένο ἐπεισόδιον συνέβ-η στὸν πυγμαχικὸ στίβο τῆς ἀγγλ-ικῆς πόλεως Σουάν. Ὁλ. Στὸν σ-βο αὐτὸν συναντιόνταν ἐκείνη τὴν ἡ-μέρα οἱ πυγμάχοι Ρόνι Τζαίμς καὶ Ντουγκλὰς Κέντρελλ. Ὁ ἀγὼν γ-γαίνει καλὰ, ὅταν στὸν ἐνδέκατο γύρ-

τὸ κοινὸν βλέπει ἐκπληκτο τὸν Κέ-ντρελλ νὰ πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὸν στίβο καὶ νὰ φεύγῃ. Τοῦ ἀκούοι περιμένα-δλοι νὰ συνεχισθῇ ὁ ἀγὼν. Ὁ Κέ-ντρελλ δὲν ἐπέστρεψε. Σὲ λίγο ὅλοι ε-χαν τὴν ἐξήγηση τῆς περιέργης σ-σεως τοῦ πυγμάχου αὐτοῦ. Ὁ Κέ-ντρελλ εἶχεν ἐπιμένει στὸν μανάντς-του νὰ συμφωνήσῃ γιὰ ἕνα «μάτς» 1 γύρων. Αὐτὸς ὅμως κανόνισε συνάν-τη 22 γύρων. Ἐτσι, ὅταν τελείωσε 11ος γύρος, ὁ Κέντρελλ σηκώθηκε ἡ-πλοῦστα καὶ ἔφυγε!...

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεῖα :
Ὁδὸς Ἀναργύρων 0

Διευθυντής :
ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Αρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Τὸ φύλλον...
μὲ τὴν ὁκᾶ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Νέας Ὑ-όρκης, ὁ διάσημος καὶ γνωστό-τατος βασιλεὺς τοῦ μπριτζ Ἐν-γκαρ Οὐάλλας —οὐδεμίαν συγ-γείαν ἢ σχέσιν ἔχει μὲ τὸν μακαρίτην συγγραφεῖ ἀστυνο-μικῶν μυθιστορημάτων — ἔ-φθασεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν διαζυγιοῦσιν Ρένο, διὰ νὰ λάβῃ τὸ διαζυγίον του κατὰ τῆς συζύγου του, τῆς ὡραιότα-της Ναταλίας Κοβάνιο — οὐ-δεμίαν σχέσιν καὶ συνάφειαν ἔχει καὶ αὐτὴ μὲ τὴν γνωστὴν τῶς γόνησαν τοῦ κινηματο-γράφου. Ὁ βασιλεὺς τοῦ μπριτζ ὡς λόγον διαζυγίου ἡ-καλεῖ ὅτι ἡ σύζυγός του ἔδωκε δημοσίᾳ ὅτι ὁ σύζυγός της ἔκοιμε τὴν παρελθούσαν ἑ-βδομάδα τὸν κάλον του.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΡΕΚΟΡ

Ἀγγέλλεται ἐκ Τσιβιταβέ-ας, ὅτι κατεργάσθη ἐκεῖ ἕνα ἀ-πὸ τὰ σπανιότερα ρεκόρ: τὸ ρεκόρ τῆς καταδύσεως διὰ σπ-φάνδρου. Τὸ ρεκόρ αὐτὸ τὸ ὅ-ποιον ἦτο 145 μέτρα, καὶ τὸ ὅ-ποιον εἶχε μέχρι τοῦδε ὁ δῦτης Νικολὸ Πιτγκόλλι, τὸ κατέρ-οιψεν ὁ συνάδελφός του Ἀνο-νισαίτι, κατεργάσας νὰ κα-τέλθῃ εἰς βάθος 145 μέτρων καὶ 30 ἑκατοστῶν.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀμ-φισβητεῖ ὁ Νικολός, ἰσχυρίζο-μενος ὅτι ὁ ἀντίπαλός του τὸ ἐκέρδισε μόνον χάρις εἰς τὸ ἀ-νάστημά του, τὸ ὅποιον εἶναι κατὰ 30 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὅ-ψηλότερον τοῦ ἰδικοῦ του. Ὁ Ἀνουνισαίτι παρεπέμφθη κα-τόπιν τούτου ἐπὶ τῆς ἑλληνοδύ-κου ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἀνθρω-πομετρικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ τιμῆμα σημάδευσεν, πρὸς λήψιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΕΡΟΝ

Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πρωτο-γυναικία δώρα πού προσφέρε-θησαν ἐφέτος ἀνὰ τὸν κόσμον, εἶναι καὶ τὸ δῶδεν ὑπὸ μιάς θαυμαστῆς του εἰς τὸν γόνη τῆς ὁδῆς Ροβέρτον Ταίηλο. Ἡ ἐν λόγω θαυμαστρία, πού κρύπτεται μετριοφρόνως ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας, ἀπέ-στειλεν εἰς τὸ εἰδωλὸν τῆς ἑ-να ἀδελφῆς κοιτῆς ταγίων. Εἰς τὸ γράμμα τὸ ὅποιον συνοδεύ-ει τὴν προσφορὰν τῆς, λέγει ὅ-τι τὸ κοῦτι αὐτὸ εἶναι ἱστορι-κόν, διότι τὸ εἶχεν ἀδειάσει ὁ τελευταῖος τῶν Ἀβενσαράγων, ποστὸ γίνῃ ὑπὸ τοῦ Δουμὰ μυ-θιστοῦμα.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ. ΚΑΙ ΤΗΣ Κ. ΚΟΝΤΟΡΟΥΠΗ

Ἀπὸ τῆς πιδ ἐπιτυχημένης ἐ-σπερίδας τῆς Παραμονῆς ἦταν ἡ δοθεῖσα στὸ μέγαρο τοῦ γνωστο-τάτου ἐργοστασίου κουλουρο-ποιίας κ. Κοντορούπη.

Πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος εἶ-χε προσέλθει εἰς τὴν ἐσπερίδα αὐτήν. Μεταξὺ ἄλλων, διεκρίναμε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χονδροπίθου, ὁ κύριος φοροῦσε ἕνα ὡραῖοτα-τό σῶκιν ἀπὸ σαγιάκι μὲ ρεβέρ ἀ-πὸ μαῦρο ἀτάξι, ἡ κυρία τουα-τὰ γρόματος βαθέως λευκοῦ μὲ γαρνιτούρα ρόζ πάλ καὶ ἐγκυρ-στασίον πράσινα καὶ καφετιά. Ἐ-πίσης τὴν κ. Παραδεμενο-πούλου, θαύμα ἰδέσθαι! Ἀκόμη τὴν κυρίαν Τελεμὲ μὲ χρυσὰ φασμὲν καὶ ἄσπρα γοβάκια, τὴν κυρίαν Φασουλὰ μὲ ὡραῖοτα-το μαντὶ ἀπὸ ἐρμίναν ἱμτασίον, μὲ μικρὰ κόκκινα πετσόκια, κολλη-μένα πάνω μὲ ψαρόκολλα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ οἰκοδόσπουνα, χάρις μέσα στὴν ἑξομὸ τουαλέττα τῆς ἀπὸ γνήσιον ἀλάτῃ Ἰαπωνίας, ὑπέδε-γετο τοὺς καλεσμένους τῆς μὲ τὸ γαμόγλο στὰ γέιλα. Ἐνα τερά-στιο Χριστουγεννιάτικο δέντρο εἶχε στηθῇ στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ μεγάρου, μὲ τὰ δῶρα καὶ καλεσμένους κρεμασμένα πάνω του. Ὁραῖοτατα λουκουμάκια Τσι-κλά, σῦκα Καλαμίν, ταγιερα, οὐκάνες, λουκουμία καὶ ἄλλα ὡρα-ίματα πρᾶγματα.

Συγκινητικὸ ὑπῆρξε τὸ κόψιμο τῆς πίτας. Ὁλοι ἔκλειαν, Ὁ παρὰς δὲν ἔπεσε σὲ κανένα, γι-ατὶ ἡ κυρία Κοντορούπη πού μόν-της ζύμωσε τὴν πίττα, ἔχασε νὰ βάλῃ.

Στὸ τέλος ὅλοι ἐδοκίμασαν τὴν τύχην των καὶ ἔφυγαν πανί μὲ-ταν ἱκανοί στὰ νέλια ἀπὸ τὴν χαρὰ τους καὶ νιὰ τὴν ὡραία θραυὰ πού πέρασαν.

Η ΝΤΕΜΙΜΟΝΤΑΙΝ

ΔΙΕΥΚΡ.ΝΙΣΙΣ

Ἀπογευματινὴ συνάδελφος, ση-μοσιεύουσα ἐνδιαφέροντα ἀθηνα-κά νέα, μᾶς παρεκάλεσε νὰ διασα-ρηνίσουμε ὅτι ὁ ὑπ' αὐτῆς ἀνα-φερθεὶς εἰς κάποιον τελευταῖον πε-ριεργὸν τῆς Γάλλου λόγιος Ἐδέ-σμιος Μορῶ, εἶναι ὁ γνωστός καὶ ἑλληνοπρεπεστάτος Ἡγῆσι-πος Μορῶ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἔσπευσεν ἀτυχῶς νὰ διευκρινίσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος. Τέτοιοι εἶναι οἱ Γάλλοι!...

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἡ τελευταία καιρικὴ ἀκαταστα-σία καὶ τὸ ἀπότομον ψυχρὸς, ἐσυ-νάχωσαν καὶ ἐπλευρίτωσαν πλῆ-θος συμπολιτῶν. Ἡ «Καθημερινὴ Ἐβδομάς», διὰ νὰ προλάβῃ εἰς τὸ μέλλον τὰ δυσάρεστα αὐτά, δημοσιεύει ἀπὸ σήμερον πλῆρες ἱατρικὸν λεξικόν, τὸ ὅποιον συγ-γράφεται ὑπὸ διαπρεπεῖς ἐπιστή-μονος, εἰδικοῦ τῶν αἰσθητικῶν ἐγγειρήσεων, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἀ-ποτελέσῃ πολὺτιμον ἐφόδιον κα-τὰ τὸν κηδομένου τῆς υγείας του. Κα-τὰ τὴν συγγραφήν τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων ἐ-καινοτόμησε κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἠκολούθησε τὴν ἀλφαριθμητικὴν σει-ρὰν ὡς ἐντελῶς περιττήν.

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

Ὁφθαλμικὴ νόσος, ἐκδηλουμέ-νη κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ νήπια. Ἡ νόσος αὕτη ἐκδηλοῦται καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν. Περιφημότεροι καταρράττει εἰς τὸν κόσμον εἶνε σήμερον τοῦ Νιαγάρα. Αὐτοὶ δὲν ξέρομε ποῖοι θὰ εἶναι.

ΓΡΙΠΠΗ

Νόσος κατ' ἐξοχὴν κολλητικὴ καὶ εὐμετάδοτος. Ἐκδηλώνεται ἰδίως διὰ τῆς αἰτήσεως δανει-κῶν, συνοδευομένης διὰ βηχός. Δι' αὐτὸ οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἀποφεύγουν τὰ τοιαῦτα ἄτομα. Θεραπεύεται ριζικῶς διὰ τοῦ νέ-ου συστήματος, ὅπου ἀνεκάλυψεν ὁ Ἀμερικανὸς ἱατρός δρ Χούδ-σον, καὶ τὸ ὅποιον ἐγκτεται εἰς τὴν πρόσληψιν, ἐκάστην πρωί-αν, πρὸ τοῦ προγεύματος, ἑνὸς καλοῦ ποτηρίου γάλακτος ἀσθε-νοῦ. Κινίνα καὶ ἀσπυρίνη ὑπ-τενδύνουνται.

ΚΑΛΟΣ

Νόσος εἰς ἄκρον ἐνοχλητικὴ καὶ εὐχάριστος. Ἐνοχλητικὴ ὅ-ταν ὁ ἀσθενὴς φορεῖ τὸ παπου-τσι του, εὐχάριστος ὅταν τὸ βγάξῃ. Ἐκδηλοῦται συνήθως διὰ τῆς ἐμφανίσεως μεγάλης κρε-ατοελῆς εἰς τὴν ὑπὲρ, ἥτις, κατ' ἀντανάστασιν, προκαλεῖ τὸν κάλον, ἑλληνοπρεπεστὶ τίλον. Ὁ κάλος θεραπεύεται διὰ τῆς ἀπο-κοπῆς τοῦ νοσοῦντος δακτύλου διὰ μπαλῆ. Δύναται οὖτως νὰ γίνῃ χρήσις καὶ φυσιογίᾳ δυ-ναμικῆς.

Καλὰ εἶνε καὶ τὰ τυλοφόρα.

ΕΡΩΣ

Ἀσθένεια ἀνιάτος. Τὸ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοζόμενον φάρμακον τοῦ γάμου ἀπεδείχθη ἀνίκανον νὰ ἀπαρτῇ τὸ κακόν, διότι, μολὲς ὁ νοσῶν λάθῃ ἀπὸ τὸ αἰσθητὶα του πρὸς μίαν γυναῖκα, στρέφεται ἀ-μέσως πρὸς μίαν ἄλλην. Ἡ θε-ραπευτικὴ τοῦ κακοῦ, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειαις τῆς ἐπιστήμης, ἀνέ-φικτος μέγχοι τῆς στιγμῆς.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ

Ἐβγήκε μὲ τὴ ν τ α μ α του γιὰ ἕνα σινεμά ὅπου—φάντῃ παστοῦνι—βοήκανε τὴ μαμά τῆς νεαρᾶς συζύγου του.

Ἐγίνε φασαρία, αἶ σ σ ο τῶν ἐγγληματιῶν τὸν εἶπε μιά Κυρία, καὶ τελικῶς

—ὡς ἦτο καὶ εἰκός — Χωρίς νὰ χάσῃ πιά καιρὸ ἡ πεθερὰ τὸν ἔκανε

... ἐπὶ καρῶν! Τέλος, αὐτὸς ὡς φύσις ἀγαθὴ μιά καὶ δὲν εἶχ' ἐπάνω του

(σ π α θ ἰ, οὔτε μ π α σ τ ο ὦ ν ἰ, οὔτε

(φόλα ἐντέχνως ὑπεχώρησε καί...τὰ

(χας' ὅλα! ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

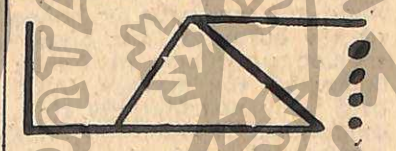
ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΗΛΑ

(Ἀρωματικὸν παιγνίδι)

Ὁ μικρὸς Παῦλος πῆγε τὴν Πρωτοχρονιά νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖον του κ. Ἀνάγνωτον. Ὁ κα-λὸς θεὸς τόσο συνεννήθη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν, ὥστε ἔχάρισεν εἰς τὸν φιλόστοργον ἀνεψιὸν του με-ρικά μῆλα. Ὁ Παῦλος πῆρε τὰ δύο μῆλα εἰς τὸ ἕνα χέρι καὶ τὰ ἐπύλυνε εἰς τὸ ἄλλο. Πόσα μῆλα τοῦχε δώσει ὁ θεὸς του;

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σᾶς δίδομεν τὸ παρακάτω σχή-μα καὶ σᾶς καλοῦμεν νὰ τὸ μετα-βάλετε διὰ τῆς μεθόδου τῶν τοι-

ῶν εἰς κανονικὸν τετράγωνον, Πῶς θὰ τὰ καταφέρετε;

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τρόγγυται, ἀλλὰ δὲν εἶμαι φα-γώσιμον. Παρπατῶ καὶ ἐν τοῦτοις δὲν ἔχω πόδια. Ὁμίλω καὶ ὅμως δὲν ἔχω στόμα. Βλέπω καὶ ἐν τοῦτοις δὲν ἔχω μάτια.

Τί εἶμαι; (Σπεύδομεν νὰ πληροφορησώ-μεν τὸ ἀναισθητικὸν μας κοινόν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ γαμ-βροῦ οἰασθῆποτε πενθερᾶς).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και κολλοπαισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Δι. η. Καρ. «Η δυσσομία του στόματος αν δεν προέρχεται από τα σπασμένα δόντια, προέρχεται είτε από το στομάχι είτε από ρινική πάθηση. Αυτά είμαι υποχρεωμένη να σας τα γράψω ούτως ώστε αν έχετε κάποια υποψία να πάτε σε παθολόγο ή σε ωτορινολόγο για να θεραπεύσετε την πάθηση που την προκαλεί και να μη άρκεσθε μόνο στην άσκηση της δυσσομίας. Να κάνετε 3-4 φορές την ημέρα γαργάρα από το κάτω φάρμακο, διαλύοντάς το κατά την ώρα της χρήσεως κατά το ήμισυ με νερό. Δηλαδή δυο κουταλιές φάρμακο κι άλλες δυο ξεστό νερό.

Eau distillée de canelle 125 gr.
Alcool de menthe 125 »
Chlorure de chaux recent 1 »

Ξανθή Αμερικανόπουλα. Εύχαριστήσαμε πολύ που απηλλάγητε από την τόσο επίμονη δερματική σας πάθηση για την όποιαν είχατε γυρίσει τόσους δερματολόγους. Κι' όμως οι συμβουλές της παρούσης στήλης σας απήλλαξαν και χωρίς προσωπική εξέταση. Όστε βλέπετε πως δεν πρέπει ν' απελπίζεται κανείς. Να εξαιολογηθεί την τακτική που σας είχαμε συμβουλεύσει. Τώρα σας χρειάζονται άγνα καλλυντικά όπως τα καλλυντικά γάλακτα. Σας χρειάζεται ένα ειδικό για το θραδινό καθαρισμό κι' άλλο ένα προ της πούδρας. Κρέμες ν' αποφεύγετε γιατί θα ξαναρχίση ή παλινκατάσταση. Προς το παρόν την πούδρα να την χρησιμοποιήτε μετά την λοσιόν αλκοόλ καμφορ κ.τ.λ. Γράψτε μου και το χρώμα της επιδερμίδος σας για να σας πω τί χρώμα πούδρα να παίρνετε. Γράψτε επίσης την πραγματική διεύθυνσή σας να σας απαντήσω συντομότερα κι' ιδιαιτέρως. Να μου υπενθυμίσετε το λιπαρό δέρμα σας.

Νεαρή Κυρία. «Ηράκλειον. Όσον μὲν ἀφορὰ τὰ μαλλιά ν' ἀκολουθήσετε ἐπακριδῶς ὅτι γράφω ἀνωτέρω πρὸς Γαλάζια Πεταλούδα. Παρομοία περίπτωση. Πρέπει νὰ μάθετε ὅτι καὶ ἡ ὠοθητική ἀνεπάρκεια παίζει μεγάλο ρόλο στὴν τριχόπτωση. Λοιπόν, ὅσον μὲν ἀφορὰ τοὺς πόρους κ.τ.λ. ἐνογλήματα θὰ παίρνετε δυὸ ἡμέρες πρὶν σὰς ἔλθουν ἕνα τὸ πρωὶ κι' ἕνα τὸ βράδυ ταμπλέτα Πονάλ, κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τῆς περιόδου τρεῖς ταμπλέτες Πονάλ. Ἐν θὰ ὑποφέρετε καθόλου. Όσον ἀφορὰ τὴν τακτοποίηση πρέπει νὰ κάνετε κάθε ἐβδομάδα μίαν ἐνεσιν Endofollicline τῶν 0.000 us. Θὰ κάνετε ἐπὶ δυὸ μῆνες κ.λ. 8 ἐνέσεις καὶ θὰ μοῦ ξαναγράψετε ὑποθυμίζουσα τὴν περίπτωσή καὶ τὰ ἀποτελέσματα.

Φοιτητὴν Χ. Πολλὴ εὐχαρίστησὶς θὰ ἔξετάση δωρεάν, φθάσει νὰ τοῦ πῆτε ψευδώνυμόν σας.

Σ. Π. Ὑμηττόν. Βεβαίως τὸ ἴδιο πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ σεῖ. Ν' ἐλπίστε τὰ σφύδια σας μὲ τὴν κατάθεσιν ποσῶν κατὰ τὴν φρονὴν τῶν τριχῶν. Αὐτὸ θὰ γίνῃται κάθε βράδυ.

Glycerine 7 »
Alcool de roses 10 »
Eau de roses 10 »
Pilocarpine 2 »

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν μαλλιῶν ν' ἀπευθυνῆτε αὐτοπροσώπως στὸν κ. Λαδὰ (Σόλωνος 40) καὶ ἐκεῖνος θὰ σὰς ὑποδείξῃ ἕναν τρόπον εὐκόλο κι' ἀποτελεσματικόν. Δυστυχῶς γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐξαδέλφης σας δὲν γίνεται τίποτε. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀδυνατή σὲ πρόσωπο καὶ ταυτοχρόνως νὰ παχαίνει σὲ ἄλλο σῶμα. Γιὰ τὴν ἐντίδραση πρέπει νὰ ξέρω καὶ τὴν ποιότητα τοῦ δερματὸς τῆς γιὰ νὰ σὰς συμβουλευθῶ ἀποτελεσματικῶς.

Χλωμὸ Γίασερ. Γράψτε ιδιαιτέρως στὸν κ. Λαδὰ, δερματολόγον Ιατρὸν (Σόλωνος 40) καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσῃ λεπτομερῶς κι' ιδιαιτέρως δωρεάν. Νὰ ἐπισκεφθετε τὸ γραμματόσημο, γράφοντας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας.

Σπουδαστὴν Μ. Δυστυχῶς οἱ τριχὲς ὑστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια πάθηση χάνουν τὴν χρωστικὴν οὐσίαν καὶ ξαναβαλίνουν λευκὰ καὶ σκληρὰ. Καθημερινῶς πρωὶ καὶ

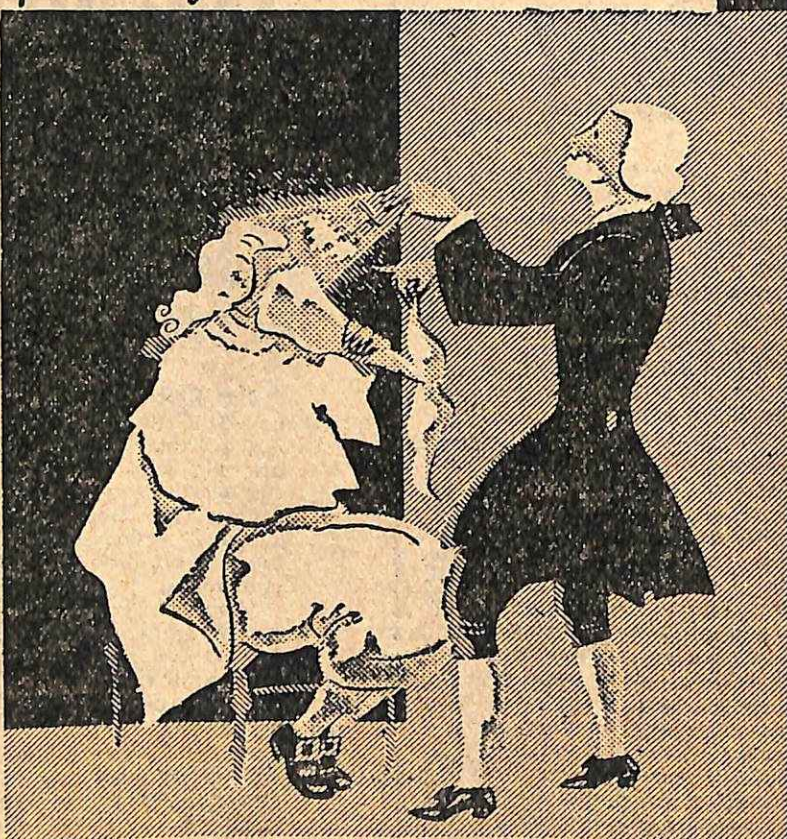
βράδυ, ἀφοῦ ἀνταρᾶξετε καλὰ τὴν φιλὴν τοῦ κάτω φαρμάκου, χύνετε λίγο σ' ἕνα πιατάκι καὶ βουτώντας μιὰ δούρα τοῦ δοντιοῦ περνᾶτε καλὰ τὴν ἀσπρὴν τῶν χερῶν φρυδιῶν.

Clorure d' ammonium 0,75 cent.
Acetate de plomb 0,65 cent.
Fleurs de soufre 0,90 cent.
Alcool pur 10 gr.
Glycerine 20 »
Eau de roses 100 »

Νοστιμοῦλαν. Γράψτε μου τὴν διεύθυνσίν σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω λεπτομερῶς γιὰ τὴν κατάστασίν σας καὶ τὴν θεραπεύσω. Νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε τὴν περίπτωσιν λεπτομερῶς. (Σόλωνος 40).

ΛΟΡΑ

Όταν οι ἄνδρες
φορούσαν πε-
ρούμει.....

Στὴν Γαλλίαν τοῦ 18ου αἰῶνος, οἱ ἄνδρες, ὡς γνωστόν, φορούσαν περούμει καὶ ἡ μόδα τότε ἀπαιτοῦσε νὰ τὶς πούδρουν.

Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὁ Οἶκος ΠΙΒΕΡ, ἰδρυθεὶς τὸ 1774, ἐπρομήθευε τὴν πούδραν τῶν εὐγενῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ ἔγινε, διὰ μέσου ὧν τῶν ἐκτοτε ἐποχῶν, ὁ προμηθευτὴς τῆς ἐκάστοτε κομμῆς τάξεως.

Τὰ χρόνια πέρασαν. Παρακολουθῶν τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καλοῦ κόσμου, προλαμβάνων αὐτὰς μάλιστα, ὁ ΠΙΒΕΡ ἐδημιούργησε τὴν Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, προϊόν τῆς μακροχρονίου πείρας του καὶ τῶν ἐντελῶς νέων μεθόδων τῆς γαλλικῆς ἀρωματοποιίας. Διὰ τὸν λόγον ἀκριδῶς αὐτόν, ἡ Πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ κατέκτησε τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

ΜΗΝΥΤΑΡ

ΌΤΑΝ ΕΦΥΓΕ Η ΝΑΝΤΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 28)

Με μὲ ἀνέση καὶ δίχως νευρα...
Τοῦ ἔδωσα τὸ ραντεβού καὶ τὸν ἄφρονά νὰ φύγῃ, γιατί καὶ ἡ Νάντια, ἀπὸ πέρα, μ' ἐφώναξε...

Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα στὴ Νάντια, τὴν ἄλλῃ μέρα πῆγα σὲ ραντεβού μου. Ἦταν ἐκεῖ, σὲ καφενεῖο πούχα-με πῆ νὰ συναντηθῶμε.

Καὶ νὰ τί μοῦ εἶπε:
— Πρὶν νὰ γνωρίσω τὴ Νάντια, δὲν εἶχα ἀγαπήσει ἄλλῃ γυναῖκα στὴ ζωὴ θεοσταίαν. Πολλὰς μοῦ εἶχαν προσφέρει ὅς τότε τὸν ἔρωτά τους, μὰ τὴν καρδιά μου δὲν ἔμπορεσε καμμιὰ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ! Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ δὲν ἔμπορεσαν νὰ καταφέρουν τόσες καὶ τόσες ἄλλες, τὸ πέτυχε χωρὶς πολλὴ δυσκολία, ἡ Νάντια!...

Ναί, φίλε μου! Ἡ Νάντια, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ τὴν ἀντίκρισα, μὲ μάγεψε, μὲ συνεπήρε!...

Ἦταν, τάχα περισσότερο ὁμορφὴ ἐκείνη ἀπ' τίς ἄλλες; Ἦταν περισσότερο καπνισμένη ἀπ' τὴ φύση, μὲ τὴν προικισμένη ἀπ' τὴ φύση, μὲ τὴν μαγικὴ ἐκείνη δύναμη, ποῦ ἔχουν μερικές γυναῖκες, καὶ κάνουν τοὺς ἄνδρες ποῦ τὶς γνωρίζουν νὰ σέρνονται, σὰν σκλάβοι, μπρὸς στὰ πόδια τους;

Δὲν ξέρω... Ξέρω ὅμως, πὼς τὶς στιγμὲς, τὶς ὥρες, ποῦ θρискόμουν στὴ θεία ἀγκαλιά τῆς Νάντιας, αἰσθανόμουν... πὼς δὲν ἦμουν κοινὸς θνητὸς!...

Τὰ μεθυστικὰ φιλιὰ τῆς, εἶχαν τὴ δύναμη, νὰ σὲ κάνουν ν' ἀντικρύ-ξῃς, ἀγέρωχα, καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα!...

Ποτὲ δὲν φανταζόμουν, φίλε μου, πὼς θ' ἀγαποῦσα τόσο!... Μὰ ὅμως ἦταν ἀλήθεια! Ἀγαποῦσα τρελλά, παράφορα τὴ Νάντια!...

Κι' ἐκεῖνη;... «Α, ναί!... Κι' ἐκεῖνη μ' ἀγαποῦσε καὶ μοῦ τῶλεγε, μοῦ τῶλεγε καὶ μ' ἀγαποῦσε!...

Μόνον ὁ θάνατος, χρυσέ μου, θὰ μὰς χωρίσῃ!... μούλεγε κι' ἔγερνε ἀγνά στὴν ἀγκαλιά μου.

Στάθηκε λίγο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ συνέχισε:

«Ἕνα μονάχα χρόνο βάσταξε ἡ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωση, ἡ στοργὴ τῆς Νάντιας! Ἐπειτα; Μὰ δὲν καλοξέρω!...

Εἰσεῖς εἰσαπτε ὁ ἀμέσως διάδοχος μου, ἡ μήπως, πρὶν ἀπὸ σὰς, κανένας ἄλλος;!...

Ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ μ' ἐρώτησε:

«Ἐχετε δοκιμάσει τὸν πόνο τῆς ἐγκατάλειψης ἀπὸ μιὰ ἀγαπημένη ὑπαρξή;

— Ὁχι ἀκόμα... τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Εὐχομαι ποτὲ τέτοιο πόνο νὰ μὴ νοιώσετε... Ὁ πόνος αὐτός, φίλε μου, εἶναι πικρότερος κι' ἀπ' τὸ πικρότερο φάρμακον... Τὸν σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο, τὸν καθιστᾷ ψυχικὸ καὶ διανοητικὸ ῥακος, τὸν ἀφανίζει, τὸν ἐξουθενώνει!...

«Ὅταν, ἐγώ, ἔμεινα μόνος μὲ τὸν πόνο μου, δὲν ἤξερα πᾶ τί ἔκανα!... Τὸ λογικὸ μου σάλεψε!... Μοῦρθε κά-ει, σὰν μανία, σὰν τρέλλα!... Ἀπό-φραγα τὸν κόσμον... Ζητοῦσα τὴν μονα-ξιά, τὴν ἡσυχία!...

«Στὴ μοναξιά μου ἐκεῖ, ἕνα ἀπό-βραδο, τὴν εἶδα... Ἦταν στηριγμένη στὸ πλεῖρόν μου, κι' ἐγελοῦσε, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο γέλιο—Θεέ μου!...—τὸ πλατὺ καὶ τὸ κρυστάλλινο, τὸ εὐτυχισμένο, τὸ ξένοιαστο γέλιο, ποῦ γελοῦσε καὶ τότε, ποῦ στηριζόταν μ' ἐμπιστοσύνη στὸ πλεῖρόν μου!...

Μοῦρθε μιὰ τρελλὴ ἰδέα! Ἀράγε,

σκέφτηκα, θάλεγε καὶ σ' ἐσᾶς, τὰ ἑ-δία τρυφερά λόγια, ποῦ ἔλεγε τότε καὶ σὲ μένα;...

Καὶ ἀσυναίσθητα σὰς παρακολού-θησα!...

Μιὰς τρελλῆς στιγμῆς, ὅμως, ἡ ἰδέα, μοῦγινε μανία, ἀρρώστεια, πά-θος!... Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο—ἐφ' ὅ-σον μοῦ ἦταν, φυσικὰ, δυνατόν...—σὰς παρακολούθησα διαρκῶς!... Ἦθελα ν' ἀκούσω!...

«Ἐγώ ἤμουν κι' ἕνα βράδυ πάλι, σὲ καφενεῖο ἐκεῖνο μὲ τὰ καλὰ-μια, ποῦ σὰς ἀνησυχῆσα!... Ἐγώ ἤ-μουν... —ναί!—ἤθελα νὰ δῶ... ἤθελα ν' ἀκούσω!...

«Ἐκεῖνον τὸν λύτρωσε ὁ θάνατος!... Ἐγὼ ἐγώ;... θὰ πλανιέμαι, τώρα, στὶς ἐρημιές, ζητώντας τὴν γιαντριά καὶ τὴν λήθη!...

Μοῦφουε κι' ἐμένα ἡ Νάντια!...

ΜΙΧΑΗΛΣ ΧΡΗΣΤΟΥ

NIVEA
CREME

Διὰ τὴν περιποίησην
τῶν παιδιῶν

Τὸ τρυφερόν καὶ εὐαίσθητον δέρμα τοῦ παιδιοῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα εἰδικόν μέσον περιποιήσεως.

Διὰ τοῦτο, ὡς προσεκτικὴ μητέρα, μεταχειρίσεσθε τὴν παγκοσμίως δοκιμασμένην κρέμαν NIVEA.

Ἡ NIVEA καθαρίζει τὸ δέρμα καὶ τὸ δυναμώνει, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Ἡ NIVEA ἐμποδίζει τοὺς ἐρεθισμοὺς καὶ τὰ ξεδάσματα καὶ χαρίζει στὰ παιδιὰ ἐκεῖνο τὸ ὥραιο, μαλακὸ καὶ βελούδινο δέρμα, τὸ ὁποῖον ἀρέσει εἰς ὅλους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλας τὰς ΦΑΡΜΑΚΕΙΑΣ & ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑΣ

Τὸ μικρὸν κυτίον δρχ. 8.50. τὸ μεσαῖον δρχ. 15. τὸ μεγάλον δρχ. 30.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ

Πατρινόπουλο. Νομίζω ὅτι ἐπε-
ρίττετε ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἐστείλατε καὶ ὅτι
καὶ χωρὶς αὐτὴν ὅταν θὰ ἐπισκεπτεσθε τὰς
Ἀθήνας μπορούσατε νὰ μὲ συναντήσετε στὴ
διευθυνσὴ μου καὶ θὰ ἦμουν πρόθυμος νὰ
σὰς φανῶ χρήσιμος, ὥστε νὰ τελειώσετε τὴ
δουλειὰ σας συντομώτερα καὶ καλλίτερα.
Ὅταν λοιπόν, ἔλθετε περάσετε ἀπὸ τὸ Ἰα-
τρεῖο μου, τὸ ἀπόγευμα 4—7 μ. μ. γιὰ νὰ
σὰς καταποτίσω ὅπως πρέπει.

τὸν δογανισμό σας κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Πρώτα θὰ φροντισέτε ναὶ τρώτε καλά, ὅσο μπορείτε. Τώρα, δὲ πού ὁ καιρὸς ἐπιτρέπει νὰ πίνετε λίγο μπουρνέλαο, καὶ δεύτερο νὰ κάμετε τὶς κατόβι ἐνέσεις Σερυνγίνης τὸν 2 χιλ. 20 καὶ 20 ἐνέσεις Γιλκονιά: Κάτσειοιμ Χρώπει ἐνδοφλεβίως, τὴ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴ μιάν καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅταν τελειώσουν θὰ σταματήσετε 10 ἡμέρες καὶ θὰ ἐπαναλάβετε καὶ πάλιν τὶς ἐνέσεις καὶ ἔπειτα πάλι ἓνα μῆνα καὶ ἄλλη σειρά. Δηλ. θὰ γίνουν τρεῖς σειρὲς σὲ διάστημα 6 μηνῶν. Κάμνω-τάς τα ὅλα αὐτὰ μετ' σχολαστικῆν, εἰ δυνα-τὸν, ἀκριβείαν νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι ἀσφα-λῶς θὰ ἀνακτήσετε τὶς δυνάμεις σας γιὰ ὅ-λα τὰ ζητήματα.

Τραγουδιστήν, Ἐδεσαν. Πόσο ἄτυχο εἶναι τὸ ψευδώνυμο ποὺ διαλέξα-
τε γὰρ νὰ ἐκδηλώσετε τὸν πόνον σας. Σεῖς
ὅπως τοὐλάχιστον γράφατε δὲν τραγουδι-
σατε ποτὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ πτερωτοῦ Θεοῦ,
πῶς λοιπὸν μεταχειρίζεσθε αὐτὸ τὸ ψευδῶ-
νυμο τὶ σὰς ἐφτάσαν οἱ τραγουδισταὶ νὰ
τοὺς χαντακῶνετε κατ' αὐτὸν τὸν ὅρον;

“Ὡς ἀφῆσω ὁμῶς καὶ ἐγὼ τὴν φιλολογίαν. Μπορεῖ θαυμάσια νὰ διορθωθῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση· γιατί δὲν ὀφείλεται ὁ καὶ σημερινὸν ὀργανικὴ γλῶσσά τοι λόγιον ποὺ προεκάλεσαν ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἶναι ψυχικόν, ὁπλοισθῇ λοιπόν, μὲ θάρρος καὶ μὲ ὑπόμονην καὶ ὅλα θὰ ὑποχωρήσουν, ἄσχετα ἂν ἀποτύχουν καὶ ἄλλαι ἀδύναται.”

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος· Ιατρός

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ στείλετε ἕνα δῶρον εἰς ἀγαπητὰ σας πρόσωπα διαμένοντα ἐδῶ, ἀλλ' αἱ
 δυσκολίαι τῆς ἀποστολῆς καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ Τελωνείου, ποὺ ὑπερβαίνουν πολλάκις τὴν ἀξίαν τοῦ δώρου, σᾶς
 ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἐπιθυμίαν σας;

Τὰ Καταστήματά μας, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των ὅπως σὰς διευκολύνουν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἀναλαμβάνουν νὰ παραδώσουν κατ' οἶκον εἰς τὰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ ἢ περίχωρα, ἢ νὰ ἀποσπελίζουν ταχυδρομικῶς εἰς τὰς ἐπαρχίας ὅτι, δῆποτε ἀπὸ τὰ κατὰβη ἐμπορεύματα. Εἰς κάθε περίστασιν ὀνομαστικῆς ἐφορτῆς ἡ ἀρραβώνως γάμου, βαπτίσεως, γράψατέ μας, ἔσωκλινοῦντες καὶ τὸ ἀντίτιμον, καὶ ἡμεῖς αὐθημερὸν θὰ παραδώσωμεν ἢ θὰ ἀποστείλωμεν εἰς τὴν διεύθυνσιν πού θὰ μᾶς γράψετε ὅτι, θέλετε, καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας σας θὰ σὰς στείλωμεν λογαριασμὸν καὶ ἀπόδειξιν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν παραλαβόντα τὸ δῶρον.

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 43 Κατόστημά μας διαθέτει:

Κασμήρια δλόμαλλα δι' ἐνδυμασίας ἀπὸ 300 — 375 — 450 — 500 — 600 δρχ. τὸ μέτρον.
Κασμήρια δλόμαλλα διὰ παλτά ἀπὸ 400 — 550 — 600 — 700 δρχ. τὸ μέτρον.
Ἐνδυμασίας ἐτόιμους δρχ. 1150 — 1450 — 1600 — 1850 ἑκάστη.
Παλτά, Καμπαρντίες, Ἀδιάβροχα ἀνδρικά δρχ. 1100 — 1450 — 1850 — 2100 — 2500.
Ἀδιάβροχα γυναικεία δρχ. 650 — 900 — 1000 — 1100.
Ὑποκάμισα ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ἀπὸ ὕφασμα τα ποπλὶν ἢ τρικολὶν δρχ. 110—165—225—325—375—450.
Ὑποκάμισα μεταξωτά ἔτοιμα δρχ. 395 — 450 — 475.
» » ἐπὶ παραγγελίᾳ δρχ. 550—750.
Ἐσώρουχα ἀνδρικὰ εἰς ἑξαιρετικὴν ποιότητα Μακὸ δρχ. 60 — 85 — 100.
» » μαλλοβόμβακα—μάλλινα δρχ. 100 — 145 — 225 — 350 — 400.
Γραβάτες μεταξωτὲς εἰς πλουσίαν συλλογὴν δρχ. 65 — 85 — 110 — 145 — 175 — 225.
Ὑποδήματα ἀνδρικά δρχ. 325 — 350 — 375.
Γυναικεία εἶδη: Κάλτσες μεταξωτὲς δρχ. 75 — 100 — 125 — 145 — 175 — 200.
Κομπιναιζὸν μεταξωτά δρχ. 250 — 285 — 310 — 325.
Κυλότες μεταξωτὲς δρχ. 85 — 95 — 110 — 125.
Τσάντες δερμάτινες δρχ. 175 — 225 — 300 — 375 — 450 — 550.
Γάντια δερμάτινα δρχ. 125 — 160 — 185 — 210 — 240.
Παιδικὰς ἐνδυμασίας ἀπὸ δρχ. 450 — 550 — 700 — 800
Παιδικὰ παλτά καὶ ἀδιάβροχα ἀπὸ δρχ. 400 — 550 — 650 — 750.

ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 51 τηλέφ. 52-437 Κατάστημά μας διαθέτει:

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ Columbia His Master's Voice από δρχ. 1750 — 2500 — 3500.
ΔΙΣΚΟΥΣ γραμμοφώνων όλων των μαρκών δρχ. 85 — 130.
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ His Master's Voice
ΩΡΟΛΟΓΙΑ Έλβετικά τών καλλιτέρων εργοστασίων
Νινε και άργυρά τσέπης από δρχ. 700 — 850 — 1000 — 1300.
» χειρός άνδρικά και γυναικεία δρχ. 900 — 1100 — 1450
Εξήντα, οκταήμερα και 15ήμερα δρχ. 1200 — 1650 — 2000 — 2500.
Τακεία τού δεν περιλαμβάνονται άνωτέρω γράψατέ μας.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΕΤΣΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο ΑΘΗΝΑΙ

**ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΔΩΡΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ**

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΤΣΕΠΗ

ΑΡΩΜΑΤΑ - ΒΙΒΕΛΟΤΣ - ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ - ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

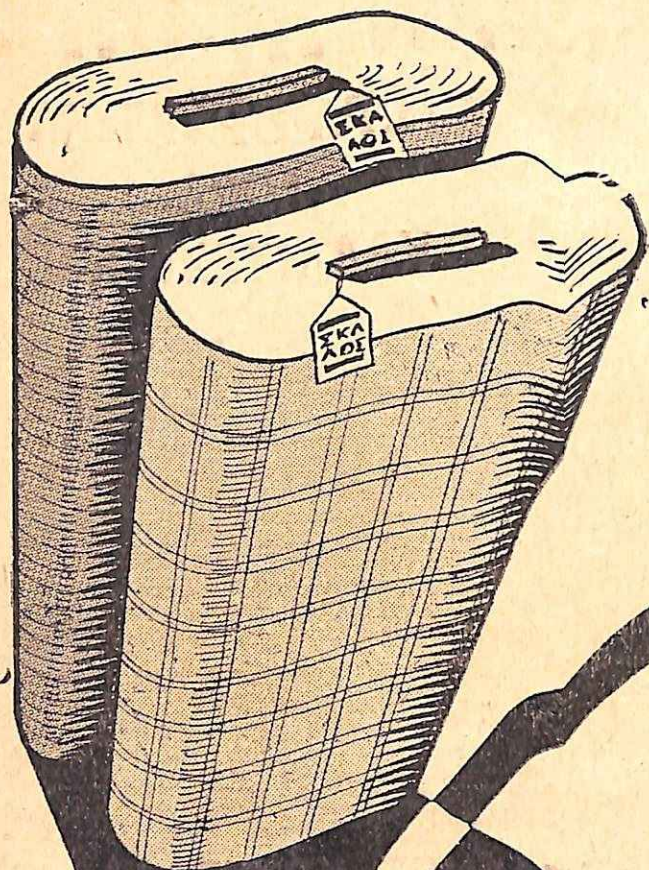
Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

Τὸ συμφέρον
κάθε καλῆς νοικοκυρᾶς

νά προμηθεύεται τὰ εἶδη ρουχισμοῦ — Μάλλινα, Μεταξωτά, Βαμβακερά, λευκὰ προικῶν, προσόψια, κουβέρτες, κ.λ.π. — — εἰς ποιότητος καὶ τιμᾶς ἔξαιρετικᾶς εἰς τὸ γνωστὸν διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του κατὰσταμα.

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΔΟΣ 4

E. P. MOV 29